

Giới thiệu Chàng Giám Đốc Hay Quên

Nhược điểm lớn nhất của anh đó chính là Chàng Giám Đốc Hay Quên, đặc biệt cho dù gặp nhiều lần hay một lần anh đều quên sạch sẽ.

Phải chăng dù dỗi các cô gái xong lại quên là điều càng tốt? Vậy tại sao anh có vẻ ngượng ngùng khi gặp lại cô gái đó rồi giả vờ không hề quen biết?

Mời các bạn đi tìm sự thật về Chàng Giám Đốc Hay Quên nhé. Phải chăng đó là chiêu trò của anh hoặc đúng sự thật anh là không nhớ?

Bạn đang đọc truyện *Chàng Giám Đốc Hay Quên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Cái nắng gay gắt của mùa hè tháng 7 thật đáng sợ, trời nóng như nung, bốc khí nóng lên làm cho người ta nóng cây cả mỡ được luôn! Một cô gái trẻ tuổi, đeo chiếc ba lô màu đỏ vừa đi xuống khỏi xe buýt, trên đường không còn điều hoà mát lạnh nữa.

Nóng!

Từ trong ba lô cô gái lấy ra 1 tờ giấy, nhìn đi rồi nhìn lại dòng chữ gì trên đó. Đó là 1 địa chỉ, hít 1 hơi thật sâu bắt đầu đi tìm.

Trời thì nắng gắt, lại phải loanh quanh đi tìm đường, hỏi han này nọ, trêm mặt đã sớm toát đầy mồ hôi. Đi tiếp tới 1 con đường như được che khuất mà nắng dịu đi, như mát hơn 1 chút. 2 bên đường là khu biệt thự cao cấp nhất Đài Bắc, có những hàng cây anh đào. Thời điểm nếu là mùa xuân thì những cây hoa này chắc sẽ nở rất đẹp, nhưng giờ là mùa hè, dù sao nó cũng che mát, con đường bị bóng cây che mà tối đi!

Mắt cô gái dạo quanh đây phò tìm kiếm số nhà, rồi lại so vào tờ giấy. Rốt cục cô cũng đứng trước một cái nhà lớn, có cổng mạ vàng có hoa văn chạm trổ.

Trùng mắt nhìn thiết kế cổ điển, tao nhã của ngôi nhà, rồi cô ấn chuông. Giờ cô lại thấy do dự không biết nên đi vào tòa nhà lớn này hay không? Có nên xuất hiện trước mặt người đó hay không? Bước vào cuộc sống của người đó?

Một hồi lâu cô gái nắm chặt tờ giấy, giơ tay lên đang chuẩn bị ấn chuông thì cổng lại đột nhiên bị mở ra. (Liên ta : tên ten nam chính xuất hiện... đọc giả: thật ko nhớ 1 ông quản gia già thì sao ? hay nữ phụ thì sao? ... Liên : thì... ta cũng ko biết...)

“Cái nhà quý quái này có cho thêm tiền ta cũng không ở thêm!” (L: tiếng này nghe như là 1 quản gia bị đuổi, hay 1 người làm thì phải) Một nữ nhân mặc quần áo thời thượng đang nổi giận đùng đùng đá cửa đi ra.

“Anh tốt nhất đem tiền lương mấy ngày nay tính toán rõ ràng cho tôi, nếu không tôi sẽ không để yên cho anh đâu!” Hét lên giận dữ xong, mỹ nữ kia lộc cộc đôi giày cao gót, cao ngạo đi ra đường.

Cô gái của chúng ta tay đang trùng trùng tờ giấy thông báo tìm quản gia, tránh khỏi cơn gió từ mỹ nữ kia mang đến, rồi lại nhìn mỹ nữ xinh đẹp kia... người đứng ngây ngốc luôn tại chỗ. Rồi 1 lúc hít 1 hơi lấy bình tĩnh đẩy cửa cổng đi vào, nhìn quanh quanh chỉ thấy 1 người đang ngồi ở sân cỏ kia.

“Cô có việc gì ư?” Lâu Dịch trong tay vừa cầm lấy văn kiện, vừa dùng bộ mặt ghét kẻ làm phiền, lạnh lùng hỏi.

Cô gái nuốt nước bọt trấn định cảm xúc, hít hơi trả lời:

“Tôi... tôi là tới theo lời mời của Lâu Tranh – Lâu tiểu thư đến hưởng ứng lệnh triệu tập quản gia...”

Hắn giương mắt liếc nhìn 1 thân ảnh nhỏ bé, xinh xắn đang đứng ở cửa lớn, 1 lúc lâu mới nói:

“Vậy mời vào!”

Cô gái trước hít một hơi thật sâu tiếp theo dè dặt đi từng bước tới cái sân cỏ, đi vào trong.

Lâu Dịch để tài liệu trên bàn, nhìn cô gái kia 1 lượt, quan sát từ đầu tới chân : tóc tết 2 bím, mặt đeo cặp kính to đen dày che hết cả khuôn mặt, quần áo thì bình thường, sau đeo 1 chiếc ba lô cũ rách trông giống 1 cô sinh viên mới tốt nghiệp đại học chưa tìm được việc làm. (L: “tốt nghiệp” hả? cũng đúng nhưng chị ấy là đi du học về.. *ha há*)

Bởi vì ngày thường là người phụ trách làm quản gia là người lớn tuổi, nhưng quản gia đó già về quê dưỡng lão, nên phải tìm quản gia khác chứ không sao lại đến lượt cái cô ả vừa rồi tới làm quản gia mà tâm địa quá tham vọng. Muốn bay lên làm phượng hoàng làm việc nhà không làm chỉ bò lên giường của hắn... Vốn là định đây là cô gái cuối cùng tuyển, sau này hẳn nhất quyết tìm 1 quản gia nam... (L: này nam cũng ngu hiểm chứ bộ, nhờ đâu lại là Gay thì sao?...) Bất quá thì dựa vào trực giác của hắn thì cô gái này khác hẳn với cô gái kia về tướng mạo, chắc có thể làm quản gia được đi!

Lê Hiếu Trinh bị anh quan sát mình có chút không được tự nhiên, lo lắng không ngừng run, hơi chột dạ đẩy đẩy kính mắt che khuôn mặt của mình.

Đã bao lâu rồi không thấy anh? Ngoại trừ khí chất ngày càng trở nên chững chạc, trưởng thành, còn hình ảnh bây giờ của anh so với trong trí nhớ của mình không khác lắm... 2 mắt sáng lạnh, đôi môi đỏ, vóc dáng anh tuấn, khí phách đi đâu nhìn cũng nổi bật... Hắn rất tuấn mỹ, mặc dù nhìn hắn phẳng phất vẻ lãnh đạm luôn làm cho người thấy run rẩy nhưng mà một khi hắn cười lộ lên thì lại có vẻ ôn nhu ấm áp trong nháy mắt làm cho người ta hòa tan, và quên hẳn một khắc trước còn hồ hững...

“Cái kia...” Bị lúng túng trăm mặc nên làm nàng hơi tức, nàng quyết định mở miệng nói vài lời.

“Tôi biết làm việc nhà, nấu nướng cũng không tồi...”

“Ngồi đi.” Lâu Dịch rót cực cũng buông tha nàng, khẩu khí và ánh mắt có chút hòa hoãn.

Nàng cũng không phải là tuyệt thế mỹ nữ, thậm chí có thể nói là không có chút nào thu hút nhưng ở trên người nàng lại có 1 cái gì đó sâu xa, khiến người ta phải nhâm nháp từ từ.

Lê Hiếu Trinh thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn không đưa mắt lên nhìn hắn. Nàng nhìn không chớp mắt trên bàn 1 vết bẩn nhỏ. Nói ra vài lời đã học từ hôm trước.

“Tôi nghe nói ngài rất khó tính, hay bắt bẻ, chỉ cần ngài chịu thuê tôi! Tôi tin tưởng ngài nhất định sẽ cực kỳ hài lòng!”

Lâu Dịch vẻ mặt quái dị.

“Đây là thói quen của cô sao?” Một hồi lâu hắn mới chậm rãi hỏi.

“Hà? ” Lê Hiếu Trinh kinh ngạc ngẩng đầu, theo tầm mắt của hắn nhìn xuống phát hiện mình chẳng biết lúc nào lấy ra ở đâu 1 chai thuốc xịt cùng khăn lau lau và đang nói chuyện, cũng rất dùng sức lau cả cái bàn thủy tinh đến bóng loáng soi gương được...(L: ặc...)

A nha! Không xong rồi, nàng bệnh cũ lại tái phát >”

“Ách! Ha ha! Xin lỗi... tôi chỉ là....” Nàng cứng ngắc cười xấu hổ tới mức muốn đá cửa chạy đi, mặt đỏ thu hồi mọi thứ vào trong túi.

Lâu Dịch nhún mày, trêu chọc.

“Điều này ít nhất có thể chứng minh là cô thật sự có thể làm tốt chuyện nhà.”

Lê Hiếu Trinh lúng túng, chỉ có thể qua loa phụ họa cười. Vì thấy mình rất thê thảm, nhưng không sao coi như gây ấn tượng tốt cho ông chủ tương lai của mình, nên chủ động xuất chiêu...

“Vậy để tôi nấu cơm trưa đi! Tôi dám đánh cược chỉ cần ngài ném qua món ăn tôi nấu, nhất định sẽ không chút cân nhắc mà mướn tôi.” Nàng tràn đầy tự tin thuyết phục.

Vì ngày này nàng đã chờ thật lâu...rất lâu... Cho dù thế nào coi như đã tới đây rồi, nàng nhất định phải có được chức quản gia này.

Lâu Dịch hứng thú dò xét nàng, không biết nên hay không nhắc nhở 1 tiếng, nhưng cô gái này đã rất nhanh đem ba lô trên lưng của mình lật đi lật lại.

Nói thật mặc dù cô gái này xem ra rất chất phác, cá tính ôn hòa cư xử khéo léo, nhưng dù sao cũng nên phòng bị!

Bởi vì nàng trong chốc lát sợ hãi, sự tự tin lại có chút ít cổ quái, đặc biệt là lại do con quỷ nhỏ nhà mình Lâu Tranh cử đến thì càng ngu hiểm... nó định chọc mình đây mà...định chính chết mình mà!

“Tốt thôi! Vậy tôi liền thử xem.” Hắn đứng dậy dẫn nàng đi đến cái phòng bếp như chỉ để trang trí của hắn, phân phó nói:

“Trong tủ lạnh có rất nhiều thức ăn đều tùy cô sử dụng, nửa giờ sau có thể làm cho tôi ăn mà thấy được thì sẽ ngay lập tức thuê cô.”

Tài nấu nướng là 1 sở trường của nàng! Lê Hiếu Trinh lộ ra vẻ tình thế bất buộc nở nụ cười. Nhưng khi nàng mở tủ lạnh ra tay đang chuẩn bị lấy nguyên liệu thì nhìn cảnh trước mắt làm cho ngây ngẩn cả người...

Vài trái táo héo, trái cà chua héo, cần tây, một 1 cá muối, một hộp trứng gà, sau đó nào là sùi cảo, 1 bao rau dưa... Đây là kiểu cất chứa nguyên liệu theo sắp xếp quỷ quái gì vậy?

Lâu Dịch tựa tại bàn bếp bên cạnh nhìn chiếc tủ lạnh được mở ra rồi nhìn về mặt kính ngạch nghìn lần của Lê Hiếu Trinh.

“Như thế nào? Nhìn thấy sợ rồi?” Rõ ràng không có ý tốt gì

Thấy nàng một lúc không nói lời nào, Lâu Dịch lại có chút mềm lòng. Dù sao kẻ khiến chiếc tủ lạnh này lộn xộn như vậy đầu sỏ gây ra chính là loạn nữ nhân muốn câu được rùa vàng lúc này, mà những nữ nhân kia cũng là chính bản thân hắn chọn làm quản gia, hắn đem loại khí giận chửi chửi đánh mề

chút lên kẻ vô tội kia có vẻ không tốt.

Một loại cảm giác “khi dễ kẻ yếu” khiến hấn không ngừng áy náy, hấn nhìn không được đối với người đang nhũn mày buồn rầu nói:

“Cô chỉ cần làm ra được cái gì có thể ăn là được, tôi sẽ lập tức thuê cô.” Dù sao nhưng thứ trong tủ lạnh kia không cái nào có thể kết hợp để mà làm ra món ăn được cả.

“... Anh có cái gì không thích ăn?” Lê Hiểu Trinh lại nói 1 câu mà chẳng liên quan tới lời hấn nói.

Những thứ này đều toàn chỉ là những đồ ăn nhanh, cũng mà còn có dụng cụ cho bếp núc, gia vị cơ bản đều có, coi như cũng không tới mức làm khó mình. Nàng rất nhanh ở trong lòng lên 1 thực đơn lấy ra trái táo cùng cá muối, cùng lấy nhưng dưa, bát, nồi cần dùng đến. Còn Lâu Dịch thì vẫn ngây người chưa trả lời.

“Anh có cái gì không thích ăn?”

“Không có.” Hấn hồ nghi trả lời. Nàng thật có thể dùng những thứ trong tủ lạnh đó, làm ra món ăn khiến hấn hài lòng sao?

“Tôi chỉ muốn một giờ được chứ.” Đóng tủ lạnh, nàng kiên định nói.

Cần phải bỏ đi những chỗ hỏng của hoa quả kia, vị của nó so với lúc tươi tuy không bằng nhưng vẫn là có thể ăn. Về phần thực phẩm để trong tủ lạnh nếu nói thực ra nấu cũng không ngon bằng khi nó còn tươi, mới...

Lâu Dịch không nghĩ tới cô gái nà lại đột nhiên trở nên nhiệt tình như vậy, hấn giật giật khóe miệng miệng nở nụ cười sâu xa trở lại phòng khách.

Một giờ sau, Lê Hiểu Trinh đi ra khỏi phòng bếp.

“Lâu đại... ách! Lâu tiên sinh cơm trưa đã chuẩn bị xong!” Nàng mở miệng gọi hấn lại thiếu chút muốn cắn lưỡi của mình quá. Vừa rồi thật sự là nguy hiểm quá! Nàng thiếu chút nữa là theo thói quen trước kia gọi hấn là “Lâu đại ca”. Lê Hiểu Trinh vừa đi vừa lẩm bẩm tự nói, nhắc nhở chính mình ngàn không được lộ.

Lâu Dịch bán tín bán nghi đi vào nhà ăn. Lúc vừa rồi hấn có ngửi thấy mùi thơm của thức ăn bay ra nhưng hấn cũng nghĩ không ra cô gái này rốt cuộc có thể làm ra món ăn gì. Sau đó hấn nhìn trên bàn có ba món ăn, kinh ngạc nói không ra lời.

Salat cá muối với táo kiểu Nhật, súp có sủi cào, cá điêu hồng chiên bơ...

“Dù sao trời cũng nóng, như vậy sẽ làm ta có cảm giác ăn không ngon. Cho nên tôi làm món khai vị là salat. Dù sao anh cũng thích ăn hơi mặn 1 chút nên tôi nấu 1 chút súp...” Thấy hấn chậm rãi ngồi xuống nhưng không có lập tức ăn, chỉ là vẫn kinh ngạc nhìn không chớp mắt thức ăn trên bàn, mặt tràn đầy vẻ khó có thể tin, Lê Hiểu Trinh đắc ý hướng hấn nói.

Nghe lời nói này xong Lâu Dịch cũng không như nàng đoán sẽ ăn mà mắt hấn như hơi lạnh, u ám nhìn nàng, khẩu khí bỗng nhiên trở nên lạnh như băng.

“Làm sao cô biết tôi không ăn đồ nhạt?”

Chẳng lẽ hấn nhìn sai? Cô gái này kỳ thật không khác nữ nhân kia là mấy ư?

Không từ thủ đoạn, mục đích len lén điều tra hấn sao? Có âm mưu sao?

Như bị dội 1 gáo nước lạnh, Lê Hiểu Trinh lập tức sắc mặt tái nhợt, tay chân luống cuống.

“Tôi... tôi đã hỏi qua Lâu Tranh tiểu thư nên mới biết được.” Nàng gan to tìm đại 1 cái lí do.

“Nếu đã muốn tới để hưởng ứng lệnh triệu tập quản gia thì đương nhiên tôi phải tìm hiểu chủ của mình rồi!”

Nàng dè dặt liếc trộm phản ứng của Lâu Dịch, ảo não chính mình sẽ hoàn toàn không ngờ lại bị lộ ra chân tướng...

Nếu như hấn đuổi nàng đi thì làm sao bây giờ? Chính mình rất vất vả mới tới được đây, hiện tại nàng trở về thấy mình không cam lòng!

“Phải không?” Lâu Dịch chau chau mày, quyết định tạm thời tiếp nhận lý do của nàng, lại lần nữa đem sự chú ý tới đồ ăn ở trước mặt.

Không nghĩ tới ngắn ngủi trong một giờ, với một tủ lạnh nguồn nguyên liệu lại lại có thể làm được ra thức ăn “giống với” cơm trưa này!

Không thể phủ nhận bởi vì quá khẩn cấp cần một người “biết làm việc nhà” đến giúp mình, hấn nhìn trái cây được cắt như vậy, trông không khác với đĩa thức ăn được bày biện ở nhà hàng, khách sạn là mấy! Làm hấn không ngờ được.

Huống chi này chỉ có vài món ăn mà lại trang trí rất công phu, cắt lát rất cẩn thận vừa miếng, xếp rất đẹp mắt. không nỡ ăn vào...

Còn Lê Hiểu Trinh thì bất an nhìn chăm chú, hần rớt cục cũng để xuống cái đĩa, lộ ra nụ cười trăm năm hiếm thấy kia

“Ăn rất ngon, cô được tuyển!” Có thể làm cho hần mở miệng nói câu hài lòng, tay nghề tốt như vậy mình nếu không tuyển thì quả là uổng.

Lê Hiểu Trinh khó tin nín chặt chiếc tạp dề, hai má hưng phấn đỏ hồng.

Anh nói... Tôi có thể được nhận công việc này sao?” Ước mơ tha thiết trở thành sự thật, làm cho nàng nhất thời có chút nói năng lộn xộn.

Lâu Dịch phát hiện cô gái này rất dễ đỏ mặt, trên mũi nàng lại đeo kính kia quả thực quá khoa trương làm cho người khác không thấy rõ nàng tướng mạo thế nào, nhưng mà một khi hai gò má đỏ lên lại kỳ dị làm cho hần cảm thấy... rất đáng yêu!

“Cô rất hay mặt đỏ?” Nói xong hần mới phát giác mình cứ thế lại nói ra suy nghĩ!

“Đâu có ? Tôi lại đỏ mặt là sao?”

Đang ở trạng thái phấn khích Lê Hiểu Trinh bỗng dưng lấy lại tinh thần, sờ sờ khuôn mặt nóng lên thẹn hận mình da mặt quá mỏng, thật ản hại, động một chút là đỏ bừng để lộ cho người ta biết là “tôi rất nhỏ, các người có thể tận lực khi dễ tôi”!

Nàng không có phát hiện khi nàng sờ lên khuôn mặt của mình làm cho vài vết bẩn từ tay ở tạp dề bị bôi lên. Mặt trắng nõn kia bị vài vết lem.

Lâu Dịch nhăn mày, rất lịch sự nuốt lơ đãng nhìn ra cửa cười vui vẻ.

Cô bé này thật là có bản lĩnh nhỏ bé! Chính mình tuy có muội muội nhưng một con nhỏ tinh quái, còn hần lại trầm mặc ít nói. Thành thật mà nói nếu như có thể có đứa em như vậy cử chỉ khác hẳn với em gái chắc hẳn cuộc sống nhất định sẽ tràn trề sung sướng đi! (L: haizz, 2 bà này cá tính khác nhau mà chơi thân với nhau...)

“Mặt của cô bị bẩn.” Rất tự nhiên hần vươn tay giúp nàng xóa đi vết bẩn.

Đang lấy tay quạt gió với ý định hồn nhiên là cho má bớt đỏ thì bị động tác lần này của anh ấy chẳng giúp má cô giảm nhiệt chút nào, và chỉ khiến cô như vô ý thức lùi lại sợ hần sờ vào mặt của mình... Bởi vì quá mức khẩn trương, lùi bước quá nhanh, run rẩy khiến cho cái kính đang đeo trên mặt rơi xuống, (L: thôi xong...)

Lê Hiểu Trinh sửng sốt tại chỗ, toàn thân cứng ngắc, không biết nên đem kính nhặt lên đeo lên, hay là nói những lời gì đó dòi đi sự chú ý của hần...

Lâu Dịch chau mày.

“Cô...” Hần hồ nghi nói.

Nàng... nàng sẽ như thế nào? Hần rớt cục có phát hiện không? Lê Hiểu Trinh trong lòng không ngừng khóc thét, mặc dù biết hi vọng này là điều không thể nhưng nàng cũng chỉ biết khẩn cầu Lâu Dịch nhìn không ra mình chính là...

“Sự thật cô căn bản không có cận thị?” Hần giúp nàng nhặt lên chiếc kính rơi xuống, nhìn ra kia cũng không phải kính cận

Lê Hiểu Trinh kinh ngạc há to miệng thiếu chút nữa không khép lại được.

“Ách... đúng! Đúng vậy, đúng vậy!” Không nghĩ tới lại có thể tránh được một kiếp nạn, nàng vội vã đem kính đoạt lấy một lần nữa đeo lên.

“Kỳ thật...” Lâu Dịch còn có lời muốn nói.

Lê Hiểu Trinh không khỏi lần nữa căng thẳng thần kinh, nàng lộ ra nụ cười không được tự nhiên nhưng trong lòng bắt đầu chuẩn bị cho tình huống xấu nhất...

“Cô không đeo kính nhìn sẽ rất đẹp!” (L: sự lo lắng của chị chỉ là mây trôi, anh này mắc bệnh hay quên...) Lâu Dịch lạnh nhạt đưa ra lời bình liên tự mình kết thúc đề tài, chuyên tâm hưởng thụ bữa cơm của hần.

Nụ cười ngưng lại ở trên mặt Lê Hiểu Trinh kinh ngạc nhìn về phía hần. Hần không có nhận ra sao? Làm sao có thể vừa rồi lúc kính nàng rơi, cả mặt bị lộ ra?

Nàng đột nhiên cảm thấy chính mình thật là buồn cười vì sợ bị hần nhận ra mấy ngày qua nàng đã phải nghĩ ra rất nhiều cách, tìm tòi rồi lấy kính để che mặt... Sớm biết rằng hần sẽ không nhận ra nàng cần gì phải hao tổn bộ óc như thế!

“Phải không? Cám ơn! Tôi... Tôi đi giúp anh pha cà phê!” Nàng giả bộ giọng vui vẻ kiếm cớ chạy ra khỏi tầm mắt của hần.

Lâu Dịch nhìn chằm chằm bóng lưng cô gái kia rồi đi lại có điều cần suy nghĩ.

Chốc lát sau Lê Hiểu Trinh trấn tĩnh được tâm tình của bản thân bùng ra cà phê một lần nữa trở lại trước mặt Lâu Dịch.

“Làm sao cô biết tôi chỉ uống loại cà phê này?” Ngửi thấy hương thơm quen thuộc Lâu Dịch khẽ cười nói:

“Đây cũng là cô hồi Lâu Tranh?”

Chỉ cần là những gì về anh em đều biết! Nàng rất muốn nói như vậy cho hắn biết, nhưng cuối cùng chỉ là gật đầu nói:

“Bởi vì tôi thật sự rất muốn có được công việc này.”

Lâu Dịch ngẩng đầu quan sát cô gái kia cảm giác trong lời nói của nàng tựa hồ có gì đó giấu giếm đúng là từ trong biểu tình của nàng rồi lại nhìn nhưng không thấy manh mối gì.

“Đúng rồi, tôi còn chưa biết tên của cô.” Hắn đột nhiên hỏi.

“Tôi... Tôi gọi Lê Hiểu Trinh.” Nàng có chút thử dò xét nói tên của mình.

“Có lý lịch ở đây không?” Nghe thấy tên của nàng, Lâu Dịch thần sắc không có chút nào thay đổi.

Lê Hiểu Trinh ngơ ngác giật mình ở bên cạnh bàn ăn, nản lòng thoái chí. Chuyện nàng lo lắng nhất quả nhiên ứng nghiệm, hắn thật sự không nhớ rõ mình... Thì ra là... chính mình ở trong lòng hắn căn bản ngay cả “muội muội” cũng không được!

Nàng đã từng đoán qua Lâu Dịch nhìn thấy vẻ mặt mình sau này phỏng đoán là hắn có lẽ thấy rất ngạc nhiên mừng rỡ kinh ngạc, có lẽ sẽ cảm thấy chán ghét không kiên nhẫn. Đúng là, nàng như thế nào cũng không nghĩ tới trong đầu hắn thế nhưng hoàn toàn không có 1 người này tồn tại, càng không quan hệ gì tới cảm xúc của hắn cả!

Ngực phảng phất 1 loại khó chịu như không chịu nổi sự thực này, nàng thật muốn cười nhạo cái đũng khí nổi lên của chính mình, quả thực giống 1 tên hề...

“Lê tiểu thư! Lý lịch của cô.” Lâu Dịch mắt lạnh quan sát thấy trên mặt cô gái nà có gì đó đau lòng.

“À! Thực xin lỗi, tôi ngẩn người...” Rốt cục cũng lấy lại tinh thần nàng luống cuống tay chân từ trong ba lô móc ra bảng lý lịch.

Tiếp nhận lý lịch hắn cũng không nhanh chóng xem, ngược lại nói 1 câu khiến nàng chấn động.

“Ta cần phải biết cô sao?”

Lê Hiểu Trinh toát ra mồ hôi lạnh, nàng lắp bắp pha trò.

“Ách... Tôi cùng Lâu Tranh là bạn bè cũng có thân quen, cho nên tôi tưởng cô ấy có nói về ta với ngài! ha ha ha...”

Nếu còn nói ra những câu như vậy nàng sẽ bị kinh hãi, mình sẽ mắc bệnh tim mất!

“Thì ra là như vậy. Nhìn bộ mặt cô thất vọng tôi còn tưởng rằng Lâu Tranh lại muốn trêu tôi cái gì.” Tuy lời nói là như vậy nhưng hắn vẫn nhìn chằm chằm Lê Hiểu Trinh, không chính thức yên tâm.

“Như vậy cô có thể nói một chút tại sao phải mang loại kính mắt đó?”

Nếu như không phải trong lòng cô ấy có tật vậy tại sao rõ ràng không có cận lại muốn mang theo cái kính đen dày to như vậy? Vậy tại sao sau khi kính rơi lại thỉnh thoảng dè dặt quan sát thần sắc của hắn? (L: tưởng ăn mà soi cũng ghê thể)

Huống chi Lâu Tranh biết rõ hắn từ trước đến nay có bệnh hay quên, cho nên luôn tìm cách trêu người anh như hắn.

Mà bên cạnh hắn bình thường có thư ký chuẩn bị hết thảy, nhưng bây giờ là không có viện trợ cũng không thể trách hắn bản khoán như vậy.

Lê Hiểu Trinh lung tung “Tất nhiên... đó là bởi vì... Tôi gần đây mới mới làm phẫu thuật trị liệu cận thị, đeo kính là do thói quen rồi cho nên mới...”

Mặc dù hắn một chút cũng không nhớ rõ mình, bọn họ chẳng khác gì là “biết lại 1 lần nữa” nên nàng không hi vọng mình ở trong lòng hắn lưu lại ấn tượng không tốt.

Nàng lại đỏ mặt Lâu Dịch mặt rất muốn cười nhìn Lê Hiểu Trinh vừa nói bên cạnh cầm lấy khăn lau, lau bàn ăn.

“Cô có vẻ rất lo lắng?”

Không để ý tới trên mặt mình càng ngày càng nóng trợn mắt nói dối.

“Không có là ngài quá đa tâm.”

Lâu Dịch không khỏi cảm thấy một hồi mỉm cười, cũng xác thực tin thật sự mình không biết nàng. Nếu như hắn đã gặp phải 1 cô gái có vẻ mặt phong phú như vậy, nói dối cũng không giấu được, 1 cô bé đáng yêu như vậy làm sao có thể sẽ quên nàng đây? (L: vậy mà quên, haizz)

“Tạm thời tin cái có của cô.” Hấn nửa đùa nửa thật nói, thật lòng coi nàng như muối muối.

“Buổi sáng ngày mai 9 giờ có thể mang hành lý tới đây, bắt đầu chính thức đi làm. Chỗ này có rất nhiều phòng trống cô chọn lấy 1 phòng.”

Hả? Có ý gì? Lê Hiểu Trinh không hiểu nói:

“Xin hỏi... tôi tại sao phải mang hành lý tới đây?”

“Sau này cô chính là quản gia của tôi, đương nhiên phải ở đây để lo mọi việc trong nhà của tôi rồi.” Hấn lộ ra vẻ mặt lẽ ra như vậy nói.

“Hả? Dời đến? Nhưng là... chúng ta cô nam quả nữ chỉ sợ không tốt lắm đâu...” Lê Hiểu Trinh bị hù dọa thất sắc.

Coi như mình rất thích hấn, cũng thuận lợi trở thành quản gia của hấn, đúng vậy thế nhưng cũng không có nghĩa là... nàng nguyện ý chiều có “phương diện kia”....

“Cô là bạn của Lâu Tranh, cũng chẳng khác nào là muối muối của tôi có cái gì phải lo lắng!” Lâu Dịch không chút để ý, cười cười mặc kệ nàng mặt lúc trắng lúc xanh tự mình quyết định.

“Quyết định như vậy ngày mai tôi sẽ dẫn cô biết mọi việc trong nhà, mong cô đúng giờ tới đây.”

Muối muối? Lại là muối muối... Lê Hiểu Trinh về mặt âm đạm.

Hiểu hấn một chút cũng không đem mình là nữ nhân đối đãi, nàng vô lực cầm lấy ba lô trên tay còn hấn thì mở cửa chính ra rồi. Lúc đi qua hấn, Lâu Dịch mở miệng nói:

“Ngày mai gặp.”

“Ngày mai gặp.” Nàng miễn cưỡng mỉm cười nói.

Ít nhất... Nàng có thể ngày ngày nhìn thấy hấn, chăm sóc hấn, đây cũng là một loại hạnh phúc không phải ai cũng có được đi!

Đi ra khỏi ngõ hẻm, nhìn khí nóng từ đường hất lên, nàng cứ như vậy an ủi chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Giám Đốc Hay Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Sáng sớm chủ nhật mới 8 giờ đã xuất hiện 1 cô gái nhỏ nhắn xinh xắn ngồi xổm trước cửa biệt thự Lâu gia... Bên cạnh vườn hoa vừa nói vừa lẩm bẩm nhỏ cô.

Trải qua một buổi tối lắng đọng suy tư Lê Hiểu Trinh không khỏi do dự mình là hay không đón lấy phần công việc này.

Vốn là nàng đoán là Lâu Dịch tìm quản gia theo giờ, như vậy mình có thể âm thầm chiều có hấn cũng sẽ không bị phát hiện mới dám đại lấy lá gan tự đề cử mình, nhưng hiện tại...

Tình huống là thế nhưng biến thành nhất định phải ở cùng hấn một chỗ! Ai da! Như vậy sớm chiều chung đụng nàng không có nắm chắc tuyệt đối sẽ không bị nhận ra!

Mặc dù hấn hiện tại nhớ không ra mình là ai nhưng là khó bảo toàn có một ngày hấn lại đột nhiên đầu óc thông suốt nhận ra mình, thậm chí thẹn quá hoá giận đuổi mình đi. Đến lúc đó ngay cả có thể làm bạn bè cũng không được...

Nàng càng nghĩ càng phiền não lẫn qua lộn lại cũng không ngủ được, sáng sớm liền đi xe buýt cho đến đi đến cửa lớn Lâu gia mới phát hiện mình tới quá sớm, đành phải ngồi trước cửa tiếp tục buồn rầu.

Bất quá nàng thực tại không nghĩ ra có lý do gì có thể thuyết phục Lâu Dịch mình không cần cùng với hấn ở một chỗ...

Nhìn qua thấy thời gian cũng sắp tới giờ gặp, Lê Hiểu Trinh tha cho đám cỏ bị nàng rãnh dẫm nhỏ sạch, mở vòi nước rửa sạch... Ắn chuông

Đợi một phút không có hồi âm.

Giữ chứ? Lâu Dịch không phải là cái loại tham ngủ quên hẹn đi? Lúc trước bọn họ đi ra ngoài “hẹn hò” hẳn luôn sẽ tới trước thời gian hẹn, dù bận vẫn ung dung chờ đợi...

Ôm đầy 1 bụng hồ nghi, nàng lại ấn tiếp chuông...

Đợi thêm nữa một phút vẫn không có đáp lại. Lê Hiểu Trinh nhin không được hoài nghi là mình liệu có nhầm nhà, ấn nhầm chuông? (L: nhầm nhà... sao có thể...)

Đang khi nàng do dự không biết nên làm sao bây giờ thì tòa nhà lớn kia trong đột nhiên truyền ra một hồi tiếng va chạm rất lớn, như là có người đem cái gì đụng vào cửa. Tiếp theo... cửa chính liền được mở ra.

Lê Hiểu Trinh chậm rãi đẩy cửa ra ánh mắt đề phòng thăm dò nhìn cái sân vườn.

Vừa rồi tiếng ồn kia là gì vậy? Chẳng lẽ có trộm xông vào nhà. (L: trí tưởng tượng quả phong phú)

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, vội vàng chạy nhanh vào trong lòng chỉ nghĩ đến an nguy của Lâu Dịch lại không chú ý tới chính mình chỉ là 1 cô gái yếu đuối.

Lê Hiểu Trinh đến cửa, đang muốn dùng sức phá cửa sắt, không ngờ cửa lại bỗng nhiên được mở ra.

Nàng vội vàng hấp tấp ngừng cước bộ, 2 mắt tròn trừng sợ hãi trừng mắt nhìn cánh cửa kia -

Cửa từ từ mở ra lộ ra vẻ mặt tiêu tụy của Lâu Dịch.

“Thì ra là Lâu tiên sinh!” Nàng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà an lòng không bao lâu, một giây sau nàng liền kinh hãi kêu ra tiếng.

“A! Chờ...chờ một chút!”

Lâu Dịch không hề báo động bỏ nhào vào nàng, Lê Hiểu Trinh hét lên một tiếng, chỉ kịp lấy tay chạm vào người thấy hắn nhiệt độ cao, lại bị hắn siết sao ôm lấy áp ở trên khung cửa, như kiểu chết đuối vớ được cọc.

Lê Hiểu Trinh mặt đỏ bừng, tim đập thật nhanh trong lúc nhất thời cũng nói không được. Nàng lần đầu tiên bị nam nhân nhiệt tình ôm lấy như vậy hơn nữa “hắn” vẫn là người nàng ngưỡng mộ trong lòng đã lâu...

Thì ra là...lòng ngực của hắn là ấm như thế này... thì ra là hắn cũng cũng như nàng... chỉ là ôm đối phương mà hai chân nàng liền như nhũn ra cơ hồ không chống đỡ nổi... từ từ...

Nàng cuối cùng phát giác thân thể rắn chắc kia có điểm khác thường, hắn sốt cao vô lực, Lê Hiểu Trinh thử dò xét cất giọng hỏi:

“Lâu tiên sinh... ngài có khỏe không?”

“Không tốt.” Giọng khàn khàn suy yếu đáp lại từ đầu vai của nàng truyền ra, Lâu Dịch ra sức muốn hỏi chút ý chí nói:

“Đỡ tôi đến ghế kia.”

“Vâng! Được!” Lê Hiểu Trinh vội vàng bỏ qua trong đầu nhưng ảo tưởng tươi đẹp, dè dặt tại trong ngực hắn điều chỉnh tư thế đứng, dùng sức tóm chặt lấy hắn, tận lực chống đỡ lấy thể trọng của hắn xiêu xiêu diu hắn đến trên ghế ngồi.

Từ cửa đến phòng khách chỉ là 1 khoảng ngắn không đến 2 m mà hai người lại tốn hơn 10 phút sau mới đến. Vì nâng đỡ thân hình nhìn như gầy gò nhưng kì thực rất to lớn của Lâu Dịch, nàng hao tổn khá nhiều sức lực rốt cục cũng hoàn thành nhiệm vụ đã thiếu chút nữa đem mình cũng cùng ngã vào trong ghế.

Nàng đi tới phòng bếp rót lấy 1 chén nước, sắp xếp lại những đồ vừa nãy bị Lâu Dịch va phải, mới trở lại bên cạnh hắn.

Chưa từng thấy qua Lâu Dịch chật vật, tiêu tụy như vậy, nàng lo lắng hỏi:

“Anh ở đâu không thoải mái?”

“Cảm ơn.” Tiếp nhận nước, hắn tay sờ lấy cái trán, nhắm chặt hai mắt, vẻ mặt không có nét tự tin, thanh âm khàn đục khó có thể công hiệu làm cho Lê Hiểu Trinh tâm đau.

“Đầu của ta đau quá... Trong nhà không có thuốc, cũng không thể lái xe xuống núi mua thuốc...”

Cũng có lẽ vì trên thân thể ốm đau, Lâu Dịch không tự chủ tháo xuống về phòng bị như hôm trước, đối với nàng lắm bảm.

Nói xong hắn bỗng nhiên chú ý tới cổ họng mình khó chịu, chau mày.

“Thanh âm của ta sao khó nghe thế!”

Lê Hiểu Trinh nhìn hần, lại lờ lỏi nói và hành động của hần rất muốn cười nhưng không dám. Nàng cố làm ra vẻ nghiêm trang nói:

“Ngài chờ một chút tôi đi giúp ngài pha ly cà phê, cà phê có một chút công hiệu giảm đau.” Nàng lại nhìn hần chỉ mặc đồ ngủ đơn bạc quyết định giúp hần lấy chân xuống.

Nghe thấy câu này ẩn chứa ý cười, ôn nhu đáp lại, Lâu Dịch nâng lên cái đầu đang choáng váng, nhin đau đớn, trừng mắt nhìn cô gái trước mắt kia tươi cười yêu kiều.

“Cô là ai?” (L: á0.o)

Lê Hiểu Trinh thoáng chốc nổi cáu! Không thể nào? Lâu đại ca trí nhớ kém tới mức này sao? Chính mình cũng bắt quá chỉ là đem kính bỏ ra thôi, hần vừa gặp hôm qua, sao lại đã quên rồi?

Nàng tức giận lấy ngón tay tròn tròn mô phỏng cái kính mắt bộ dạng cố ý khôi hài mà nói:

“Tôi là hôm qua tới hưởng ứng lệnh triệu tập quân gia, chúng ta đã hẹn là hôm nay 9 giờ bắt đầu bắt đầu làm việc có nhớ không ạ?”

Lâu Dịch chân mày nhíu chặt hơn. Trước mắt là 1 tiểu nữ nhân thanh tú cùng với cái cô ngày hôm qua dễ dàng thoát nhìn như sinh viên thật sự là cùng một người sao?

Không nghĩ tới cô gái kia không mang kính bộ dáng lại chênh lệch lớn như vậy, Lâu Dịch bởi vì cảm mạo đầu đau đớn không hiểu nổi.

Nhìn cái mặt tràn đầy hoang mang, vẻ mặt cực kỳ vô tội, Lê Hiểu Trinh không khỏi đau lòng nổi lên, lấy lá gan nói hươu nói vượn.

“Kỳ thật... tôi là bạn gái mới chia tay của anh. Tôi tới đây để lấy phí chia tay...”

Lâu Dịch cúi đầu xuống, vuốt vuốt cái trán đau đớn, ôn nhu nói:

“Chớ hồ nháo đi giúp tôi pha ly cà phê đi!”

Nàng quả nhiên là cô bé ngày hôm qua! Rốt cục cũng nhận ra Lê Hiểu Trinh hần an tâm điều chỉnh tư thế, nhắm mắt lại bảo toàn thể lực.

Từ tối hôm qua cô họng của hần liền bắt đầu có chút đau rất, nhưng bởi vì ngày thường cực ít khi cảm mạo ngược lại cũng không để ý. Không nghĩ tới sang hôm nay bệnh tình lại đột nhiên nặng thêm, hần không chỉ có toàn thân đau nhức, không làm được gì, mà luôn cả miệng giọng cũng khàn khàn không giống là của mình.

Hần nửa ngồi nửa nằm co quắp trên ghế bởi vì do cơ thể nóng lên điều hòa lúc này lại làm cho hần cảm giác rét lạnh.

Bỗng dưng có cái gì đó nhỏ nhắn mềm mại, bàn tay nhỏ nhẹ nhàng chạm vào đầu của hần, lấy cho hần 1 cái gối đầu, trên trán hần như có gì mát lạnh như lại rất ấm. Lâu Dịch thoải mái mà than thở một tiếng, đầu vẫn là đau muốn chết nhưng trên đắp khăn ướt như phát huy tác dụng, hần rốt cục ngủ an ổn. Không biết ngủ bao lâu, khi hần mở mắt tỉnh lại ngửi thấy không khí tràn ngập một mùi thức ăn phảng phất đầu đó. (L: anh này mũi thính quá...)

Hần thấy cô gái đó vừa vặn bụng lấy 1 cái nồi nhỏ đi tới mà trên bàn thủy tinh đã có một bộ bát đĩa.

“Anh tỉnh rồi ư?” Lê Hiểu Trinh ngọt ngào nụ cười, để đồ xuống bàn, đưa tay lên trán của hần đo nhiệt độ.

“Vẫn còn sốt trước anh ăn cháo đi, bổ sung thể lực đi!”

Nàng xúc cho hần một chén thổi thổi, đem khăn thấm nước lại lần nữa đắp lên, trong nội tâm không khỏi âm thầm may mắn khi mình nổi lên dùng khi đến hưởng ứng lệnh triệu tập quân gia của Lâu Dịch mới có thể nhìn thấy hần như vậy, diện mạo chân thật không hề phòng.

Có thể tự mình chăm sóc người mình yêu mến đó là 1 điều khiến mình hạnh phúc!

Mọi nhất cử nhất động của cô ấy rất hiền oà, tự nhiên, như chiều cổ hần là việc đương nhiên như trời và đất vậy, nhìn vẻ mặt hiền dịu của Lê Hiểu Trinh khiến Lâu Dịch không phát giác ra mình đang nhìn ngây người.

“Anh nhanh đưa cháo ăn đi!” Bị hần nhìn chăm chú khiến nàng rất thẹn thùng, Lê Hiểu Trinh vội vàng làm ra nét mặt đàn bà chanh chua.

Dụng tâm của nàng khiến hần thật sự rất cảm động, nhưng là... nhìn chén cháo với nguyên liệu phong phú, lại còn mặn nữa làm cho Lâu Dịch ghét xoay mặt.

Mặc dù chỉ là một động tác nho nhỏ nhưng Lê Hiểu Trinh thể nhưng đã nhìn ra.

“Sao? Chê tôi nấu cháo hương vị thanh đạm?!” Nàng héch mảy lên, hai tay chống nạnh, ngừng điệu lại ẩn chứa lấy uy hiếp.

“Dù sao anh bây giờ cũng ốm khẩu vị không tốt, mặn hay không mặn đối với anh có cái gì khác?”

Lâu Dịch nhủ mày nhìn nàng có chút thái độ lớn lối, nhẫn nại mở miệng ăn vài miếng rồi liền đem chén đẩy ra.

“Không có mùi vị gì.”

Người nam nhân này đã sinh bệnh lại liền thoái hóa thành đứa nhỏ! Lê Hiểu Trinh vừa bực mình, vừa buồn cười.

Nàng cố ý làm ra vẻ mặt cứng rắn, xấu hổ bức bách hẳn.

“Anh chỉ có hai con đường có thể chọn. Thứ nhất là ngoan ngoãn ăn hết bát cháo này, sau đó lên trên lầu đi ngủ một giấc ngày mai tinh thần sẽ sáng khoái có thể đi làm.

Con đường thứ hai chính là tùy anh ăn hay không nhưng trên báo ngày mai trang nhất sẽ xuất hiện tin tức “ giám đốc Lâu thị bị nữ quản gia có hành vi man rợ”

Nàng rung đùi đắc ý còn thuận miệng bịa ra một câu mà tạp chí lá cải hàng ngày đưa tin lấy làm tiêu đề giật gân, làm cho Lâu Dịch không khỏi hoài nghi nàng là đang làm việc nhà hẳn hay là phóng viên săn tin. Hắn không nói lời nào trùng mắt với nàng mà Lê Hiểu Trinh mặc dù bị hắn “nhiệt tình” nhìn đến đỏ mặt, lại cũng không chịu yếu thế trùng mắt lại nhìn.

“Tôi chỉ muốn tốt cho anh.” Giãng co hồi lâu mắt thấy cháo đã nguội, Lê Hiểu Trinh nhin nóng lòng mở miệng khuyên hẳn.

Lâu Dịch nhăn mày, tựa hồ bị nàng nói những lời này đã động rồi lại bùng lên chén cháo mặn kia ăn.

Cứ như vậy nàng thành công bức Lâu Dịch nuốt hết tất cả cháo nhưng mà vẫn không hiểu thái độ của hắn vì sao đột nhiên lại yếu thế, nghe lời, nguyện ý phối hợp. (L: là lùi đến tiền... cần thận)

Nàng dọn dẹp gọn gàng mặt bàn, như 1 bà già lắm cẩm càu nhàu.

“Anh nhanh lên đi lên lầu nghỉ ngơi! Đến giờ ăn cơm tối tôi sẽ gọi anh rồi giường.”

“Tôi là bệnh nhân, không phải là heo.” Lâu Dịch không hiểu sao tâm tình thật tốt lại có hứng cùng nàng nói giỡn.

Lê Hiểu Trinh chau chau mày, không nhận thua trả lời một câu.

“Anh cần tôi đỡ anh đi lên không?”

Hắn không chút để ý cười cười, sùng ái sờ sờ đầu của nàng, lăm rói tóc của nàng, ôm chần cùng gối đầu lên lầu nghỉ ngơi.

Nàng ngo ngác nhìn bóng lưng hắn rời đi, Lê Hiểu Trinh nhẹ nhàng sờ lên nơi tay hắn mon, khuôn mặt đỏ hồng thành một mảng...

Sáng sớm hôm sau trên bàn ăn, sự kiện lại tương tự lại lần nữa tái diễn.

“Tại sao lại là cái này?” Lâu Dịch khẩu khí rất không tốt hỏi.

Hắn nhìn chằm chằm bát cháo loãng trên bàn, mặc dù Lê Hiểu Trinh hảo tâm có phối hợp thêm vài món ăn, nhưng hơn phân nửa là canh có rau xanh, ít thịt băm, trứng chưng, toà món ăn thanh đạm.

“Người bị bệnh khẩu vị đều sẽ không tốt, không thể ăn được đồ có dầu mỡ như vậy món ăn thanh đạm chẳng những có thể giúp ta có thể có cảm giác muốn ăn mà cũng tương đối dễ dàng tiêu hóa đối với khôi phục thể lực rất tốt.” Lê Hiểu Trinh đứng ở một bên nói năng hùng hồn đầy lý lẽ giải thích.

Nàng như thế nào lại không biết những thứ này cơ hồ không có gia vị đối với hắn mà nói căn bản so với thuốc còn càng khó nuốt hơn. Nhưng là vì quan hệ đến sức khỏe của hắn vô luận hẳn bày ra như thế nào về mặt lạnh lùng, nàng đều kiên trì tới cùng!

Được rồi lý do này nhìn có vẻ hợp lý, miễn cưỡng có thể tiếp nhận. Hắn lại chuyển hướng nhìn ly thủy tinh ở trên bàn.

” Vậy kia là cái gì?” Lúc này giọng nói của hắn lại có chút ít nghiêng răng nghiêng lợi.

Trong ly thủy tinh nào đó là 1 loại nước không biết tên, màu sắc lại là quỷ dị, còn có kỳ quái có vài viên bi trắng trôi lơ lửng. Lâu Dịch cầm lấy cái ly để sát vào mũi ngửi một cái, hương vị ngược lại không có đáng sợ như bên ngoài vậy.

“A! đó là loại nước tôi đặc biệt làm ra, rất dinh dưỡng bên trong có cà chua, mướp đắng, dưa, cà rốt...”

Nàng mặt mũi đầy đắc ý với thành phần bên trong của hỗn hợp rau củ không có lưu ý tới sắc mặt Lâu Dịch đang dần dần trở nên tái mét.

Mướp đắng, dưa? Những thứ này có thể ở cùng nhau sao? có thể uống sao? (L: Ta nhớ tới ly ép rau của bà chị cả nhà Đường Lê Nhi trong truyện Ấn kí của lão Hồ mà ta làm, tác giả này có vẻ thích nhắc đến những ly nước quái dị...)

Lông mày nhíu càng sâu, không cảm kích mà đem ly nước đẩy ra, lãnh đạm phân phó.

“Không cần giúp tôi pha 1 ly cà phê. Cảm ơn!”

Lê Hiểu Trinh lông mày không biểu cảm cho 1 câu chót.

“Anh không dám uống?” Nàng không biết từ nơi nào trộm được dũng khí dám lên giọng với hắn, còn đem cái ly đẩy lại.

Lâu Dịch nhún mày.

“Cô đang kích tôi?” Không thể tưởng được cái tiểu quân gia lại biết được đến chiều này? Càng ngày càng thú vị.

Hắn không để ý tới nàng khiêu khích! Một hai bát cháo cùng thức ăn sạch, chỉ có ly nước kia là không động tý nào.

“Cà phê.” Hắn để xuống bát đĩa.

Hắn đều đã nguyện ý phối hợp, đem những thứ không có mùi vị kia nuốt vào bụng, hắn cũng đâu phải tầm thường đi?

“Hãy uống ly nước đi, nếu không dinh dưỡng không đủ!” Lê Hiểu Trinh dị thường kiên trì mặc dù nàng cũng thừa biết đồ uống này rất khó uống. (L: khó sao cho anh ấy uống....)

“Vậy thì cho tôi 1 ly nước ép bình thường đi!” Nói xong, Lâu Dịch đẩy ra mở tờ báo, rất rõ ràng là không muốn cùng nàng so đo.

Lê Hiểu Trinh trừng to mắt chỉ chốc lát sau nàng lẩm bẩm tự nói kiểu oán trách:

“Không biết là ai kia tự cao thân thể của mình rất tốt, nhưng kết quả còn không phải là 1 nữ nhân liễu yếu đào tơ như ta ôm 1 đại nam nhân to lớn bị xiù vào trong phòng hay sao...”

Lâu Dịch để xuống tờ báo, vẻ mặt không vui.

“Cô còn muốn nói lại câu này bao nhiêu lần?”

Thấy hắn ngữ khí vẫn lạnh lẽo, Lê Hiểu Trinh vẫn không buông tha thuyết phục.

“Cũng chỉ là một ly nước quả mà thôi!” Ngụ ý là đang nói: chẳng lẽ đường đường 1 đại giám đốc chỉ huy hơn 1 ngàn người ngay cả 1 ly nước nhỏ bé không dám uống!

Nàng làm ra vẻ bất đắc dĩ lại mang theo giọng nói oán hận làm cho Lâu Dịch không kim lòng mà cười, giống như hắn không uống ly nước kia thì là chuyện kinh thiên động địa ảnh hưởng tới thế giới thì phải. Hắn biết rõ cô gái này ngày hôm qua suốt cả đêm không ngủ, cứ chạy qua, chạy lại tới phòng hắn thăm hỏi tình hình của hắn. Minh có thể nhanh chóng khôi phục khỏe mạnh như vậy, thật sự là phải cảm tạ quân gia đáng yêu này.

Nhìn thấy nàng quầng mắt đen mệt mỏi, Lâu Dịch thở dài.

“Uống là được chứ gì! Đi pha cho tôi 1 ly cà phê?”

Căn cứ vào tâm lý cảm kích cùng áy náy hắn chịu thua! Cầm lấy ly nước kia thoạt nhìn rất giống độc dược nhắm mắt mà uống, lại phát hiện bên trong có 1 chút sữa, mặt ông, cũng dễ uống đó chứ! (L: ^.^)

“Đương nhiên... đương nhiên, tôi lập tức đi pha!” Lê Hiểu Trinh vui vẻ hai mắt sáng lên.

Nàng từ trên ghế đứng dậy đang muốn đi tới phòng bếp thì lại bị vấp phải gì đó, lao đảo chuẩn bị ngã. Đột nhiên có 1 cánh tay níu lấy nàng, bên hông có 1 cánh tay rắn chắc kịp thời cứu vãn vận mệnh bị thảm của nàng.

Lê Hiểu Trinh mặt mũi khi hồng khi xanh, hai mắt mở to nhìn cánh tay của Lâu Dịch ôm ngang thắt lưng mình thất nằng như kinh hoàng mà thất thố vẻ mặt rất giống như trông thấy sinh vật ngoài hành tinh.

Nàng cảm giác mình sắp hít thở không thông! Đầu óc trống rỗng, cảm giác được sau lưng truyền đến hương thơm nhàn nhạt, cảm giác được hơi thở của Lâu Dịch phả lên nàng cổ mình làm cho nó sợ run, có vẻ như chống đỡ không nổi. Nàng tâm hoảng ý loạn lập tức cứng đờ căn bản không biết nên nói cái gì, càng không dám đẩy ra hắn.

Phát giác cô gái trong ngực khác thường, lại trầm mặc Lâu Dịch nhìn đầu của nàng, ngoài ý muốn trông thấy nàng ngưng ngưng ngay cả lỗ tai cùng cổ đều đỏ. Hắn nhẹ nhàng cười cười, rốt cục buông nàng ra.

Như là tảng đá đè nặng đã bỏ ra, Lê Hiểu Trinh thở dài thật lớn một hơi, này mới phát hiện vừa rồi nàng quá mức khẩn trương, đã quên hô hấp!

“Khó thở?” Lâu Dịch hảo tâm vỗ vỗ lưng của nàng gió vì nàng thuận khí, lại kinh ngạc phát hiện sắc mặt vừa mới bình thường của nàng lại trong nháy mắt hồng lên...

“Ách! khụ khụ... không có việc gì... không có việc gì! Tôi đi pha cà phê!” Vì che dấu phản ứng quá mức của chính mình Lê Hiểu Trinh vội vàng đứng thẳng không quay đầu không dám nhìn lại hắn, cũng bởi vậy không nhìn thấy trong con ngươi của ai kia chột lóe lên tia gian tà.

Hắn nở 1 nụ cười nhếch mép, cầm cánh tay của nàng lôi nàng gần mình, ra vẻ quan tâm hỏi:

“Mặt của cô thật là đỏ, sẽ không phải là bởi vì chăm sóc cho tôi mà cô cũng bị lây bệnh đi?”

“Không có.. không có! Thân thể của tôi... thân thể rất tốt!” Nàng bởi vì khẩn trương quá mức mà nói lắp bắp, giọng run run.

Lê Hiểu Trinh nuốt nước bọt, cúi đầu xuống tránh tầm mắt của Lâu Dịch khoảng cách của hắn rất gần. Nàng biết hắn có ý trêu cợt mình, nàng thậm chí có thể nhìn ra mắt hắn đang đùa giỡn nhưng mặt của nàng chính là hay đỏ, hồng không thể hồng hơn...

Dường như Lâu Dịch giống như không có ý định dễ dàng buông tha nàng còn duỗi ra bàn tay thăm chạm và trán của nàng, sờ sờ gò má.

“... Anh là có ý!” Lê Hiểu Trinh nhẹ nhàng tránh đi tay của hắn cố ý đụng chạm, buồn buồn lên án. Mặc dù rất không muốn thừa nhận nhưng nàng thật sự rất thích cảm giác cái tay hơi lạnh kia chạm vào gò má mình.

Lâu Dịch cười cười ngược lại cũng không phủ nhận. Cô gái này mấy hôm nay dám ức hiếp bệnh nhân như hắn, dám coi hắn là con nít mà đối xử, coi như hắn trả thù nho nhỏ thôi!

Hắn cầm lấy cặp tài liệu chuẩn bị ra xe, còn nàng giống như 1 cô vợ giúp hắn mở cửa. Sau khi xe ra khỏi ga ra hắn kéo kính xe xuống, không yên tâm dặn dò.

“Cẩn thận một chút! Nếu không sẽ thật sự bị cảm đó!”

Nghe vậy Lê Hiểu Trinh sùng sốt một phút, không tự chủ lộ ra nụ cười sáng lạn ngọt ngào quả thực không thể tin được hắn có thể quan tâm mình! Sau đó, nàng thu hồi nụ cười bình định cảm xúc kích động hướng về bên kính phía tay lái hắn gõ gõ, rồi làm mặt quỷ rồi chạy vào nhà.

Lâu Dịch mang theo 1 nụ cười không thể giấu được nụ cười vào công ty, bắt chập xung quanh nhân viên đang kinh ngạc quá độ mà ngây người, há hốc mồm, còn hắn vui vẻ đến phòng làm việc.

Hắn vạn lần thật không ngờ cái thiếu quân gia nhìn có vẻ nhu thuận đáng yêu thế nhưng lại mạnh mẽ như vậy. Rõ ràng một giây trước đối với hắn chủ động quan tâm cảm thấy hưng phấn, một giây sau lại không cam lòng làm mặt quỷ chê hắn!

Hại hắn đang lái xe mà nhớ tới bộ dáng mặt cười đó mà cứ cười không thôi. Nàng rốt cuộc là 1 cô gái như thế nào? Hắn rất muốn hiểu thêm về nàng. Không thể phủ nhận có nàng về sau cuộc sống của hắn sẽ biến hoá cực kì màu sắc đây!

Thu kí giám đốc thư ký: Hàn Chi Trùng từ ngoài cửa tiến đến, gặp lúc giám đốc Lâu Dịch của chúng ta nhìn chăm chăm bảng biểu mà khoe miệng lại nhếch nhếch cười.

Rất rõ ràng ông chủ của nàng tâm hồn đang treo cành cây nào rồi. Cho dù mặt hắn rất khôi sắc nhưng nàng thật đúng là chưa có thấy qua hắn đối với báo cáo nhìn lại lộ ra mỉm cười.

Nàng gõ gõ cửa, được sự cho phép của ông chủ rồi tiến vào, cung kính báo cáo

“Thưa giám đốc mẹ của ngày đã gọi điện tới công t đã 3 lần.”

Kỳ thật loại chuyện như vậy chỉ cần nhắn điện thoại nội bộ thông báo là được, nhưng là buổi sáng tỉnh mơ nàng đi vào công ty, liền nghe được đồng nghiệp khắp nơi truyền ra câu giật gân là “giám đốc đổi tính” lời đồn đãi này làm cho nàng tràn đầy lòng hiếu kỳ, muốn đặc biệt chạy tới tìm tòi nguyên do. (L: tính chất bà 8 của nhân viên văn phòng quả là không kém mấy bà ngoài chợ..)

Chỉ là khi mẹ của giám đốc điện tới mà nụ cười của Lâu Dịch vô cùng quý hiếm liền như phù dung sớm nở tối tàn, thoáng chốc biến mất không tăm hơi.

“Dạ?” Hắn không cam lòng nói.

“Thái độ của con thật là tệ!” Đầu bên kia điện thoại Lâu phu nhân giọng đầy oán hận, bất quá nàng quyết định tạm thời khoan hồng độ lượng tha thứ cho con trai của mình.

“Nghe em gái con nói con bị cảm mạo? Khá hơn chút nào chưa?”

Tiểu muội? Lâu Dịch chau chau mày, nghi ngờ hỏi:

“Con đã bình phục. Em ấy làm sao mà biết được?”

“Nó ngày hôm qua gọi điện thoại cho con, là quân gia mới của con nhận điện nói cảm bị cảm, nhức đầu còn đang ngủ.” Bà Lâu giọng đột nhiên thay đổi rất khẩn trương.

“Làm sao con lại tìm 1 cô gái trẻ tuổi như vậy làm quân gia? Chỉ sợ mấy cô gái trẻ kia sợ mưu kế khôn lường con phải cẩn thận một chút!”

Không biết vì cái gì nghe thấy mẹ nói không tốt về Lê Hiểu Trinh hắn bỗng nhiên thấy lòng không vui, lãnh đạm nói:

“Mẹ còn có chuyện gì không?”

Xí nghiệp Lâu thị là do cha tay trắng dựng nghiệp, phần đầu cực nhọc vất vả cả đời lập mọi kế hoạch nhưng sợ con trai lúc tuổi còn trẻ sợ quen sống an nhàn sung sướng, lại dần dần trở nên yêu tiền không chỉ có cực lực tại phát triển quan hệ xã giao, thậm chí ý đồ chính chính là kết thông gia cùng gia thế. Mấy lần tốt chức xem mặt, hẹn hò làm hấn thấy rất mệt. Chỉ cần nghe mẹ gọi điện là hấn đã biết là gì rồi

Không để ý tới con mình thái độ ác liệt, bà tự mình hưng phấn nói:

“Con còn nhớ rõ con gái của bác Lê ở Nhật Bản trình trình không ? là 3 năm trước đây tại bữa tiệc sinh nhật con bé 20 tuổi ấy?”

Không đợi Lâu Dịch đáp lại, bà cứ lập tức nói tiếp.

“Sau các con không phải là còn hẹn nhau mấy lần sao? Con bé đối với con ấn tượng khá tốt! Đáng tiếc là khi đó nó vẫn còn đang đi học. Bất quá bây giờ nó đã tốt nghiệp về nước rồi! Con cũng cần nên thường thường hẹn người ta đi ra ngoài một chút đi dù sao rồi Đài Loan đã lâu như vậy mặc dù là quê hương của mình nhưng sẽ cảm thấy xa lạ...”

Lâu Dịch thờ dãi, không khỏi ám thầm bội phục mọi cái cơ của bà mẹ, ép mình quen biết các thiên kim danh môn.

Sau 1 hồi Lâu phu nhân vẫn còn thao thao bất tuyệt diễn thuyết.

“Mẹ đều nghĩ kỹ rồi Lê gia tại Nhật Bản đúng là xí nghiệp có mức xích rất quan trọng, mặc dù bác Lê qua đời sớm nhưng là đại thiếu gia của Lê gia cũng không phải là cái đèn cạn dầu! Dù sao con không phải dự định tiếp tục khai thác thị trường bên Nhật Bản sao? cùng người nhà Trình Trình làm “bạn tốt” cũng không có gì là tổn thất! Có đúng hay không?”

Lê? Lý? Trình Trình? Lâu Dịch nhủ mảy.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Giám Đốc Hay Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

“Mẹ!” Lâu Dịch ôn hoà mở miệng.

“Con căn bản không nhớ rõ cô ấy là ai!” (L: >”

“Vậy cũng không sao dù sao bọn con cũng đều là những người trẻ tuổi! Đi chơi nhiều với nhau sẽ hiểu biết thôi sao?” Bà Lâu kiên quyết không chịu nhả ra.

“Cứ hẹn đi, mẹ cho con số di động của Trình Trình, đợi lát nữa con lập tức gọi điện đi cho ta! Nếu như bị ta phát hiện con không có làm theo con liền xong đời!” Bà hưng dữ nói, rồi đọc xong số di động liền lập tức cúp máy.

Hấn từ trong lòng đối với hành vi bất đắc dĩ mà bà mẹ vừa ý đều chẳng có gì thú vị, nhạt nhẽo, vừa hướng nội lại khô khan, trong bữa hẹn gặp chỉ nói với nhau có vài câu làm hấn rất chỉ buồn bực....!

Nhưng là chỉ cần ăn 1 bữa cơm là liền có thể lấy lòng mẹ của mình, khen không ngớt chỉ khổ cái tai của mình không được thanh tịnh.

Dù sao cũng chưa tới giờ họp, đành phải nghe theo lời bà mẹ gọi điện vậy, gọi điện cho vị thiên kim kia nào. Tiếng chuông kêu ba lượt, điện thoại đã được nhận, đầu kia truyền đến một giọng nữ nói dịu dàng, kính cẩn hữu lễ dùng tiếng Nhật ân cần thăm hỏi.

“Xin chào, tôi là Lê xin hỏi ai đó ạ!”

Lâu Dịch có một lát thất thần. Vị thiên kim tiểu thư này giọng nói sao thấy quen tai thế! (L: lù lù 1 đồng ở nhà ông chứ sao ko quen)

“Tôi là Lâu Dịch.” Hấn đơn giản nói tên bằng tiếng Trung, trực tiếp dò hỏi

“Không biết Lê tiểu thư có rảnh không cùng đi ăn với tôi một bữa cơm?”

Có lẽ thật sự là mình đã từng gặp mặt vị thiên kim này vài lần rồi thì phải, nên nghe giọng nói cô ấy mình mới không lạnh lùng thế đi! Hấn không dám khẳng định suy đoán của mình đột nhiên lại có chút muốn gặp gặp vị tên gọi “Trình Trình” này, tên nghe rất ấm, giọng nói lại rất ôn nhu lay động lòng người.

Đầu dây bên kia cô gái trầm mặc một hồi lâu, đang khi Lâu Dịch hoài nghi nàng nghe không hiểu, đang muốn dùng tiếng Nhật lặp lại một lần nữa thì vị “Lê” kia đã vội vã mở miệng, nói vẫn là tiếng Nhật. (L: nói tiếng trung thì nhận ra ngay)

“Thật xin lỗi! Hình như ngài chỉ sợ là gọi nhầm rồi!” Tiếp theo điện thoại “cụp” một tiếng, cuộc trò chuyện chấm dứt.

Lâu Dịch trừng mắt nhìn di động. Sống 29 năm đây là lần đầu tiên trong đời bị người ta tắt điện thoại trước! Hắn bị hành động vô lễ này của nàng chọc giận, nhin không được gọi lại. (L: soái ca đang bị mỹ nhân từ chối, sock quá độ...)

“Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau...” Nghe thấy nhân viên tổng đài nói tiếng Anh, Lâu Dịch không vui thôi không gọi nữa! Đối với cô gái “hiếm” này cũng tung tức...

Mẹ nói bọn họ vào ba năm trước đã gặp nhau. Hắn quả thật có 1 chút ấn tượng là đến Nhật Bản tham gia yến hội nhưng không chút nào nhớ rõ mình đã từng cùng vị thực nữ nào hẹn hò qua, đoạn này tình cờ gặp gỡ này sẽ không phải là mẹ hắn khoa trương lên chứ? (L: ko thể nói đc bệnh hay quên của lão này...)

Kiên nhẫn đợi mười phút, hắn lại không cam lòng gọi lại. Ngay cả chính hắn cũng đoán không ra là tại sao, có phải là do là bởi vì nuốt không trôi con tức này, hay là là vị tên Trinh Trinh kia có cái gì khiến hắn phải làm thế.... Tiếng chuông reo mấy lần vẫn là tiếng quen thuộc của nhân viên tổng đài...

Lúc này thư ký gõ cửa, nhắc nhở hắn.

“Thưa giám đốc tất cả các vị chủ quản đã đến đủ ở phòng họp chờ ngài, xin hỏi ngài chuẩn bị xong chưa ạ?”

Lâu Dịch sắc mặt khó chịu, hắn khép lại điện thoại đi ra khỏi phòng làm việc. Nhìn hắn đờ đàng sát khí thư ký không khỏi cảm thông cho má vụ chủ quản cao cấp xem ra bọn họ hôm nay sẽ không tốt rồi... (L: @.@ nổi giận vì hồng nhan...)

“Trời ạ!” đưa mắt nhìn Lâu Dịch lái xe đi Lê Hiểu Trinh mới bắt đầu hồi hận, mới vừa làm ra nét mặt ngoáo ộp, loại hành động này quá... ngây thơ!

Mình thật ngu xuẩn! Thật vất vả Lâu đại ca mới không nhớ rõ mình, cũng đã quên chuyện xấu hổ lúc trước, nàng tại sao lại đi phá vỡ hình tượng của mình chứ? Chán nản, thất vọng trở về trong nhà, dọn dẹp Lê Hiểu Trinh lại bàn ăn, vừa nghĩ ngợi lung tung. Không biết hắn sẽ không cảm thấy mình tính quá trẻ con không? Sợ hiểu nhầm mình không thích chức quản gia này, dduoir mình về hay không nữa!

Trong khi phiền não nàng thế nhưng thần tốc mà đem mọi chén khay rửa sạch, cũng đem quần áo bẩn đều giặt sạch! Lê Hiểu Trinh ngừng tay kiểm tra thành quả vất vả cần cù lao động trong một giờ kết quả cũng thật may là nàng còn có ưu điểm nhỏ nhỏ này!

Nàng coi xuống tạp dề định ra cửa chọn mua thức ăn, không ngờ điện thoại di động đột nhiên vang lên, nàng luống cuống tay chân móc ra nghe, đến nỗi không có chú ý tới trên màn hình hiện người điện tới đúng là “Lâu Dịch” (@.@)

Bởi vì biết rõ số này phần lớn là bạn bè ở Nhật Bản gọi cho nên nàng rất tự nhiên dùng tiếng Nhật.

Còn người kia thì dừng một chút mới đáp

“Tôi là Lâu Dịch... không biết Lê tiểu thư...”

Lê Hiểu Trinh sắc mặt tái xanh, hô hấp dồn dập căn bản không nghe được hắn tiếp theo nói gì!

Làm sao bây giờ... làm sao bây giờ? Lâu đại ca tại sao có thể có điện thoại của nàng... con nữa tại sao lại gọi điện thoại cho nàng?

A! Đúng rồi, nhất định là mẹ anh ấy nói cho hắn biết. Lê Hiểu Trinh không khỏi ngẫm bực chính mình suy nghĩ không đủ chu đáo, mắt thấy thân phận sẽ bị lộ, nàng đành phải... đành phải... cuối cùng giả ngu!

“Thật xin lỗi.” Nàng cố làm ra vẻ lạnh như băng nói:

“Ngài gọi nhầm rồi!” Sau đó thất kinh, run rẩy hung ác quyết tâm đem số di động xếp vào “chặn cuộc gọi”... (L:)

Trời ạ! Đầu nàng đau thế nhỉ, không hiểu làm sao trở nên một loại rối loạn như này.

Bỗng dưng chuông điện thoại di động lần nữa vang lên, Lê Hiểu Trinh giống như là bị điện giật đột nhiên dừng hình một chút. Lúc này đây nàng mới cẩn thận kiểm tra xe người gọi là ai? mới đón nghe.

“Dạ, thưa bác...”

“Trinh trinh à!” Bà Lâu thân mật thăm thiết gọi nhũ danh của nàng.

“Lâu Dịch nó có gọi điện thoại hẹn con đi chơi không?”

“Có...” Bất quá bị cháu tắt... nàng ở trong lòng len lén bổ sung.

“Vây là tốt rồi. Cứ việc chơi vui về nha, nếu hấn dám khi dễ con, Bác sẽ cho nó 1 trận!” Bà Lâu hào khí vỗ ngực bảo đảm.

Khả năng không có cơ hội đó!

“Ách... dạ!” Nàng chột dạ lên tiếng, nghe thêm vài câu rớt cục bác ấy cũng buông tha dừng máy.

Lê Hiểu Trinh co quắp ngồi trong ghế편 não, nếu là ngày nào đó bác Lâu tâm huyết dâng trào đột nhiên chạy đến trên núi thăm con trai vậy thì...!

Đối với vị trưởng bối nhiệt tình quá mức nàng chỉ có thể gờ tay đầu hàng. Nhưng cũng là bởi vì có bác ấy giúp thì ba năm trước đây 1 cô gái thẹn thùng hướng nội như mình mới có thể có được cơ hội đến gần Lâu Dịch.

Mặc dù hấn triệt triệt để đã quên nàng, cũng quên chính mình đã từng cứu nàng...

Ba năm trước tại Tokyo- Nhật Bản

Ở 1 biệt thự xa hoa nằm ở ngoại ô, vốn dĩ luôn luôn tĩnh mịch yên tĩnh, hôm nay lại trang hoàng lộng lẫy, tiếng người huyền ảo, khách quý nối liền nhau tới bọn họ đều là đáp ứng lời mời tham gia tiệc sinh nhật tròn 20 tuổi của Lê Hiểu Trinh.

Nhận vật chính của bữa tiệc tối nay đang ngồi ở trong phòng lẳng lặng chờ, cô mặc một bộ ki mô nô màu hồng phấn nhìn rất thanh tú nhã nhặn khí chất lại càng cao nhã hơn.

Cốc cốc – nghe thấy tiếng gõ cửa, nàng nhẹ nhàng trả lời:

“Mời vào.” Lời vừa mới dứt, một cô gái điểm lệ tuyệt luân dưới 20 tuổi lập tức chui vào.

“Hơ... Bên ngoài toàn bộ đều là lão nhân đầu trọc béo ụt ịt! Buồn chết người! -” cô gái ngênh ngang vứt bỏ giày cao gót, thô lỗ nằm ở trên giường, tuyệt không để ý đến lễ tiết.

“Hiểu Trinh bàn trang điểm của cậu đã đủ gọn gàng rồi, không cần phải lại xếp nữa!” Nàng cũng không ngẩng đầu lên mà cứ ngăn lại thói quen kì quái của bạn thân.

“Oh.” Lê Hiểu Trinh bỏ qua cho những thứ đồ trang điểm bị sắp hàng không dưới mười mấy lần chuyển hướng bạn tốt.

“Lâu Tranh thật may là cậu đã đến rồi, nếu không mình thật không biết nên làm cái gì bây giờ...”

Nàng là con riêng bên ngoài của cha, lúc 12 tuổi sau khi mẹ qua đời thì mới được người anh trai cùng cha đón từ Đài Loan về Lê gia tại Nhật. Nàng cũng là khi đó mới biết được thì ra cha của mình tại Nhật là 1 Hoa kiều tiếng tăm lừng lẫy.

Bởi vì trong nhà không có nữ chẳng những bác gái coi nàng như làm con gái ruột mà yêu thương, ngay cả chênh lệch anh trai lớn hơn tận mười tuổi đều khắp nơi che chở nàng, rất sợ nàng không được sung sướng.

Mặc dù như thế nhưng bên ngoài lúc đi học họ cũng không buông tha bình luận vớ vẩn, linh tinh về mình. Từ nhỏ nàng thành thói quen bị bạn học xa cách cùng trên học.

“Sợ cái gì? Không phải đều là hai con mắt, một cái miệng sao!” Lâu Tranh ra vẻ rất giang hồ khoát khoát tay nàng. Bỗng dưng nàng thần bí từ trong túi lấy ra 1 bình nhỏ.

” Mau tới đây xem một chút tớ mình mang cho cậu vật gì này!”

“Tớ không thích xịt nước hoa.” Lê Hiểu Trinh xin lỗi bạn học và cũng là bạn thân nhất của mình. Mặc dù cá tính của các nàng quả thực là khác xa nhau tới vạn dặm nhưng bởi vì đều đến từ Đài Loan nên 2 người rất nhanh chơi thân với nhau.

“Đây không phải là nước hoa! Đây là rượu!” Lâu Tranh liếc mắt.

“Đừng lo lắng cái loại nà nồng độ cồn không cao, hơn nữa lại ngọt cho cậu lấy thêm can đảm” Nhưng là tác dụng của nó là ngấm từ từ... Lâu Tranh lè lưỡi, nuốt vào một câu.

“Như vậy được không?” Tiếp nhận bình rượu mini Lê Hiểu Trinh do dự thử một ngụm nhỏ, phát hiện thật sự dễ uống cũng không có mùi rượu, liền yên tâm mà ngửa đầu uống hết.

“Đây là rượu gì? Sâm banh sao?” Nàng tò mò hỏi.

“Ách! Chắc cũng cùng loại...” Tiếp nhận chai rượu, Lâu Tranh chột dạ dòi đi sự chú ý của nàng.

“Oa! Cậu mặc ki-mô-nô thật sự rất đẹp nha, nếu không phải là mặc vào cái này rất phiền toái tớ cũng muốn mặc nữa!”

Cốc cốc – lại có người gõ cửa, ngoài cửa vang lên một giọng nam ôn nhu.

“Trình Trình tiệc đã bắt đầu rồi!”

“Vâng!” Lê Hiểu Trinh mở cửa, cùng với anh trai bước xuống thang cuốn.

Có lẽ là rượu xác thực phát huy tác dụng, nàng cảm giác mình có thể không run trước ánh mắt chăm chú của mọi người, bảo trì tư thế ngạo nghễ.

Nàng trước mặt tất cả các vị khách biểu hiện rất lễ nghĩa, như đề đi những ánh mắt đang nhìn mình không lấy làm tốt gì. Nàng nghe thấy anh trai giới thiệu chính mình, tuyên bố tiệc bắt đầu, sau đó Lâu Tranh đi tới chạm bả vai của nàng.

“Lâu Tranh!” Lê Hiểu Trinh xấu hổ cười, không thể chờ đợi được hỏi:

“Tớ vừa rồi biểu hiện tốt chứ...?”

“Ừ! Rất có dáng của 1 thiên kim đại tiểu thư.” Lâu Tranh chú ý nhìn quanh như đang tìm tìm người nào.

“Đi, tớ giới thiệu một người cho cậu quen một chút...” (L: dắt đi gặp ai thì các bạn biết rồi...)

Thình lình bị bạn tốt kéo theo chạy, Lê Hiểu Trinh bước nhỏ, thở không ra hơi cố gắng đuổi kịp.

“Bạn rút cuộc muốn dẫn tớ đi gặp ai?”

Lâu Tranh không có trả lời nàng chỉ là tự mình nói.

“Yên tâm! Tuyệt đối là cậu thích! Nước phù sa tại sao có thể rơi cho người ngoài chứ?” Nàng véo má Lê Hiểu Trinh. (L: ẹc... chính sách tự tiến cử anh mình cho bạn thân...)

“Hả? Cậu đang nói cái gì thế? Tớ nghe không hiểu...” Lê Hiểu Trinh xoa xoa má bị véo đau lắm bầm.

Đang nói chuyện Lâu Tranh đã kéo nàng đi đến trước một chàng trai ước chừng 25, 26 tuổi. Không biết vì cái gì Lê Hiểu Trinh cảm giác mình vừa nhìn thấy hấn tằm mắt liền giống bị dính chặt như con ngựa không thể dừng cương... (L: sắc nữ...)

Hắn thật là cao, khí chất lạnh, vẻ mặt nghiêm túc, nhìn rất quyền u khiến cho người ta khó có thể đắc tội, nhưng lại tuấn mỹ không thể tưởng tượng nổi, phảng phất như thượng Đế tạo ra hắn chính là có được sự tán thưởng của mọi người.

“Đây là anh trai của mình – Lâu Dịch.” Lâu Tranh giới thiệu.

“Ca, đây là bạn học của em cũng là nhân vật chính bữa tiệc hôm nay – Lê Hiểu Trinh.”

“Xin chào” Lâu Dịch đơn giản nói một tiếng, tiếng nói giống như trong tưởng tượng của nàng trầm thấp mê người.

“Lâu đại ca, xin chào.” Lê Hiểu Trinh khiếp vía thốt lên rất rõ ràng là mặt của mình nhất định đang hồng thành một mảnh thậm chí ngay cả tai đều nóng lên.

“Oa mặt của cậu thật đúng là dễ đỏ.” Lâu Tranh thấp giọng trêu chọc nàng cầm lấy tay của nàng không yên lòng nhìn Lâu Dịch cáo biệt.

“Em mang bạn ấy đi vườn hoa tản bộ, đi trước nha!”

Lâu Dịch không động tĩnh, ngay cả nhìn cũng không nhìn các nàng một cái chỉ gờ ly rượu lên ý đồng ý làm cho Lê Hiểu Trinh có chút thất vọng.

Hắn rút cuộc đang nhìn cái gì? Đột nhiên nàng cảm thấy hiếu kỳ, nhưng Lâu Tranh lại ngay lập tức đẩy nàng đi về phía bên ngoài vườn hoa thân ảnh ấy rất nhanh biến mất trong tầm mắt của nàng.

“Nhìn lại nữa cổ của cậu sẽ gãy nha!” Lâu Tranh tức giận nhắc nhở.

Lê Hiểu Trinh như muốn nói gì rồi lại im.

“Sao? Trách mình đây chia đôi uyên ương?” Lâu Tranh bĩu môi.

“Cậu không nhìn thấy anh ta vừa rồi tâm tình không tốt sao? Đứng ở bên cạnh hắn quá lâu là bị đông cứng chết đó!” Cho dù nàng bình thường thuộc loại nghịch ngợm cũng không dám tùy tiện trêu chọc anh trai những lúc này.

“Hả? Có sao? Lâu đại ca hắn chỉ là có vẻ lãnh đạm mà thôi!” Lê Hiểu Trinh không cho là đúng vô thức phản bác.

“... Thật đúng là chuyện trong mắt Tây Thi!” Lâu Tranh trợn mắt há hốc mồm mà nhìn bạn thân gốc không chịu nổi lắc đầu thở dài.

“Ai! Tớ đi giúp cậu cầm đồ uống, thuận tiện thăm dò một chút anh ta vì việc gì mà không vui, biết người, biết ta mới tránh được khiếp nạn, còn dò hỏi

cảm giác về cậu với anh ấy đúng không?” Nàng đưa giong nháy mắt với Lê Hiểu Trinh mấy cái.

“Lâu Tranh, cảm ơn bạni...” Lê Hiểu Trinh thẹn thùng cúi đầu xuống.

Lê Hiểu Trinh đưa mắt nhìn bạn tốt ảnh tiến vào nhà, từ một bên cửa sổ trông thấy nàng ấy vỗ vỗ vai huynh trưởng Lâu Dịch lại hoàn toàn không để ý tới nàng. Xem ra tâm tình của hắn thật sự rất không tốt!

Nhưng mà sau một khắc, vẻ mặt hắn lại như thả lỏng, nở lên nụ cười hiền thấy, nhìn hướng cửa cười....

Lê Hiểu Trinh theo tầm mắt của hắn hướng cửa nhìn lại, chỉ thấy một cô gái tóc dài xinh đẹp khoan thai tới muộn.

Cô gái đó không biết nói cho Lâu Dịch những gì, mà hắn thì vui vẻ cười to.

Tự đáy lòng nụ cười ôn hoà của hắn vốn là hình dáng nguội lạnh làm nàng cỡ nào hi vọng chính mình cũng có thể trêu chọc hắn vui vẻ mà cười được như vậy... Trong lồng ngực khẽ nổi lên chua xót, Lê Hiểu Trinh rũ mắt xuống, còn không có biết rõ loại cảm giác này không biết từ đâu mà đến đã liền bị một đôi tay mập mạp kéo vào khóm cây

Nàng kinh hãi nhưng còn chưa kịp hét lên để ai nghe thấy đã bị kẻ kia kiềm chế người của nàng dùng bàn tay vừa nóng lại ướt che miệng nàng. Nàng liều mạng giãy giụa, người nọ lực rất mạnh mặc cho nàng dùng hết tất cả sức lực cũng không cách nào thoát được.

Lê Hiểu Trinh bị kéo vào trong góc khuất của vườn hoa chẳng những toàn thân dơ bẩn, chật vật, vết thương chồng chất ngay cả giày cùng trâm hoa đều bôi vì ra sức chống cự mà rơi tán loạn.

“Không... dừng tay... dừng tay!” Lê Hiểu Trinh liều mình giãy dụa người đang chèn ép trên người nàng. 1 người đàn ông trung niên làm nàng sợ hãi thét chói tai, tránh trái tránh phải tránh đi sự đụng chạm của hắn.

Pằng! Người nọ hung hăng tát nàng một cái tát.

“Im mồm! Mày là muốn cho mọi người tận mắt nhìn thấy mới cam tâm sao?”

Má trái bị đau rát, nàng bị kia cát tay to kia đánh cho choáng váng, thiếu chút nữa mất đi ý thức.

Nhưng nháy mắt tiếp theo đang lúc kẻ đè ở trên người nàng đột nhiên bị ta đánh, bên cạnh lập tức truyền đến tiếng đánh nhau. Nàng cố gắng mở ra hai mắt, muốn nhìn rõ rốt cuộc phát sinh chuyện gì. (L: anh hùng cứu nữ nhân...)

“Dừng để cho ta nhìn thấy ông 1 lần nữa!” Nàng nghe thấy tiếng Lâu Dịch lạnh lùng nói.

Tiếp theo người nào đó nhào tới kiểm tra thương thế của nàng.

“Trời ạ! Hiểu Trinh mặt của cậu... Cái lão cận bã kia ra tay thật nặng!” Lâu Tranh đau lòng nói.

“Tớ...” Nàng toàn thân run rẩy căn bản nói không ra lời.

“Đứng lên được không?”

Tiếng nói kia từ đỉnh đầu nàng vang lên, cô ngẩng đầu nhìn về phía hắn, nghĩ đến bộ dáng mình bây giờ nhất định phi thường khó coi, rất muốn roi nước mặt.

“Tôi... còn tốt...” Nàng miễn cưỡng trấn định tâm thần, thử đứng lên nhưng lại lập tức phát hiện mình toàn thân vô lực, mặt lả run lên hai chân căn bản không cách nào đứng vững được.

Nàng miễn cưỡng đứng dậy, mắt cá chân nhói một hồi đau nhức kịch liệt, suýt nữa lại ngã lại bị Lâu Dịch chặn ngang nắm, vững vàng ôm ở trước ngực.

“Có thể là bị trật rồi...”

Lê Hiểu Trinh bị động dấn chặt tại trước ngực hắn, cảm giác hắn được hô hấp của hắn, nghe thấy hắn nói bỗng dưng cảm thấy yên tâm, sự sợ hãi vừa rồi toàn bộ đều được cái hơi thở ấm áp khoan dung trong lồng ngực giải phóng đi...

Nàng đột nhiên bắt đầu rơi nước mắt, một giọt, hai giọt, cuối cùng nhịn không được rúc vào trong ngực hắn khóc sụt sùi.

Lâu Tranh tay chân luống cuống.

“Cậu còn đau ở đâu nữa không? Thực xin lỗi, tớ không nên bỏ lại cậu một mình...”

Nàng lắc lắc đầu nhưng không cách nào ngừng lại nước mắt, chỉ là tóm lấy áo Lâu Dịch càng không ngừng khóc. Sau đó, nàng nghe thấy Lâu Dịch chậm rãi thở dài một hơi, khẽ vuốt lưng của nàng như đang muốn trấn an tiếng khóc không ngừng.

Hắn ôm nàng ngồi trên xe có rèm che, chở nàng đến phòng khám tư nhân xử lý miệng vết thương, ở lại cùng Lâu Tranh chờ cho đến khi nàng ngủ. Trong

lúc đó mặc dù hấn không có mở miệng nói qua nửa câu nhưng từ hành vi chăm sóc của hấn nàng biết rõ, hấn là người rất ôn nhu...

Qua vài ngày sau đó anh trai mới cho nàng ra khỏi cửa. Lê Hiểu Trinh lúc này mới có thể đến khách sạn nơi Lâu Dịch ở nói lời cảm tạ.

Không ngờ nàng không có gặp gỡ ân nhân cứu mạng mà lại gặp mẹ của ân nhân nhiệt tình quá mức.

“A nha! Thì ra là thiên kim của Lê gia, cháu chờ một chút, bác lập tức gọi Lâu Dịch trở lại!” Bác Lâu hiền lành kéo lấy nàng vỗ vỗ tay của nàng cảm điện thoại lên.

“Thưa bá mẫu không cần làm phiền anh ấy, hôm nào chờ Lâu đại ca rảnh cháu lại đến...” Lê Hiểu Trinh vội vàng ngăn cản bà.

“Bảo bác Lâu được rồi, gọi bá mẫu nghe về lạnh nhạt quá!” Bà Lâu ngoảnh mặt làm ngơ vẫn tự mình gọi số điện thoại của con trai.

“Này? Con lập tức trở về, mẹ có chuyện rất cấp bách muốn tìm con... Đừng hỏi nhiều như vậy, con mau trở lại là được!” (L: @@ quá là nhiệt tình...)

Lê Hiểu Trinh đứng ngồi không yên theo sát bác Lâu mẫu mười phút sau, Lâu Dịch quả nhiên sắc mặt rất trầm trọng trở lại khách sạn, sau lưng còn mang theo mấy nữ tóc dài hôm trước.

Nàng rũ mắt xuống, cố ý xem nhẹ khổ sở trong lòng, nhẹ nhàng mở miệng.

“Lâu đại ca đêm hôm đó thật sự là cảm ơn anh, đây là một chút tâm ý của tôi mong nhận lấy.” Nàng cầm lấy cả vật chính mình tỉ mỉ chọn lựa đưa cho hấn, trong nội tâm lo lắng không thôi.

Nếu như hấn cảm giác mình quá mức đường đột không chịu nhận thì làm sao bây giờ?

“Cảm ơn.” Lâu Dịch tiếp nhận lễ vật, rồi nói ra:

“Đề tôi đưa cô về!” (L: ta đảm bảo anh ấy ko nhớ chị là ai =.=)

Lê Hiểu Trinh âm thầm đề xuống cảm giác trong lòng cảm giác mất mát rất lớn, gương mặt đã thấy Lâu Dịch đề sát tai vào mấy nữ kia không biết khai báo những thứ gì.

Nàng quấy rầy bọn họ? Nàng nhanh chóng cúi đầu xuống, tan nát cõi lòng nghĩ.

“Dạ! Không cần, em có thể chính mình nhờ xe đi về.” Không muốn xem bọn họ cứ chỉ thân mật, nàng liền muốn rời đi lại đã quên chính mình bị trật chân thoáng chốc làm cho nàng đau đến chảy ra nước mắt.

“Không cần cậy mạnh!” Lâu Dịch đi tới đem nàng ôm ngang lên, Lê Hiểu Trinh không khỏi may mắn chính mình hôm nay mặc chính là váy dài cũng may mắn chính mình bị trật chân, mới có thể có lý do đến gần hấn.

“Hay là như vậy đi!” Nhìn thấy Lâu Dịch ôm Lê Hiểu Trinh lên xe bà Lâu đột nhiên mở miệng.

“Dù sao Trinh Trinh cũng là bạn học cùng của tiểu Tranh cùng giờ học nhân thể con đưa đón con bé vài hôm đi!” Nàng bất chấp tất cả, đơn giản chỉ cần muốn đem đôi Kim Đồng Ngọc Nữ này thành đôi.

“Mẹ! Con bế bọn nhiều việc.” Lâu Dịch phủ phủ mồ hôi trên trán, không vui nói.

“Bá... bác Lâu không cần phiền toái Lâu đại ca, nhà cháu có tài xế...” Lê Hiểu Trinh bị ánh mắt rất kiên trì của bà Lâu mà áp ứng nuốt vào.

“Không cần nói nhiều..., nhanh lên hộ tống con bé trở về.” Thoáng nhìn con trai bộ dáng còn muốn nói điều gì bà vội vàng đuổi hấn đi.

Lê Hiểu Trinh chán nản thất vọng dò xét nhìn Lâu Dịch trầm mặc mặc dù thập phần cảm kích bác ấy tích cực, nhưng là... người hấn thích không phải mình... nàng cố gắng thế nào cũng vô ích...

Nhưng mà vô luận bị gom thành một đôi như thế nào kháng nghị cũng không được, hơn nữa Lâu Tranh lại động viên, cổ vũ lớn lao, Lâu Dịch thành tài xế là đã định.

Chỉ là tình huống cũng không như hai vị nguyệt lão nghĩ đến... thuận lợi như vậy. Không nói trước Lâu Dịch căn bản không chủ động cùng ai đó tán gẫu mà ngay cả bình thường bị kẻ không an tĩnh được như Lâu Tranh cũng bởi vì do huyết áp thấp còn phải dậy sớm thành ra không nói tiếng nào.

Không chịu nổi về trầm trọng áp lực này Lê Hiểu Trinh sợ hãi mở miệng.

“Lâu.. Lâu đại ca! Anh đến Nhật Bản ở quen không?” Lời vừa ra khỏi miệng nàng liền không nhận được tự sướng mình ngốc.

“Cũng tốt!” Lâu Dịch trả lời như là không có hứng thú tán gẫu.

Nàng không ngừng cố gắng.

“Anh có ăn quen đồ Nhật không? Có gì đó không quen không?” Ừ, lần tới có lẽ có thể dùng lý do cảm ơn làm cho hân hợp bento? Lê Hiểu Trinh không khỏi nhớ tới. (L: là nghệ thuật cơm hộp của Nhật đó các bạn các bạn có thể tìm hiểu thêm qua link này: <http://truyenmoi.com/van-hoa/bento-nghe-thuat-com-hop-nhat-ban>)

“Tôi không kén ăn.” Hân vẫn lờ lỉ mà ý nhiều.

“Oh! Như vậy...” Nàng ngượng ngùng nói.

Cứ thế thời gian chung đụng nhiều lên nhưng Lâu Dịch vẫn như cũ rất kiệm lời, thường thường khi nàng nổi lên dừng khí chủ động mở ra máy hát thì mới tán gẫu cái 2, 3 câu rồi kết cục... lại im lặng

Một bên Lâu Tranh muốn chán chường cuối cùng nhìn không được, lên tiếng châm chọc đại ca của mình.

“Mới là lạ! Anh ấy rất kén chọn! Thức ăn có vị nhạt không ăn, ghét ăn súp lơ cùng đồ ngọt...”

“Lâu Tranh.” Lâu dịch giọng cảnh cáo, nàng nhún nhún vai không có nói thêm gì nữa.

“A! Em cũng vậy không thích ăn súp lơ! Cảm giác cảm thấy bộ dáng của nó rất khủng bố...” Lê Hiểu Trinh vội vàng giúp hân giải vây, trong nội tâm mừng thầm thấy mình và hân cùng có 1 tí tẹo giống nhau.

“Ừ.” Nhưng Lâu đại thiếu gia lại không cảm kích, đơn giản chỉ đem cục diện lại lần nữa làm cho lạnh băng.

“Đại ca, anh có phải hay không “cần phải” có lời muốn mời Hiểu Trinh dự buổi tiệc tối ngày kia sao?” Lâu Tranh liếc mắt, không chịu nổi nhắc nhở. (L: theo ta kế hoạch này là Lâu mẫu chỉ đạo, anh ấy thực thi nhưng quên...)

Lâu Dịch lập tức nói.

“Lê tiểu thư,! buổi tối ngày kia là ngày thành lập chi nhánh tập đoàn Lâu thị tại Nhật Bản, rất hân hạnh được mời cô tới dự buổi tiệc.”

“Được.. ách... tốt.” Lê Hiểu Trinh kịp thời thu hồi miệng, quá mức hưng phấn đã đáp nghĩ lại nên trước bảo trì hình tượng, lại đổi lấy 1 cái mắt nhìn xiên của Lâu Tranh.

“Như vậy 6 giờ tối ngày kia, tôi sẽ đến Lê gia đón cô.”

Đội hai người xuống xe Lâu Dịch kéo kính xe xuống dặn dò một câu, liền tiêu sái lái xe rời đi. Lâu Tranh, cậu cảm thấy...” Lê Hiểu Trinh mới nổi lên trong đầu 1 câu đã bị Lâu Tranh cắt đứt.

“Ngừng! tớ biết thừa cậu muốn hỏi điều gì.” Nàng đưa tay ngăn lại.

“Nên mặc cái gì có đúng hay không? Khuyên cậu tốt nhất tự nhiên một chút vốn là người đã tốt rồi, miễn cho anh trai của mình nhận không ra, khả năng nhận ra mặt người của anh ấy rất kém cỏi.”

“Đó...” Nhìn không ra á? Lâu đại ca trông cơ trí vạn năng như vậy, phẳng phát bất cứ chuyện gì đều không làm khó được hân! Lê Hiểu Trinh nghĩ nghĩ.

“Nếu không cậu nghĩ rằng tại sao mẹ tớ phải cử tớ làm bóng đèn, ở giữa 2 người? Cho 1 người đơn độc tiếp xúc không phải là tốt hơn sao? Chính là sợ hãi anh trai của ta làm ra cái chuyện ngu xuẩn gì đó chọc giận cậu thương tâm!” Lâu Tranh tức giận quở trách huynh trưởng của mình.

Đây là nhược điểm duy nhất của siêu nhân lão ca nhà nàng, cũng bởi vì tật xấu mất mặt này, chỉ cần thư ký giúp hân nhận thức không ở bên người thì lại phát bệnh ra... “người sống chó lại gần” cảm giác áp bách xu thế đi tất cả người muốn gần. Nếu là nàng đem lý do này nói ra nhất định sẽ cười làm người ta cười rơi răng hàm!

“Kia... vậy anh ấy nhớ kỹ mình sao?” Lê Hiểu Trinh không khỏi một hồi khần trương, nàng cũng không xinh đẹp động lòng người, vừa rồi không có nói năng hài hước, nhiều nhất chỉ có thể coi là thanh tú thôi, chỉ sợ không thể để lại ấn tượng gì đó khắc sâu cho Lâu Dịch đi?

“Yên tâm đi!” Lâu Tranh trấn an ôm lấy nàng.

“Hân nếu đã nói muốn đi đón cậu thì có nghĩa là hân nhớ kỹ tướng mạo của cậu. Cho nên tớ mới nói cậu đừng thay đổi hình dáng, phong cách, miễn cho hân lại nhận không ra...” Nàng kéo lấy bạn đang bán tín bán nghi, bắt đầu tùy cơ hành động tự mình dạy bảo nàng “như thế nào ra tăng ấn tượng”. (L: bó tay anh này...)

Chỉ là các nàng cũng không nghĩ tới chuyện phát triển hoàn toàn vượt qua tầm khống chế...

Sáu giờ tối, Lâu Dịch đứng lúc tới dinh thự của Lê gia. Nhìn cô gái đứng lẳng lẳng ở cửa, hân xác nhận nàng chính là “bạn thân bên cạnh của muội muội” đúng vậy. Liền tại trước mặt nàng xuống xe.

“Lê tiểu thư.” Hân xuống xe mở cửa xe.

“Buổi tối tốt lành.” Lê Hiểu Trinh lộ ra nét cười e lệ nhưong hân gật gù sau chuẩn bị lên xe lại đột nhiên phát hiện hân mở ra là chỗ ngồi phía sau...

“Chào Lê tiểu thư.” Ngồi xuống trong xe, trên ghế lái phụ là mỹ nữ tóc dài – thư ký Hàn Chi Trùng lập tức quay đầu hướng nàng lên tiếng chào hỏi.

Lê Hiểu Trinh bỗng nhiên nghe thấy lòng của mình “tôm xuống” chìm đến đáy biển thê lương.

“Cô... xin chào...” Nàng miễn cưỡng kéo ra nụ cười lễ phép, cố gắng an ủi mình.

Nàng không nên yêu cầu xa vời quá nhiều. Lâu đại ca có thể nhận ra mình, cái này bày tỏ nàng cách thành công một bước dài, nàng không nên quá nhanh đã uest oải. (L: cô lên đồng chí cách mạng còn chưa thành công)

Nhưng là khi bọn họ tiến vào hội trường ánh mắt Lâu Dịch hoàn toàn không rời bỏ cô thư ký xinh đẹp giỏi giang, chỉ cần Hàn Chi Trùng hơi chút tránh ra thì thái độ của hắn liền đột nhiên trở nên lạnh như băng, cao ngạo, cách xa ngoài ngàn dặm... (L: vì cô nhớ đc ai vs ai...)

Coi như là nhất định thất tình... cũng nên có mối bắt đầu chứ... có lẽ đợi nàng tỏ tình về sau Lâu đại ca sẽ dần dần chú ý tới mình, cân nhắc coi mình như đối tượng không chừng!

Nuốt nước bọt, nàng ngửa đầu uống mạnh vài ly rượu. Cứ việc biết rõ cơ hội tỏ tình thành công căn bản cực kỳ bé nhỏ, nàng vẫn hy vọng rượu có thể lần nữa cho mình dũng khí.

Lê Hiểu Trinh dùng sức mấy lần hít sâu, đi đến nhân lúc thư lý của hắn không có ở đó, lấy gan mời hắn. “Lâu đại ca, em có lời muốn nói với anh, anh có thể ra bên ngoài một chút được không?”

Nói xong nàng liền tự mình đi ra ngoài. Tư thái kia mặc dù xem ra ưu nhã bình tĩnh nhưng trên thực tế nàng rất khẩn trương!

Lâu Dịch kinh ngạc nhìn cô gái thẹn thùng, toàn thân đỏ lên, đáy mắt lại loáng ra tia sáng nhận ra nàng là người mình đêm nay đưa đón thiên kim Lê gia. (L: ... ko biết nói gì hơn...)

“Cô không thoải mái sao?” Hắn bước chân theo nàng đi vào vườn hoa ngoài khách sạn, quan tâm hỏi.

“Không phải... em rất khỏe...” Có lẽ là rượu uống nhiều lắm thì phải, Lê Hiểu Trinh cảm thấy đầu vầng, mắt hoa, trống rỗng. Nàng nhanh chóng muốn nói cái gì đó, lại tìm không được đề tài.

Anh cảm thấy em thế nào? Không được quá trực tiếp. À... Buổi tiệc hôm nay rất đông? Hay là đêm nay thật đẹp? Tốt! Liên cái này...

”Đêm nay buổi tiệc thật đẹp... Ách... không em là nói...đêm nay bóng đêm thật nóng...”

A!!!!Toàn bộ hồng, nàng đem không khí phá hư hết rồi! Lê Hiểu Trinh ảo não muốn đâm chết mình quá.

“Ha ha...cô thật đáng yêu!” Còn Lâu Dịch lại ngoài ý muốn bị nàng chọc cho cười. Hắn duỗi ra bàn tay như người anh trai sờ sờ đầu nàng.

“Nếu như Lâu Tranh có thể học theo em thì tốt rồi.”

Một người tại sao có thể không có nội tâm, nặng nề đâm bị thương một người khác? Lê Hiểu Trinh phủ lấy nơi bị hắn chạm qua là chẳng khóc.

Chẳng lẽ nàng chỉ có thể là muội muội sao? Nàng không cam lòng!

“Bên ngoài có gió nổi lên, chúng ta vào đi thôi!” Lâu Dịch thấy thư ký rút cục thoát khỏi đám người theo đuổi dây dưa muốn cùng nàng hội họp.

Có vài phần men say, Lê Hiểu Trinh lén mật kéo lấy tay áo của hắn.

“Em không phải là định nhắc tới cái này... em chỉ là muốn nói là... Em... em thích anh...”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh... một cảm giác vọt lên ngực nàng, một giây trước đang tỏ tình, một giây sau lại rào rào ói lên người Lâu Dịch (L: bó tay...)

“Ách! Thực xin lỗi... làm bẩn...” Nàng thân thể lại không nghe theo mình hoàn toàn mất là vô lực, chỉ có thể tiếp tục nôn mửa.

“Cô uống quá nhiều rượu.” Lâu Dịch ngay cả lông mày cũng không nhăn bất chấp trên người mình dơ bẩn, kiên nhẫn vỗ nhẹ lưng của nàng.

Lê Hiểu Trinh mông lung trong tầm mắt thấy hắn vẻ mặt ôn nhu nghe thấy mình vẫn còn ở chưa từ bỏ ý định

“Em thích anh...”

Sau đó nàng mất đi ý thức...

Chương 4

Lê Hiểu Trinh mơ lại giấc mơ ác liệt xưa mà tỉnh lại, ngầy ngầy ngơ ngơ rửa mặt, xuống lầu chuẩn bị bữa sáng.

Nhớ tới 3 năm trước đây nàng nhện không được lại thờ dài, không rõ Lâu Dịch quên chính mình đến tột cùng là tốt hay xấu. Nhưng làm người ta tức là cho dù nàng ở trước mặt hắn làm trò cười cho thiên hạ, “Lê Hiểu Trinh” ba chữ này đối với hắn mà nói vẫn như cũ ngay cả nhớ ra cũng không có.

Không có chuyện gì so với “bị chết” thì càng đa thương người nhất là người mình yêu say đắm, đem thân ảnh đó khắc vào trong tim tưởng người đó ngay cả tên của mình, dung mạo đều không hề ấn tượng, đây quả thực là cực kì châm chọc, đây hết thấy đều là mình đơn phương.

Nàng giận dữ mà đem tất cả trút vào món nước quả kỳ dị, thoáng chốc món nước này đủ màu xanh đến kì cục. (L: ặc... phù thủy....)

Lâu Dịch trừng mắt nhìn ly nước kinh khủng đến cực điểm kia do dự mà nói:

“Cô lần này lại thêm cái gì vào?”

“Nhiều hơn vài loại quả, rất phong phú nhiều vi-ta-min đó!” Nàng lộ ra nhếch cười một cái đáng yêu, mang theo tâm tình trả thù vào loại nước này đẩy về hướng hắn. (L: ng` ta bảo rồi thả đặc tội vs tiểu nhân chứ đừng đặc tội vs nữ nhân)

“Vẫn còn ghi hận tôi hả?” Lâu Dịch thật cũng không quá để ý thái độ không biết lớn nhỏ của nàng, cầm lấy cái ly uống một hơi, sắc mặt trong nháy mắt biến dạng nhưng hắn vẫn rất nhanh mà đem nó uống sạch. (L: khổ chưa.. ai bảo... c Trinh * liếc* im nào! L : dạ)

Trông thấy hắn sắc mặt không tốt Lê Hiểu Trinh đột nhiên cảm thấy có chút áy náy.

“Tôi không có thử nếm qua, hương vị rất đáng sợ sao?”

Lâu Dịch không trả lời chỉ là vỗ vỗ đầu của nàng, đem cái ly không đưa cho nàng, tự mình đứng dậy đi ra.

Nàng nhìn chăm chăm cái ly cuối còn sót lại một giọt tò mò hóp một ngụm... ừ, hương vị thật đáng sợ! (@@) Lại vừa ngọt, vừa đắng, vừa chất chỉ là uống 1 giọt nhỏ như vậy nàng liền chịu không được, mà Lâu Dịch thể nhưng có thể toàn bộ nuốt vào!

Nàng vội vàng đuổi theo hắn xấu hổ đều nhanh dăng đến trước ngực.

“Lâu tiên sinh! Thực thực xin lỗi... lần sau tôi sẽ thử trước...”

“Vậy thì xử phạt cô! Về sau lại cũng không được xay loại nước này nữa.” Hắn nhân cơ hội được đà lấn tới.

Lâu Dịch cực hứng thú nhìn vẻ quần bách bất an của nàng, đột nhiên cảm thấy nàng rất tốt, hồn nhiên, thật đáng yêu. Nàng rõ ràng muốn báo thù mình thành công nhưng ngược lại cảm thấy chột dạ thậm chí chạy nói xin lỗi hắn!

Lê Hiểu Trinh nghe vậy ngẩng đầu lên, bĩu môi không nghe theo mà nói:

“Vậy cũng không được!”

Hắn cười ha ha lại vuốt ve đầu của nàng, mới ngồi vào xe khởi động động cơ.

Nàng chạm vào đầu mình cơ hồ dần dần giờ lên khóa miệng cười mỉm.

Coi như là chuyện nhỏ không có ý nghĩa như vậy, hắn có 1 chút hành động sủng ái liền đủ để cho nàng cảm thấy hạnh phúc cả ngày!

Vừa vào đến phòng làm việc, Lâu Dịch liền nhớ tới buổi chiều họp tư liệu quên ở trong thư phòng không có lấy. Hắn lập tức gọi điện thoại về nhà, vang lên vài chục lần chuông vẫn là không có người đón nghe, hắn không tự chủ nhíu mày.

Thư ký Hàn Chi Trùng gõ cửa báo cáo

“Giám đốc! Cuộc họp hợp tác thiết kế bắt đầu, mời ngài tới phòng họp.”

“Chi Trùng! Tôi có việc muốn nhờ cô.” Hắn cúp điện thoại đứng dậy đi về phía nàng.

“Nhờ cô thay tôi về nhà một chuyến, mang giúp tôi tài liệu dùng cho cuộc họp.”

“Vâng.” Nàng kính cẩn trả lời sau đó lại trêu chọc hắn nói:

“Một mình ngài đi họp sẽ ứng phó được chứ?”

Hắn héch lên mày, uy nghiêm nói:

“Đương nhiên không thành vấn đề.” Cô thư ký này cùng Lâu Tranh giống nhau đều thích giễu cợt nhược điểm của hắn!

Hàn Chi Trùng tiếp nhận chìa khoá ông chủ đưa tới, cố ý đứng đắn nói:

“Tôi sẽ mau chóng trở về.”

Bất chấp Lâu Dịch loé tới ánh mắt giết người nàng mỉm cười chạy xuống bãi đậu xe, lái xe đi. 40 phút sau, nàng cuối cùng tới nhà của Lâu Dịch.

Hàn Chi Trùng lễ phép ấn chuông cửa, xác nhận không có người ở nhà, mới dùng chìa khoá mở. Chỉ là khi nàng xuyên qua sân cỏ, lúc mở ra cửa chính lại thỉnh thoảng phát hiện bên trong có 1 cô gái mang theo khăn trùm đầu, bịt khẩu trang.

Lâu Dịch khi nào thì mời người làm nữa rồi? Nàng nghĩ.

Phát giác có người tới, cô gái lập tức ngẩng lên đầu trừng nhìn về đối phương, nhưng là khi nàng thấy rõ dung mạo của Hàn Chi Trùng trong thoáng hiện lên một cái rất kinh ngạc hòa với... âm đạm?

Cô ấy tại sao phải nhìn mình như vậy? Bị cô gái kia nhìn mình không chớp mắt làm cho cô thấy có chút sợ hãi, Hàn Chi Trùng vội vàng giải thích rõ mục đích đến.

“Tôi là thư ký của giám đốc, ngài ấy có tài liệu quên ở nhà, tôi tới giúp mang đến cho ngài ấy.”

Thấy nàng mở miệng nói chuyện cô gái kia giống như là đột nhiên bừng tỉnh lấy lại tinh thần.

“Oh!... Cô cứ tự nhiên...!” Nói xong nàng liền vội vàng hấp tấp tiến vào phòng bếp.

Hàn Chi Trùng không hiểu thấy cô gái kia thần sắc vội vã, nhún vai tự mình đi lên lầu hai hoàn thành nhiệm vụ ông chủ giao phó.

Sau khi trốn vào phòng bếp, Lê Hiểu Trinh cuối cùng an tâm một chút. Nàng rót chén nước cho mình, mới phát giác nhớ tới cần phải cảm ơn đồ mời người ta. Từ trong tủ lạnh lấy ra nước trái cây, nàng không yên lòng nghĩ đến... Không nghĩ qua sẽ lại gặp cô ấy, chỉ cần cô ấy xuất hiện thì Lâu Dịch tâm mắt không rời, lộ ra nụ cười!

Lê Hiểu Trinh lâm vào vẻ khờ cùng uể oải cảm giác buổi sáng vừa mới đạt được một chút hạnh phúc thì trong giây lát đã bị sự thật tàn khốc đánh bay...

Thì ra là... hai người bọn họ còn đang kết giao. Hàn Chi Trùng thậm chí còn có chìa khoá nhà anh ấy! Nghĩ đến hai người không cần nói cũng biết là quan hệ thân mật, Lê Hiểu Trinh ngay cả dũng khí tiếp tục phấn đấu nhanh biến mất. (L: đại hiểu lầm....)

Hắn thích cô gái giỏi giang, tóc dài, xinh đẹp, mình coi như dù cố gắng thay đổi thế nào cũng không có khả năng hấp dẫn ánh mắt của hắn...

Nàng đem nước trái cây bung đến phòng khách, thấy Hàn Chi Trùng ngẫu nhiên cầm tài liệu, đang chuẩn bị về công ty.

“Hàn tiểu thư! Mời uống nước trái cây...” Lê Hiểu Trinh dù không thích, miễn cưỡng gọi lại nàng.

“Cảm ơn!” Bỗng dưng, Hàn Chi Trùng nhớ tới ông chủ tạm thời có nhờ cô nói một chuyện khác.

“Giám đốc đêm nay phải tham gia một bữa tiệc, ngài ấy sẽ không về dùng cơm, nói cô không cần chuẩn bị.”

Nghĩ đến cô lại một mình đợi trong căn phòng trống rỗng cả ngày, Lê Hiểu Trinh khổ sở rủi rứt xuống.

“Tôi biết rồi.”

Có lẽ nàng giấu giếm thân phận, hưởng ứng lệnh triệu tập quân gia từ đầu tới đuôi rõ ràng là 1 sai lầm.

Cho dù nàng bộ dạng hoàn toàn mới đứng ở trước mặt Lâu Dịch tình huống vẫn như cũ với ba năm trước đây không khác gì, không có chút nào thay đổi.

Nàng cần phải sớm hết hy vọng chứ! Buông tha cho 1 người không thuộc về chẳng?

Tâm tình không tốt Lê Hiểu Trinh ngủ mãi cho đến buổi tối mới lại lần nữa tỉnh lại, đi vào phòng bếp vì bận rộn nghiên cứu sách dạy nấu ăn xem có bữa ăn nào giúp hắn tiêu hoá tốt.

Không phải đều nói muốn phải bắt trái tim của đàn ông cách nhanh nhất là thông qua dạ dày sao? Ít nhất hắn luôn đối với tài nấu nướng của mình khen

không dứt miệng, nếu như nàng cố gắng nhiều hơn nữa nói không chừng hẳn sẽ từ từ bắt đầu thích mình?

Mặc dù suy tư là như vậy có chút ngốc trong đàn, nhưng là Lê Hiểu Trinh thực tại không nghĩ ra mình còn có khả năng nào khác hấp dẫn ánh mắt của hắn.

Chẳng lẽ... nhất định phải như ti vi hoặc trong tiểu thuyết viết... áo mỏng, đồ ngủ gợi cảm chủ động nhảy đến trên giường của hắn, đưa mình cho hắn!
(L: #.~)

Ai da! Nàng đang suy nghĩ gì thế! Lê Hiểu Trinh vì cái ý nghĩ ảo tưởng đồ ngủ tươi mát mà vội vàng ra sức lắc lắc đầu, như muốn bỏ qua ý niệm không hay này, không dám nghĩ thêm nữa.

Nàng chần chẫn tinh thần, dự định pha bình trà lại chợt nghe bên ngoài truyền tới tiếng xe lạ.

Đã trễ thế này còn có ai sẽ đến Lâu gia gặp mặt nhỉ? Nàng hồ nghi đi đến cửa sổ phòng khách tìm hiểu xem vừa vận trông thấy Hàn Chi Trùng lái xe đưa Lâu Dịch trở lại.

Nàng sững sờ tại chỗ, cứ việc dưới đáy lòng không ngừng thuyết phục chính mình cũng không có nghĩa gì... đúng là ghen ghét khổ sở hay là... ăn mòn lòng tin của nàng đây!

Thì ra là hắn hôm nay là cùng với cô ấy ở một chỗ! Phát sinh chuyện gì... vì cái gì Lâu đại ca lại ngồi xe Hàn Chi Trùng về nhà... Những vấn đề liên tiếp trong nháy mắt chất đầy đầu của nàng, khiến nàng không thể chống đỡ được.

Lâu Dịch hướng thư ký vẫy tay tạm biệt, xoay người đi về hướng nhà chính, bước chân lao đảo.

Hắn vừa vào cửa Lê Hiểu Trinh lập tức ngửi thấy mùi rượu xông lên rất mạnh.

“Anh... sao mà uống nhiều rượu như vậy?” Nàng lo lắng nhìn hắn bởi vì say rượu mà nhú mày.

“Pha cho tôi 1 ly trà, cảm ơn.” Lâu Dịch vẻ mặt uể oải ngã vào ghế.

“Mấy ông khách hàng muốn đeo Chi Trùng uống rượu, tôi chỉ là tốt giúp đỡ cô ấy.” Hắn nhàn nhạt giải thích.

Hôm nay khách họp tác là người nổi danh thích uống rượu, nghĩ hẳn quá chén còn chưa tỉnh, người nọ lại vẫn ép Hàn Chi Trùng uống rượu! Mặc dù mình từ lượng cũng không kém nhưng đúng là giúp nàng cân một đêm mà thân thể của hắn cũng không phải là làm bằng sắt... không khỏi có chút buồn nôn khó chịu.

Lê Hiểu Trinh nghe thấy hắn kể ra, hắn đau lòng cho Hàn Chi Trùng làm nàng chua xót xông lên hộc mắt.

Nàng rũ mắt xuống, đi vào phòng bếp pha cho hắn tách trà, bung đến phòng khách.

“Anh nói thư ký.. chính là cô gái xinh đẹp cầm tài liệu buổi sang sao? Vừa rồi cũng là cô ấy đưa anh trở về có đúng hay không?”

Nàng không có chút nào phát giác khẩu khí của mình quả thực tựa như người vợ hoài nghi chồng bên ngoài ngoại tình!

Lâu Dịch nhăn lại mày, không trả lời.

Lê Hiểu Trinh không có phát hiện hắn đang thay đổi thần sắc, còn tự mình nói tiếp

“Vậy cô ấy là bạn gái của anh phải không? Cô ấy xinh đẹp như vậy, lại khôn khéo, thoát nhìn 2 người thực rất xứng đôi, tình cảm nhất định rất tốt.” Nàng cố ý nói vài câu trái lương tâm, bọn họ ngọt ngào còn nàng nặng nề đau nhức.

“Cô chỉ là người tôi mời tới làm quản gia!” Trầm mặc một hồi lâu, Lâu Dịch mới lạnh lùng mở miệng.

Hắn giọng nói xa cách, phòng bị làm cho Lê Hiểu Trinh sắc mặt bỗng nhiên trắng xanh, đôi môi run rẩy, lẩm bầm

“Thực xin lỗi... thật sự tôi thật lảm chuyện!”

“Tách” một tiếng nước mắt nàng rơi lên tay mình.

“Tôi đi dọn dẹp phòng bếp.”

Nhìn nàng rời đi, gương mặt như bị đá thương tái nhợt, Lâu Dịch hối hận chính mình đem nói quá nặng. Hắn không phải là vẫn luôn coi nàng như muội muội đối đãi sao? Làm sao đơn giản là vì nàng hiểu lầm mình và thư ký có quan hệ liên bổng nhiên nổi giận?

Hắn nặng nề thở dài, không hiểu chính mình vì sao lại hung như thế. Cũng có lẽ vì trên thân thể say, ảnh hưởng tới tâm tình của hắn đi!

Cầm lấy cái túi, hắn đi vào phòng bếp, phát hiện nàng nghe thấy bước chân của mình gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn yếu ớt kia thân thể cứng đờ.

Hắn cúi lòng đầy áy náy hắng giọng, ôn nhu nói:

“Xin lỗi! Tôi vừa rồi nói thật là quá đáng.”

Trong phòng bếp Lê Hiểu Trinh vẫn quay lưng về hắn, không có phản ứng. Sau đó, nàng hai tay dùng sức chùi chùi mặt của mình, rồi cục xoay người về hướng hắn.

“Không sao.” Nàng nhẹ nhàng nói.

Con mắt kia hồng hồng, mũi cũng hồng hồng nồng đậm giọng mũi, khắp nơi đều biểu hiện là rất bị thương. Nhưng mà trốn vào phòng bếp yên lặng rơi nước mắt, so với khóc lớn, đại não thì làm hắn cảm thấy đau lòng không thôi.

Hắn gơ cao cái túi tinh xảo, đặt ở quầy bar.

“Cái này là quà tặng cảm tạ cô mấy hôm trước đã chiếu cố tôi!”

Vì cảm tạ nàng lúc mình ngã bệnh l cần thận chiếu cố, hắn lần đầu tiên cao hứng khi có ý định tặng quà cho nữ nhân.

Lê Hiểu Trinh áp ứng nói: “Cảm ơn.”

Nàng lau lau tay, tiếp nhận cái túi mở ra bên trong 1 hộp giấy tinh xảo.

“Oa! Là bánh ngọt!”

Một khối bánh ngọt, kèm nước trái cây nằm trong hộp nhỏ, nhìn nó thật đẹp, hấp dẫn ai cũng muốn ăn không thôi.

“Cảm ơn! tôi rất thích.” Nàng lộ ra nụ cười nhẹ nhàng.

Chỉ là... Căn cứ vào trí nhớ của mình thì tiệm bánh này tận Thiên mẫu cách Lâu gia vạn dặm, từ đó về đủ để đi nửa vòng Đài Bắc!

Bất quá là chọn làm quà tạ lễ mà hắn lại hao tâm tổn trí như vậy làm Lê Hiểu Trinh cảm động. Nghĩ đến hắn ở trước quầy bánh nhìn trừng mắt các chủng loại bánh ngọt làm nàng cũng không giương cao nụ cười.

Mặc dù biết ôm ấp hi vọng càng lớn thì chỉ làm mình sẽ rơi vào kết cục càng thê thảm nhưng hắn ngẫu nhiên dâng trào ôn nhu, vẫn như trước làm cho nàng lại lâm vào tình trạng thiếu thân lao đầu vào lửa...

Nàng quý trọng mà đem bánh ngọt, gói lại cẩn thận cho vào tủ lạnh, thật không bỏ được tâm ý của hắn.

Lâu Dịch nghi ngờ nhìn hành động của nàng.

“Cô không ăn sao?”

Nàng xấu hổ cười một tiếng.

“Cứ như vậy ăn nhanh thì có điểm hơi tiếc, để cho tôi ngắm nhiều hơn vài ngày đi!”

“Bánh thì thường không để được lâu, nếu như để vài ngày vị bánh sẽ biến vị, ăn sẽ không ngon.” Hắn y theo nhân viên cửa hàng dặn dò nhắc nhở nàng.

“Ừ.” Không biết có phải hay không bởi vì vừa rồi khóc nên nàng đột nhiên cảm giác thấy cổ họng đau, vô thức ho khan vài tiếng.

Đang định đi ra khỏi nhà ăn Lâu Dịch nghe thấy đứng lại.

“Cô bị cảm?”

“Ừ... Chắc là vậy.” Nàng bị sự quan tâm bất thành linh của hắn hù sợ, lắp bắp trả lời.

“Cẩn thận một chút.” Hắn tiếp tục đi ra ngoài, bỏ lại một câu trêu chọc nàng.

“Tôi có thể chăm sóc cho người bệnh nhưng cũng sẽ không làm những thứ thực phẩm dinh dưỡng kia đâu!”

Lê Hiểu Trinh khi khi một tiếng bật cười, không nghĩ tới hắn sẽ lấy ví dụ là hắn ngã bệnh mà nói giỡn.

“Vâng.” Nàng tâm tình thật tốt lên tinh thần trả lời.

Nhưng mà, thật sự thì không thể tốt với sức khoẻ nàng đi!

Ngày hôm sau, Lê Hiểu Trinh đã không tốt, cổ họng sưng đau, ý thức như bị hôn mê. Rất rõ ràng – nàng xác thực là bị cảm.

Nàng cố gắng rời giường, cảm giác đầu mình nặng trĩu, đầu như đũa tạc đập không cẩn thận trọng tâm không vững té ngã.

Gian khổ xoa xoa chỗ đau, liền đi xuống dưới lầu, nàng bắt đầu làm bữa sáng.

Trong chốc lát sau, Lâu Dịch đi vào trông thấy nàng mặt tái nhợt, nhìn không được đưa tay lên sờ trên trán nàng.

“Cô đang nóng rần lên.” Hấn dịu dàng phủ phủ đầu nàng, ngôn ngữ chứa đựng sự lo lắng yêu thương.

“Thì đó...” Nàng chu miệng lên, không tự chủ đối với hấn làm nũng.

“Đầu của ta đau kinh khủng, cổ họng cũng đau đến mau nứt ra rồi nhất định là anh làm hại.”

Hấn cau chặt lông mày.

“Hôm nay cô cũng đừng có làm nhiều việc làm gì, thật tốt ở trên giường nghỉ ngơi, tôi sẽ gọi người đưa cơm cho cô ăn.”

“Không nghiêm trọng như vậy đâu! Chỉ là nấu cơm mà thôi tôi làm được.” Nàng mang ra hai phần bữa sáng, đi rất chậm, không muốn ăn.

“Cẩn thận một chút.” Hấn dặn dò một câu.

“Bữa sáng nên ăn đi.”

Không nghĩ tới Lâu Dịch cũng sẽ câu nhậu mình Lê Hiểu Trinh lộ ra nụ cười ngọt ngào, bắt đầu ngoan ngoãn cố gắng đem thức ăn đưa vào trong miệng.

Sau khi tiến hấn ra khỏi cửa, nàng vô lực mềm nhũn tê liệt ngã xuống tại ghế vừa động, vừa không muốn cử động.

Ngã bệnh lúc này đặc biệt dễ dàng cảm thấy tịch mịch! Lê Hiểu Trinh khoanh tay ôm lấy chính mình. Hấn mới vừa ra cửa không lâu mà nàng lại đã bắt đầu nhớ hấn...

.

Linh linh – chuông điện thoại đột nhiên vang lên làm Lê Hiểu Trinh sợ hãi kêu lên, nàng động tác chậm chạp bò bò nghe.

“A lô”

Là lâu dịch.

“Sắp xếp một chút mười phút sau ở cửa chờ tôi.” Hấn bá đạo ra lệnh. (L: ko lẽ đi bệnh viện?)

.

Hấn là rất không yên tâm... Sợ lúc mình không có ở nhà, chẳng may cô ả xảy ra cái gì ngoài ý muốn, nên muốn mang cô ấy đi có gì còn tiện bề trông nom. (L: bảo mẫu...?)

What? Anh nói cái gì?” Nàng nhất thời phản ứng không kịp ngơ ngác há to miệng.

>0

“Để cô ở nhà một mình chẳng may cô đột nhiên té xỉu, hay ngã cầu thang thì làm sao bây giờ?” Hấn đơn giản phân tích xong, lại tự mình truyền xuống chỉ thị.

“Tôi trước dẫn cô đi khám, sau đó chở cô đến công ty tạm nghỉ ngơi.” Nói xong cũng không đợi nàng đáp lại liền kết thúc trò chuyện.

.

Lê Hiểu Trinh trừng to mắt rung động nhìn ống nghe, cảm nhận được hành vi hơi độc đoán của hấn sau lưng là sẵn sàng nhìn không được nổi lên cái cười hạnh phúc.

.

Hấn rất lo lắng cho nàng! Còn đặc biệt đi đường vòng trở lại đón mình đi khám bệnh. Như vậy có phải nàng ở trong lòng hấn tựa hồ có chút đặc biệt?

.

Mười phút sau, Lê Hiểu Trinh ngồi vào ghế lái phụ nhớ tới trước kia mình từng được hấn đưa đón giờ lại “vô ý” bước tiếp vào lãnh địa này. không khỏi ngây ngô cười.

.

“Cô cười cái gì?” Hấn quay xe, vừa tranh thủ thời gian dò xét xem nụ cười má lúm đáng yêu một cái.

Nàng rất đơn thuần, một chút chuyện nhỏ bình thường cũng có thể làm cho nàng vui vẻ, mỗi ngày về nhà chỉ cần trông thấy nụ cười chân thành tha thiết của cô gái này hấn như có thể xua đi mệt mỏi toàn thân.

“Không có gì.” Nàng thẹn thùng lè lưỡi.

Hấn theo thói quen sờ sờ đầu của nàng, hưởng thụ xúc cảm từ cái sợi tóc mềm dưới lòng bàn tay.

Sau khi khám bệnh, kê đơn thuốc Lâu Dịch đưa nàng đi vào toà cao ốc văn phòng của tập đoàn Lâu thị, tháp thang máy chuyên dụng đi tới tầng cao nhất là phòng làm việc của hấn.

Vừa vào đến phòng làm việc trông thấy Hấn Chi Trùng, nàng không tự chủ nhớ tới việc ngày hôm qua.

Vậy sau này nàng cũng không dám hỏi lại Lâu Dịch nữa, hấn và thư ký quan hệ đó thôi kệ nói nàng nhát gan cũng được, nàng tình nguyện giữ chặt lấy sự quan tâm hiện tại của hấn dành cho mình, cũng không nguyện miễn cưỡng truy xét chân tướng, phá hư không khí giữa bọn họ...

“Chi Trùng cô ấy bị cảm mạo, cô trước mang cô ấy đi nghỉ ngơi.” Lâu Dịch đơn giản dặn dò vài câu, tạm thời ném nàng cho thư ký.

Lê Hiểu Trinh không biết làm sao theo nàng tiến vào một gian rộng rãi, nhưng trang hoàng khá đẹp.

“Nơi này là phòng nghỉ giám đốc khi đột xuất phải làm thêm giờ, sử dụng gian phòng qua đêm. Xem ra ngài ấy đối với cô rất đặc biệt đó trước kia lão quan gia ngã bệnh, hấn cũng chỉ là kêu bác ấy ở nhà nghỉ ngơi mà thôi.” Hấn Chi Trùng dí dỏm hướng nàng nháy mắt mấy cái.

Hả? Đây là ý gì? Bệnh làm cho Lê Hiểu Trinh đầu thành ra hỗn độn, nàng nhìn vẻ mặt trêu chọc của cô thư ký xinh đẹp không hiểu câu nói vừa rồi có hàm ý gì.

“Đừng ở đây nói nhieu lời.” Dùng tốc độ nhanh nhất xử lý xong việc vặt Lâu Dịch đã tìm đến cửa phòng, thành công ngăn cản Hấn Chi Trùng tiếp tục phân tích hấn, đem nàng đá ra khỏi phòng.

Thật vậy ư? Anh ấy đối với mình thật sự đặc biệt sao? Lê Hiểu Trinh vẫn còn đang suy tư.

Hấn từ nhỏ trong phòng tắm mang đến một cái khăn ướt, phát hiện nàng còn đứng ở tại chỗ ngăn người tức giận đẩy nàng nằm dài trên giường.

“Không phải là không khoẻ sao? Còn không mau lên giường đi ngủ đi!”

“Á...” Nàng chui vào trong chăn ấm, trong phòng nhiệt độ với điều hòa làm cho sự đau nhức kịch liệt lập tức bớt đi không ít, nàng nhắm mắt lại.

Khăn ẩm ướt lạnh lạnh đắp lên trán nàng, Lê Hiểu Trinh vô thức mở mắt ra trông thấy là Lâu Dịch, nàng nở ra 1 nụ cười suy yếu.

“Cảm ơn.”

Lâu Dịch ôn nhu nở nụ cười. Nàng lại có thể đụng chạm tới trong lòng mình một góc, luôn có thể như dễ dàng tháo xuống gánh nặng trên vai hấn.

Hấn biết chính mình gần đây thường thường lộ ra nụ cười, nhất định nguyên do đều là vì nàng...

“Nhanh ngủ đi, buổi trưa tôi sẽ gọi cô.” Hấn đứng dậy có chút không nỡ đem tầm mắt nhìn nàng mặt tái nhợt. Hấn rón ra rón rén đi ra khỏi phòng, ngoài

cửa chính là phòng làm việc.

Lâu Dịch ở bàn công tác ngồi xuống chốc lát, phát hiện cách một cánh cửa không nhìn thấy tình hình của Lê Hiểu Trinh liền đi tới đem cửa phòng mở ra.

Lại một lát sau hắn phát hiện phòng làm việc không ngừng vang lên tiếng điện thoại, tiếng nói chuyện tựa hồ làm cho nàng ngủ không an ổn rồi lại lần nữa đứng dậy đóng cửa phòng.

Hàn Chi Trùng tại cửa quan sát thấy ông chủ liên tiếp có hành động quỷ dị nhìn không được bật cười.

“Nếu không yên tâm như vậy sao không đi vào với nàng cùng nhau ngủ?” Nàng trêu chọc hắn.

Lâu Dịch vừa vặn kết thúc một cuộc điện thoại, đối với nàng trêu chọc ngoảnh mặt làm ngơ, tự mình dặn dò nói:

“Chờ một chút sẽ có com khách sạn đưa tới đây, kêu bọn họ để ở trên bàn.”

Chỉ là một giây sau hắn thật sự bắt đầu đem công văn, cặp tài liệu ôm tiến gian phòng. Hàn Chi Trùng thấy ghen hòng nhìn trần trối, cơ hồ không thể tin được ông chủ có thểtuy hứng như vậy!

Bỗng dung trên bàn hắn mấy nội bộ vang lên, Lâu Dịch ôm lấy tập tài liệu cuối cùng đi về hướng phòng, cũng không quay đầu lại phân phó

“Nghe điện thoại.”

Hối hận chính mình lắm miệng cũng đã không kịp rồi, Hàn Chi Trùng ai oán đón điện thoại, sao đó dung giọng ngọt ngào nói ra:

“Chào ngài! Giám đốc trước mắt không có tiện nghe điện thoại xin hỏi...”

Ý thức trong mơ hồ Lê Hiểu Trinh đột nhiên cảm giác bàn tay ấm áp phủ đầu của nàng, nàng rất muốn mở mắt ra nhưng lại vẫn chưa tỉnh lại.

Người nọ chạm qua chạm lại cái trán của nàng tiếp theo, một cảm giác lạnh buốt ven theo cổ của nàng, hai gò má, lên trên trán của nàng. Nàng rốt cục có thể mở mắt ra, tầm mắt nhìn vào thân ảnh quả nhiên là Lâu Dịch.

“Tỉnh rồi? Có muốn ăn com không?” Thấy nàng tỉnh lại hắn hỏi.

“Có” Nàng gạt đầu nhu thuận ôn thuận như con mèo nhỏ.

Lâu Dịch đi đến cầm lấy thức ăn trên bàn hướng nàng biểu hiện ra.

“Cô muốn ăn cái gì? Có cháo trắng, rau dưa, thức ăn chay, mì nước, hay muốn ăn cái khác?” (L: @@ định mua cả nhà hàng về... ư)

Lê Hiểu Trinh đi đến ghế ngồi xuống, kinh ngạc nhìn trên bàn bày đầy cả cái bàn toàn món ăn ngon, nổi danh nàng cảm động hắn hao tâm tốn trí lựa chọn những thức ăn này. Chỉ là hắn rốt cuộc muốn gọi bao nhiêu người đến ăn thế?

“toàn bộ đều là cho một mình tôi ăn sao?” Nàng khó có thể tin hỏi.

Lâu Dịch giống như là rốt cục phát hiện mình cử động thất thường trên mặt đột nhiên hiện lên một nét hồng kì lạ. Hắn lập tức nghiêm trang trả lời:

“Đúng vậy, cô tốt nhất nên ăn hết tất cả!” Hắn cố ý hung dữ uy hiếp nàng. (L: là trả thù lần trước sao?)

Nàng tức giận chu miệng lên.

“Tôi cũng không phải heo.” Bộ dáng ngây thơ rất đáng yêu.

Lâu Dịch có chút si mê nhìn nàng bởi vì nóng rần lên mà đỏ thắm gò má, mơ hồ cùng với môi mơn mởn thật lâu không di tầm mắt.

Hắn động tình xòe bàn tay ra, xoa lên má mềm nhũn của nàng...

Lê Hiểu Trinh im lặng chỉ dám nhìn hai tay của mình, một lòng khẩn trương cơ hồ tìm muốn nhảy ra khỏi ngực!

Chuông điện thoại di động bỗng nhiên vang lên, lập tức phá vỡ không khí yên ắng giữa hai người, nàng thấp giọng nói xin lỗi, đỏ bừng lấy mặt đón nghe.

“A lô”

Tự xưng có Trình Giao Kim! Đột nhiên bị quấy rầy, khẩu khí của nàng không khỏi có điểm không vui.

Đầu bên kia điện thoại người kia hơi ên lặng sau đó lại nói.

“Trình Trình hả?”

“Ách... dạ...” Nghe thấy giọng nói quen thuộc ưu nhã nàng lúng túng trả lời.

Là nam? Lâu Dịch âm thầm kéo lỗ tai nghe lén. (L: ềo...)

“Nhỏ này thật ghê gớm, sau anh đây mới đi công tác mà đã 1 mình chạy về Đài Loan là sao?” Nam nhân trước sau như một dịu dàng nhưng uy hiếp, làm người ta không rét mà run.

“Em... thực xin lỗi...” Vốn là đười ươi hơn nữa do bệnh cảm mạo làm nhiễu loạn mà Lê Hiểu Trinh căn bản không nghĩ ra bất kỳ cái gì, đành phải ngoan ngoãn xin lỗi, thuận tiện làm nũng.

“Em cũng không phải cố ý như vậy... chỉ là... chỉ là có chút...” Nàng lâm vào nguy khốn.

Nghe thấy nàng thanh âm nũng nịu đối với nam nhân trong điện thoại, làm Lâu Dịch không vui nhàu mày.

Bên kia, nam nhân kia không tha.

“Chỉ là có chút trùng hợp hả? Đi đúng lúc anh đi công tác?”

“Ha ha ha... anh tốt nhất, không nên tức giận!” Nghe ra nam nhân trong giọng nói có trêu chọc, nàng vội vã nhẹ nhàng mãnh liệt rót mặt nói. (L: ko lẽ nam phụ?)

Lâu Dịch sắc mặt âm trầm tới cực điểm nhưng bên cạnh cái kẻ là đầu sỏ gây nên lại hồn nhiên không hay, cứ nói an ủi như kiểu tình nhân mập mờ.

“Khi nào thì về á? Chờ em... Á?” Lê Hiểu Trinh đang nhưc đầu trong điện thoại cò kè mặc cả, đột nhiên phát hiện điện thoại di động không cánh mà bay.

Lâu Dịch nhanh chóng rút đi điện thoại của nàng, nói qua 1 câu với người kia.

“Nếu quả thật lo lắng như vậy liền chính mình đến tìm cô ấy đi!”

Sau đó hần tự tay cúp điện thoại...

Bạn đang đọc truyện *Chàng Giám Đốc Hay Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Lê Hiểu Trinh lẳng lặng nhìn hần mà nét mặt của hần thật bí hiểm, căn bản nhìn không ra rốt cuộc đang suy nghĩ gì, lời nói vừa rồi kia, đại khái là nói lên điều gì?

Lâu Dịch như không có chuyện gì đem di động trả lại cho nàng, thấy Lê Hiểu Trinh đang ngờ ngác nhìn mình nhìn, hần tức giận thúc giục nàng dùng cơm.

“Còn không mau ăn cơm?”

“À ừ...” Nàng thì nghi ngờ nhưng rồi chuyển hướng bàn đầy món ngon, rồi mới rốt cục nhớ tới mình cần phải tức giận.

“Anh tại sao lại nói như vậy?”

Lâu Dịch mặt không đổi sắc hỏi ngược lại

“Có gì không đúng sao?”

Lê Hiểu Trinh vừa phiền não, lại nhưc đầu không biết nên giải thích thế nào hần hại tình cảnh của mình trở nên rất gian nan, Trầm ca nói không chừng sẽ đích thân chạy tới Đài Loan bắt nàng trở về nhà!

“Đương nhiên không đúng! Anh... anh nói như vậy sẽ làm nó phức tạp lên!”

Hần lại giống như là không cảm giác được nàng khổ sở, ảo não dường như còn tiếp tục truy vấn

“Vì sao? Anh ta là ai?”

May mắn có một cuộc điện thoại hân mới phát hiện mình đối với tiểu quân gia này lại có sự độc chiếm không hiểu, ngay cả nghe thấy nàng cùng nam nhân khác nói chuyện thì như ai đó xông vào mảnh đất của hân, khiến hân thấy uy hiếp! (L: độc chiếm lớn vậy a, mà quên ng' ta là ai?)

Huống chi cô gái nhỏ này lại dám ở trước mặt hân nói chuyện với nam nhân kia lại ôn nhu, lời nói nhỏ nhẹ thế ! Bộ đáng mềm mại, ngọt ngào đó hân chưa từng thấy !

Bởi vì nuốt không trôi con tức này một giây sau, hân liền phát hiện mình đã đưa tay đoạt lấy điện thoại di động của nàng...

Hân thực sự muốn biết thân phận đối thủ, nàng lại không ngờ vừa rồi còn cây ngay không sợ chết đứng chất vấn hân, Lê Hiểu Trinh nghe hân nói lại bắt đầu nói quanh co lòng vòng.

“Cái này... Anh không cần lo anh ấy là ai, tóm lại anh thật sự rất đáng giận!” Nàng không cam lòng. Vì né tránh tầm mắt hùng hổ dọa người của hân nàng lại bắt đầu chuyển chủ tận hưởng mỹ thực.

Nàng kia không giống trách cứ lại giống như là khẩu khí mềm mại liếc mắt đưa tình làm cho Lâu Dịch nhẹ bật cười. Hân tâm tình có vẻ tốt sò sò đầu của nàng tự dung cái này lại thành thói quen.

“Tôi đi đây! Ăn xong phải đi ngủ bao giờ tan ca tôi sẽ tới gọi cô.” Hân đứng dậy tư thái tiêu sái xoay người rồi đi.

“Lâu tiên sinh...” Lê Hiểu Trinh chần chừ gọi hân, ấp a ấp úng mà nói:

“Cảm ơn.”

Lâu Dịch đột nhiên phát hiện mình cũng không thích kiểu gọi mà quá lạnh như vậy.

“Không cần phải khách khí.” Hân nhú nhú mày đi ra.

Lê Hiểu Trinh hít thở nằm giữa ghế. Rõ ràng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi nàng lại sợ hãi nói không nên lời...

Tại sao lại cướp đi di động của nàng, còn cho luôn 1 câu nói khiêu khích như vậy? Chẳng lẽ... là hân quan tâm mình và Trầm ca có quan hệ... giống như mình quan tâm thư ký và hân? (L: gât gât)

Nhớ tới Hàn Chi Trùng nàng vốn có chút hưng phấn về mặt đột nhiên ỉu xiu lại, vẫn không có dũng khí truy vấn Lâu Dịch.

“Kể có thể đọc được anh ấy đang nghĩ gì thì tốt! ...” Nàng không tự chủ đem ý nghĩ từ tron lòng nói ra.

“Món ăn đều đã nguội, cô còn phát ngốc gì thế?”

Trong lòng đang suy nghĩ người kia đột nhiên hân lại xuất hiện, Lê Hiểu Trinh bị dọa thiếu chút nữa làm rơi chén sứ trong tay.

Hân... hân tại sao lại chạy vào rồi nhỉ? Vừa rồi nàng lầm bầm những lời kia đừng nói hân nghe thấy đi?

Lê Hiểu Trinh khuôn mặt hồng lên quả thực có thể giống trứng chiên, nàng vội vã cúi đầu làm bộ bận rộn ăn cơm, ý đồ che dấu xấu hổ của mình.

“Cô chẳng lẽ dùng mũi để ăn hả?” Lâu Dịch ở bên cạnh nàng ngồi xuống đặt câu hỏi.

“Là có ý gì?” Nàng hỏi ngược lại cuối cùng đem đầu từ trong chén gior lên.

“Nếu không đầu của cô tại sao phải cúi xuống thấp như vậy?” Hân xấu xa mỉm cười. Biết rất rõ ràng nàng da mặt mỏng, để đồ mặt rồi lại có ý trêu chọc nàng.

Lê Hiểu Trinh cắn giận tròng mắt 2 má đỏ thắm lại do nổi đóa càng đỏ bừng.

Hân lạnh lùng nhưng giễu cợt mình thành thói quen, quả thực cùng với Lâu Tranh không khác mấy đúng là anh em... Thiệt là trêu nàng rất thú vị sao? (L: gât)

Thoáng chốc nàng bỗng nhiên tự dung nghĩ ra...

Đúng rồi Lâu đại ca nhất định là vì khi dễ nàng xem mặt nàng hồng mà buồn cười nên mới làm như vậy ! Đúng thế... anh ta sẽ vì thấy thật thú vị nên liền cướp đi điện thoại của nàng? Như vậy tựa hồ nói không...

Lâu Dịch hơi cười thương thức nàng trong chốc lát tức giận lại trong chốc lát nghìn năm, vẻ mặt thật phong phú giống như là vĩnh viễn xem cũng không chán.

Phát giác hân không chớp mắt cứ chuyên chú nhìn, Lê Hiểu Trinh cố gắng đè xuống sự xúc động, làm mặt đỏ, cố làm ra vẻ lãnh đạm.

“Anh không phải là bận nhiều việc sao? Mau trở về đi làm đi!” Nàng không có chú ý tới ngữ khí của mình tựa như tình nhân làm nũng.

“Tôi sẽ ngoan ngoãn ăn cơm, cố gắng không ngán người như vậy được chưa?” Hấn có thể không “nhiệt tình” giám thị nàng như thế?

Lâu Dịch chau chau mày lại nở ra một cái mỉm cười đắc ý, hấn đem thuốc buổi sáng đưa cho nàng.

“Ở góc có bình nước sôi, ăn xong rồi nhớ uống thuốc.” Đơn giản dặn dò vài câu hấn liền tự mình ra khỏi phòng.

Thiếu hấn bốn phía giống như cũng thay đổi có chút lạnh. Thì ra là hấn chỉ là đưa thuốc mà tới đây... Lê Hiểu Trinh không khỏi cảm thấy có chút thất vọng. Vừa rồi hấn mắt nhìn như vậy làm mình nhìn không được lại trong đầu xây lên rất nhiều mộng đẹp. Ai! Nàng thơ dài, cười nhạo mình si tâm vọng tưởng, lại bắt đầu cố gắng đem thức ăn nhét vào dạ dày...

Ngày hôm sau bởi vì Lâu Dịch ”chăm chăm” tỉ mỉ chăm sóc, triệu chứng giảm ốm đã bớt rất nhiều, chỉ còn lại cổ họng vẫn còn sưng, thanh âm cũng có chút khàn khàn.

Bởi vì ngủ quên mà Lê Hiểu Trinh vội vã xuống lầu đang chuẩn bị làm bữa sáng, thì tiến cùng phòng bếp lại bị một thân ảnh dọa sợ.

“Lâu.. Lâu tiên sinh! Anh tại sao lại ở chỗ này?” Nàng vỗ vỗ ngực, chưa hoàn hồn cất giọng hỏi.

“Làm bữa sáng.” Lâu Dịch quay đầu lại liếc nàng một cái, liền lại chuyên tâm tiếp tục sự nghiệp lớn trên tay.

Lê Hiểu Trinh thụ sủng nhược kinh, không thể tưởng tượng nổi nhìn bóng lưng của hấn. Không nghĩ tới đại nam nhân như hấn thể nhưng sẽ xuống bếp làm bữa sáng cho mình ăn! (L: cảm động chưa?)

Nàng tò mò tiến vào phòng bếp, muốn nhìn một chút hấn sẽ làm gì...

“Đây là cái gì?” Nàng chau căng lông mày khó có thể tin nhìn những đồ trong mâm, chân giò hun khói, bánh mì đã được cắt.

Lâu Dịch mặt nổi hơi hồng, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường.

“Đó là nguyên liệu làm sandwich!” Hấn cố ý giả bộ vẻ mặt nghiêm túc, giọng điệu cây ngay không sợ chết đứng.

Còn Lê Hiểu Trinh rất không nể mặt “èo” một tiếng bật cười, cho đến khi hấn dùng ánh mắt uy hiếp hung ác trừng mắt nàng, nàng mới thôi cười.

Vì giúp hấn tìm về một chút tôn nghiêm, nàng vừa nhìn về phía bên kia, khích lệ mà nói:

“Oa khá phong phú, còn có nước trái cây có thể ông đi? Cái này giống nước cam nhưng còn vô đi!... Nàng hồ nghi.

“Uống nhiều nước hoa quả sẽ giúp nhanh khỏi ốm.” Nghe thấy nàng ca ngợi, Lâu Dịch không khỏi tự mãn. (L: đừng vội mừng)

“Cái kia... anh có phải hay không ngay cả vỏ cũng cho vào xay cùng?” Lê Hiểu Trinh khó khăn lên tiếng hỏi thăm, về mặt phi thường quý dị.

Chỉ thấy nam nhân dương dương đắc ý kia phút chốc không nói tiếng nào, xoay người sang chỗ khác yên lặng làm trứng chiên.

Lê Hiểu Trinh đột nhiên cực nhanh phóng tới phòng ăn, nằm sấp ở trên bàn hai vai run lên nhẹ nhẹ...

Lâu Dịch không hiểu nhìn nàng liên tiếp cử động, đang cảm thấy giống như sờ không được đầu mối thì.

“Ha ha ha ha...” Nàng rốt cục nhận không được bắt đầu cười to.

Sắc mặt của hấn xanh mét, bỗng dung rót một ly “nước trái cây ó vỏ” bung đến tại trước mặt nàng nặng nề để xuống.

“Mau uống!” Hấn khẩu khí ác lạnh ra lệnh cho nàng.

“A... ha ha... tôi mới không cần...” Lê Hiểu Trinh vẫn như cũ cười không ngớt.

Lâu Dịch cũng hết cách với nàng chỉ có thể mặt sa sầm ngồi ở bên cạnh bàn ăn, hung hăng trừng mắt tiểu quân gia thờ đến không ra hơi kia.

“Ách! Thực xin lỗi... không nên tức giận...” Nàng rốt cục dừng lại tiếng cười khoa trương. Trong miệng mặc dù nói xin lỗi, nhưng đáy mắt lại vẫn tràn đầy vui vẻ.

“Ách? Anh có ngửi thấy được mùi gì khét khét?” Nàng khịt khịt chu mũi.

Trúng chiên! Hai người lập tức vô cùng ăn ý đã bắt đầu tới phòng bếp chạy, Lâu Dịch tới trước đem trứng cháy đen vứt sạch, Lê Hiểu Trinh thì hoá tốc tất đi bếp.

“Ha ha... ách! Thật may là không có gây nên hoạ loạn!” Lại muốn bạo dạn mà cười ra tiếng nhưng nàng nhìn Lâu Dịch ánh mắt cảnh cáo nhận được.

Nguyên bản định thừa dịp nàng ốm biểu hiện thật tốt vì nàng làm bữa sang đơn giản, không ngờ lại rơi vào kết cục mất hết mặt mũi Lâu Dịch không khỏi

ảo não. Hấn thẹn quá hoá giận mà nói:

“VẬY ĂN GÌ TÙY CÔ! TÔI ĐI.”

Lê Hiểu Trinh vội vàng thu hồi nụ cười.

“Chờ một chút những nguyên liệu này cũng dùng được mà!” Tay nàng gọn gàng một lần nữa đem 2 phần trứng chần nước sôi chấp nhận mà đem tất cả nguyên liệu hỗn độn thành sandwich, bung đến trên bàn ăn.

“Bữa sáng nhất định phải ăn.” Nàng đứng đắn dặn dò hấn.

“Vậy thì cùng nhau ăn.” Lâu Dịch chạm bả vai của nàng kéo ra cái ghế ghì nàng ngồi xuống, còn thuận tay chạm vào cái trán của nàng, xem nhiệt độ cơ thể.

“Ách, cảm ơn...” Lê Hiểu Trinh thất thần khi hai người vừa rồi ngón ngụi chạm nhau làm cho có điểm ăn không thấy ngon.

Hấn bình thường cũng sẽ bảo trì một chút khoảng cách nhưng là kể từ khi nàng ngã bệnh Lâu Dịch tựa hồ thường thường vô tình hay cố ý đụng chạm nàng?

Xem ra ngẫu nhiên ôm cũng không tồi, hấn ôn nhu như vậy làm nàng có gan nghĩ hai người là một đôi yêu nhau hoặc là là 1 đôi vợ chồng đây!

Vội vã dùng xong bữa sáng, Lâu Dịch đi đến phòng khách chuẩn bị chuẩn bị ra cửa trông thấy nàng cũng đi theo tới đây, lại đột nhiên đem cả vật tới.

“Cô thất lên cổ giúp tôi.” Hấn bá đạo ra lệnh.

Lê Hiểu Trinh kinh ngạc xấu hổ đỏ mặt, trong phút chốc nàng nhớ tới là Lâu Dịch có tật xấu là cũng thích xem mình mặt đỏ.

Hừ muốn hại nàng thất thố! Nàng hết lần này tới lần khác không để cho hấn thực hiện được! Nàng giận dữ tiếp nhận cả vật, nhón chân lên thất cho hấn.

Nhưng mà điều này thật sự là quyết định thất sách...

Lồng ngực hấn ấm áp lại có mùi nước hoa phảng phất, thân thể hai người thỉnh thoảng đụng chạm, hấn không chớp mắt nhìn, tất cả đều làm cho nàng toàn thân cứng nhắc, hai gò má nóng lên.

Nàng khần trương khiến đầu trống rỗng, ngón tay cứ ngốc đến cơ hồ rối loạn, mãi không thất xong cravat.

Lâu Dịch kéo môi cười một tiếng, dùng tiến nói mê hoặc tại bên tai nàng nói chuyện.

“Cô không thất thất?”

Lê Hiểu Trinh khó khăn lắc lắc đầu không phủ nhận.

Hấn nụ cười trên mặt sâu hơn.

“Làm như vậy...” Biết rõ nàng đã lâm vào bối rối hấn lại còn cố ý dùng bàn tay chà vào bàn tay mềm mại của nàng, hướng dẫn.

“Được rồi.”

Lê Hiểu Trinh vẻ mặt hoảng hốt nhưng hấn cũng đã buông tay nàng ra, nàng vẫn còn ngây ngốc nhìn chăm chăm hấn...

Lâu Dịch sùng ái sờ sờ đầu của nàng.

“Tôi đi buổi tối lại dẫn cô đi ăn cơm.”

Phảng phất như nguyên rùa bỗng nhiên bị phá giải, Lê Hiểu Trinh từ trong trạng thái đông lại tỉnh táo nàng toàn thân đỏ lên như một cục than hồng trốn lên ghế, đa điều không chịu nhìn hấn.

Hấn đầu tiên là kinh ngạc nhìn nàng lại lập tức không khách khí chút nào cất tiếng cười to. Nàng cảm giận nghe hấn cười cuồng vọng trong nội tâm ngấm bực chính mình quả nhiên lại bị hấn trêu!

“Tiểu thỏ đáng yêu tôi đi.” Hấn nhẹ nhàng bỏ lại một câu giọng nói than mật giống như đôi yêu nhau vậy.

Lê Hiểu Trinh sững sờ ở ghế. Hấn gọi nàng là gì? Nàng lập tức đứng dậy Lâu Dịch cũng đã đi ra ngoài.

Thái độ của hấn... hành vi của hấn... cử chỉ đều cùng trước kia không giống nhau. Nhưng là... vì cái gì? (L: có kẻ là tình định của hấn nên hấn phản đầu...)

Nàng hao tổn tâm trí ngồi ở trên ghế lại âm u, mù mù khôn hiểu nổi...

Lâu Dịch tâm tình sung sướng lái xe về nhà nhớ tới buổi chiều hấn phái người đưa 1 bó hoa nhỏ đáng yêu cho Lê Hiểu Trinh lúc đó nàng vội vàng hấp tấp gọi điện thoại đến vừa thẹn, e sợ, vừa vui mừng liền không nhận được cảm thấy tự tôn đàn ông được thỏa mãn...

Hấn hưởng thụ sự dung túng che chở dành cho nàng, mỗi khi nhìn thấy nàng gò má đỏ hồng phù hấn liền cơ hồ nén không được trong nội tâm mệnh môn có gì lay động.

Hấn nhanh chóng đem lái vào trước cửa khu nhà cũng không nhanh chóng tắt động cơ, ngược lại nhẹ nhàng còi.

Trong phòng Lê Hiểu Trinh nghe thấy này ám hiệu này dường như thúc giục, khẩn trương thiếu chút nữa từ trên ghế bật lên.

Nàng thật sự là càng ngày càng không hiểu nổi hấn suy nghĩ cái gì! Xế chiều hôm nay hấn mời người đưa một bó hoa và 1 bộ đồ, còn muốn người nọ chuyển ý hấn đêm nay muốn dẫn mình đi ăn cơm, nên đưa nàng trang phục tới để mặc!

Lê Hiểu Trinh bất đắc dĩ đi đến gương trước kiểm tra xem quần áo mình...nàng không có trang điểm, ngoại trừ ở trên môi bôi son dưỡng môi cũng không son phấn. Trên người là đồ hấn tặng, áo khoác màu trắng. Bình thường quen để tóc đuôi ngựa hoặc thắt bím tóc giờ thay đổi thành nàng công chúa. Trang phục như vậy làm cho nàng nhìn lại ưu nhã hào phóng, rồi lại không mất đi nét xinh đẹp.

Nàng khóa kỹ cửa chính đi về hướng xe chờ Lâu Dịch vì nàng mở cửa xe, ngồi vào trong xe dọc theo đường này đều là hấn không nghĩ tầm mắt nhìn làm cho nàng mặt hồng, tim đập, tay cũng không biết để như thế nào mới tốt.

Hấn tại sao phải tặng nàng y phục? Tại sao phải liên tục nhìn nàng? Còn có buổi sáng hấn làm ra chút ít vẻ thân mật là nói lên điều gì?

“Cô đang suy nghĩ gì vậy?” Đã ngồi trên xe Lâu Dịch đột nhiên đem mặt tới gần làm cho khoảng cách giữa hai người gần đến mức nàng cơ hồ có thể cảm giác hơi thở của hấn...

“Không có... không có gì!” Lê Hiểu Trinh toàn thân cứng ngắc, con mắt hoảng loạn nghiêng mắt nhìn.

“Tôi vừa rồi gọi cô mấy lần.” Hấn lạnh nhạt lên án nhìn thấy Lê Hiểu Trinh vẻ mặt bất an đáng yêu nhìn không được cười một tiếng.

“Dây an toàn thắt vào phải lên đường.”

Nàng nghe lời thắt dây an toàn do dự hồi lâu cuối cùng không chịu được dây vô nôi lòng hiếu kỳ.

“Anh muốn mang tôi đi nơi nào ăn cơm?”

Ai... Hấn là mang mình đi ăn cơm, lại còn tặng y phục cao cấp, chẳng lẽ giống như muốn theo đuổi mình ư? (L: đúng thế...)

Hả? Không thể nào? Hấn thật sự đang theo đuổi nàng sao? Nàng trong đầu nghĩ ngợi lung tung, khuôn mặt hồng như lửa cháy. Nếu như nàng đột nhiên tỉnh lại phát hiện đây hết thảy bất quá là đang nằm mơ thì phải làm thế nào?

Nét mặt của nàng thật đúng là làm người ta vừa xem hiểu ngay!

“Cô có thích ăn món ăn Pháp không?” Quan sát lấy nàng trong chốc lát đỏ mặt, trong chốc lát sắc mặt tái nhợt Lâu Dịch cười mở miệng. Cùng nàng một chỗ, nụ cười của hấn giống như sẽ không tự chủ nhiều hơn gấp bội...

“Ách! Thích.” Lê Hiểu Trinh vội vàng gọi thần chí bay lơ lửng đi về.

Không được không nên... nàng phải tỉnh táo lại một chút! Đừng quên, Lâu Dịch rất thích khi dễ mình, buổi sáng sẽ nói như vậy nhất định cũng là vì muốn xem nàng thất thố, nàng cũng không thể lại sợ mà lui! Nàng một lần nữa bày ra vẻ mặt nghiêm túc nhắc nhở mình tuyệt đối không thể vội vàng hấp tấp, động một chút là mặt đỏ.

“Anh tại sao phải tặng y phục của tôi?” Nàng cố ý giả dạng làm một bộ dáng cực kì nghiêm túc chất vấn hấn.

Đó? Con thỏ dễ dàng xấu hổ rốt cuộc biết phải phản kích rồi!

“Bộ y phục này rất hợp với cô.” Hấn giống như đang nói chuyện gió thổi, mây bay bình phẩm.

Nghe thấy hấn qua loa trả lời, Lê Hiểu Trinh tức chết rồi nhưng không biết làm như thế nào tiếp tục hỏi tiếp.

Nàng giận dữ mà nói

“Kệ anh!” Sau đó nửa ngày không nói lời nào.

Lâu Dịch sùng ái cười cười, đem xe lái vào một cái vườn rộng lớn.

Khi cửa xe vừa mở ra, Lê Hiểu Trinh liền bị cảnh sắc trước mắt làm cho kinh sợ ! 1 vườn hoa hồng sâu trong là một cái nhà thủy tinh, bên trong sơ sơ lác có mười mấy cái bàn vuông, khăn trải bàn màu trắng, cái ghế lại đỏ thẫm, trên mỗi bàn lớn đều thả một cái bình để rượu thả vài cánh hoa xung quanh, nhìn căn phòng như khắp nơi tràn đầy nét hương thụ, nghỉ ngơi. Lãng mạn như vậy, nơi xinh đẹp thế này, hẳn tại sao phải mang mình đến?

” Phòng ăn này gọi là “hoa hồng bùng tỉnh”.Lâu dịch vì nàng kéo ra cái ghế, đưa nàng ngồi xuống.

“Anh dẫn tôi đến nơi sang trọng như vậy chẳng lẽ cũng là vì cảm tạ tôi?” Nàng đột nhiên nhớ tới cái lí do hợp tình hợp lý này liền nhanh mồm nhanh miệng hỏi.

Lâu Dịch lại thủy chung không chính diện trả lời nàng, chỉ nhàn nhạt cười nói ra

“Cô cho là vậy?”

Nàng rũ xuống hai tròng mắt, không rõ trong hồ lô của hắn rốt cuộc bán thuốc gì. Nếu như có thể nàng đương nhiên hi vọng nguyện vọng lớn nhất của bản thân có thể thực hiện, hi vọng Lâu Dịch có thể thích nàng.

Đúng là... nàng gan nhỏ sợ hãi...không dám lại tiếp tục hỏi...

Thức ăn đều là nguyên liệu chuẩn bị sẵn bày ra nhưng nàng lại ăn không thấy ngon.

Lâu Dịch mang theo ánh mắt nghiên cứu chuyên chú quan sát nét mặt của nàng, luôn cảm giác mình vĩnh viễn xem không ngán các biểu tình hiện lên trên mặt nàng.

Kể từ khi đoạt đi động của nàng về sau mặc dù làm cho hắn phát hiện trong lòng mình nàng có 1 vị trí nhưng tiểu quân gia đáng yêu này phòng bị hắn trở nên càng ngày càng nhiều, động một chút là như con thỏ bay thật xa, hại hắn vừa cưng chiều nàng lại có khi cũng không thoát được tư tưởng xấu muốn trêu cợt nàng.

Một bữa cơm mà hai người thả hồn với tâm tư khác nhau, rồi kết thúc. Bởi vì uống rượu đỏ nên gò má trắng mịn của Lê Hiểu Trinh vẫn là hồng dẫn tới Lâu Dịch lái xe trên đường không ngừng phân thân trộm ngắm nàng.

“Trên mặt tôi có cái gì sao?” Nàng cố giữ vững trấn định hỏi.

Hắn hôm nay thái độ thực rất quý dī! Chính mình thường thường cảm nhận được tầm mắt nóng bỏng của hắn, nhưng khi nàng thật sự nổi lên dũng khí ngẩng đầu xác nhận thì hắn lại thay một bộ mặt như cười như không trêu chọc làm cho nàng không hiểu ra sao, căn bản không biết đường nào mà lần!

“Hồng hồng giống trái táo đỏ thật đáng yêu!” Gặp đoạn rẽ, hắn đạp xuống chân ga, vừa lái xe nhẹ đi đường vừa nhẹ nói như đáp lại.

Lê Hiểu Trinh mặt đỏ vì câu ca ngợi này của hắn mà trở nên đỏ hơn!

Nàng thực ngốc mà, biết rõ hắn chỉ là đem mình ra trọc mà còn rõ ràng biểu hiện cao hứng, thật mất mặt mà ...

Nàng quật cường ngo ra ngoài cửa sổ, hạ quyết tâm không để ý tới ánh mắt nóng bỏng của hắn.

Cứ việc như vậy khuya hôm nay nàng cũng chỉ biết là rất hạnh phúc. Được người trong lòng của mình cưng chiều mình giống như tiểu công chúa hậu hạ coi như đời này khó có lần thứ hai đi?

Lúc Lâu Dịch mở cửa xe cho nàng, không hiểu là bởi vì say mà nàng đứng dậy bỗng dưng cảm giác đầu vầng nắng hoa, cước bộ không vững cả người liền ngã vào trong ngực Lâu Dịch.

Mỹ nhân chủ động “yêu thương nhưng nhớ” hắn đương nhiên không có từ chối rồi.

“Sao vậy? Mới uống một chút rượu đã say rồi?”

Hắn cố ý kề gần sát nàng tại bên tai nàng dùng âm lượng nhỏ chỉ có hai người mới nghe thấy nói chuyện, tiếng nói hắn lại dịu dàng như vậy nghe được người không khỏi toàn thân nổi da gà, thật lâu hồi không được thần trí.

Bỗng nhiên phát giác hai người có sự thân mật, Lê Hiểu Trinh vội vàng chấn chỉnh sắc mặt đẩy ra hắn mặc dù đáy lòng thực sự có chút không bỏ được lồng ngực ấm áp rắn chắc.

Chỉ là mới lui về sau một bước nhỏ, mắt cá chân phải lại đột nhiên đau nhức, cước bộ lảo đảo, chuẩn bị ngã.

“Cô thật sự uống say, cầm lấy.” Lâu Dịch đưa tay giữ lấy lưng của nàng, giúp nàng ổn định thân thể, cũng thanh đưa chìa khóa giao cho nàng.

Đang lúc Lê Hiểu Trinh hoang mang không hiểu nhìn khoá để tra vào thì hắn vội vàng không cho nàng chuẩn bị ôm ngang nàng lên giống như ba năm trước đây...

Lê Hiểu Trinh quá mức khiếp sợ, ngây ngốc mặc cho hắn ôm ngực ngác mở ra cửa nhà, cho đến khi bị Lâu Dịch dịu dàng để nàng ở trên ghế sofa còn nàng thần trí vẫn chưa trở lại.

Bỗng dung mắt cá chân nhói đau nàng cúi đầu xuống, phát hiện hân đang giúp nàng chườm đá. Nàng mặt đỏ lên.

“Tự tôi chườm là được rồi.” Nói xong liền đón túi chườm.

Lâu Dịch nhẹ nhàng cầm tay của nàng về, đứng dậy ngồi ở bên người nàng động tác ôn nhu chậm chạp đem hai chân của nàng đặt lên ghế để ở trên chân mình tiếp tục chườm.

Lê Hiểu Trinh quả thực nghĩ muốn trốn, muốn đứng lên! Trời ạ... Mặt của nàng hiện tại nhất định hồng đến trái cà chua chín không khác...

Nàng đã điều một bên ôm gối, đem mặt thật sâu giấu ở gối không dám nhìn hân.

Lâu Dịch một mặt giúp nàng chườm một mặt trêu ghẹo

“Có đau không?”

“Cực kì... cực kì... đau nhưc!” Nàng rầu rĩ trả lời từ ôm gối nói ra.

“Đau đến mức lỗ tai của cô lại đỏ!” Hân châm chọc nàng.

Lê Hiểu Trinh cứng đờ từ gối ngẩng mặt lên, miệng khẽ nói lại mím lại lại tìm không được câu nào thích hợp đánh phải hung dữ hai mắt trừng hân.

Hân thật sự rất xấu xa! Nàng dưới đáy lòng len lén nể. Chính mình trước kia như thế nào cũng không phát hiện hân lại thích đùa giỡn như vậy!

Nghiêng mắt dò xét thấy nàng thờ phỉ phỉ phản ứng Lâu Dịch nhìn không được nhếch miệng lên, tâm tình sung sướng mà nói:

“Ngày mai tôi gọi Lâu Tranh đến, chân cô đã bị thương mấy ngày này cũng đừng làm việc nhà.”

“Oh.” Đã lâu không có nhìn thấy Lâu Tranh. Nàng gật gật đầu

Hân rốt cục buông chân nàng, cúi người lần nữa ôm lấy nàng cất bước đi về gian phòng trên lầu. Lê Hiểu Trinh lần này ngoan ngoãn ôm chặt lấy cổ của hân, nhân cơ hội kiểm tra ấm áp.

Hân cười cười.

“Tại sao ôm chặt như vậy?”

“Tôi sợ anh làm ngã tôi.” Nàng cũng là trả lời như cây ngay không sợ chết đứng.

Vào phòng hân đặt nàng ở trên giường, vỗ vỗ đầu của nàng.

“Ngày mai tôi sẽ giúp cô chườm nóng, đừng có vận động mạnh gây tổn thương chân biết không?” Hân nói chuyện thái độ quả thực tựa như dỗ đứa nhóc.

Lê Hiểu Trinh mặt hừng cong môi lên kháng nghị.

“Tôi lại không phải là trẻ con...”

“Tôi đương nhiên biết rõ cô không phải...” Ánh mắt của hân phút chốc chuyển nóng bỏng, không chớp mắt nhìn chăm chăm cái môi hồng xinh xắn của nàng.

Lê Hiểu Trinh trong lòng đột nhiên chuông báo động rung lên, nàng xoay người vùi vào trong chăn lưng dựa về phía hân hạ lệnh trực khách.

“Tôi muốn ngủ, ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!” Lâu Dịch tức giận vò rối tóc của nàng.

Đợi đến khi biết hân rời khỏi phòng, Lê Hiểu Trinh mới từ trong chăn ngồi dậy cả mặt đỏ bừng ánh mắt lại như mê mẩn.

Vừa rồi... Lâu đại ca tại sao phải nhìn môi của nàng như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Chàng Giám Đốc Hay Quên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chươn 6

“Bởi vì anh muốn hôn cậu” tạm thời bảo mẫu Lâu Tranh rất không có khí chất co quắp ngồi ở trên ghế chiếm cứ lấy lãnh khí có gió.

Lê Hiểu Trinh then quá hoá giận ném gối vào bạn.

“Cậu đừng có nói lung tung!”

Liên tục vài ngày, Lâu Dịch đều ép muối muối của mình tới nhà chiếu cố bởi 1 người vì bị thương mà không thể đi được – Lê Hiểu Trinh.

“Hừ! Ta đây còn tưởng rằng có thể ăn được đại tiệc tự tay bỏ nấu kết quả nhìn thấy ta rơi vào kết cục gì đây? Trong mắt bà còn có bà mới kiên đồng mình là ta không?” Nhìn bạn tốt về mặt yêu thương đáng về hạnh phúc, nàng vừa vui mừng lại muốn tức.

Vốn là bạn thân si mê ông anh lạnh lùng của mình chính mình đương nhiên muốn vì nghĩa mà mạnh lực tương trợ! Chẳng những khích lệ nàng về nước dũng cảm theo đuổi tình yêu, còn giúp nàng thăm dò tin tức suy nghĩ cái cách tuyệt diệu lừa gạt rom nữa chứ.

Chỉ là tuyệt đối không nghĩ tới Hiểu Trinh thế nhưng vừa đi nhanh biến mất cũng không biết đường trở về báo cáo một chút, hại nàng cả ngày lo lắng.

Hiện tại tốt rồi hai người bọn họ ngọt ngọt ngào ngào nhưng không biết cảm tạ công thần phía sau bức màn này, còn ép nàng đến đây lao động!

“Lâu Tranh...” Lê Hiểu Trinh bất đắc dĩ nhìn bạn tốt một cách tỉnh quái lo lắng nàng không biết lại có chủ ý quỷ gì nữa.

“Yên tâm đi! Xem qua thấy các người ân ái như vậy, ta coi như là thêm công đức cũng không thêm so đo chút chuyện nhỏ này.” Nàng hào sảng khoác khoác tay thật lòng chúc phúc bọn họ.

“Chúng ta... thoát nhìn thật sự rất ân ái sao?” Lê Hiểu Trinh hoài nghi hỏi.

Lâu Dịch cho tới bây giờ không có bày tỏ gì, thái độ của hắn mặc dù có thay đổi rõ rệt nhưng hắn không có chính miệng hứa hẹn qua với mình cái gì, nàng cũng không dám vọng nghĩ ngợi lung tung...

“Van bà! Các người vừa rồi căn bản là như đôi vợ chồng son còn gì! Tôi đều cảm giác thế bà còn hoài nghi ư?” Lâu Tranh không chịu nổi vỗ đầu một cái cơ hồ muốn đem kẻ tri tri này rung một cái.

Thoáng nhìn cái tình nồng ý mật muốn bà bạn thất cả vật, thoáng cái lại ngọt ngào dấn dờ “Tôi sẽ sớm một chút trở lại“, hoàn toàn đắm chìm tại thế giới thuộc về hai người trên thế giới, không thêm có kỳ chút nào tới bên cạnh còn có một em gái cô độc lẻ loi như vậy còn không tính nói yêu thương ư?

“Nhưng là...” Nàng vẫn có chút nghi hoặc bất an nhưng không biết làm như thế nào hỏi.

“Ai, bà nhất định là đói bụng, bụng rỗng dễ nghĩ ngợi lung tung. Đi! Tôi dẫn bà đi ăn cơm!” Lâu Tranh mắt thấy thời gian đã đến buổi trưa, liền không nói lời nào kéo Lê Hiểu Trinh đem nàng nhét vào trong xe.

Lâu Tranh lái xe nhanh hai người dự định chạy đến khu phía đông tìm mỹ thực.

“Cơm nước xong đi tới khách sạn lần trước chúng ta đi uống trà chiều đi, bánh ngọt của bọn họ quả thực là cực phẩm trong cực phẩm! Cậu nhất định phải len lén học như vậy chúng ta về sau cũng không cần phải chạy xa như vậy...”

Nói đến một nửa nàng dừng một chút rốt cục phát hiện Lê Hiểu Trinh không yên lòng liên tục nhìn bên ngoài.

Thừa dịp lấy đèn tín hiệu chuyển đổi Lâu Tranh vươn tay tại trước mặt bạn quơ quơ.

“Hiểu Trinh, bà đang nhìn gì thế? Sắc mặt tái nhợt như vậy bà không khoẻ sao?”

Mới vừa rồi còn vừa nói vừa cười như thế nào nhưng bây giờ mặt như bị đá kích lớn thế? Lâu Tranh lo lắng nhìn về phía cửa sổ xe bạn đang vẫn nhìn.

Ngoài đó 1 đôi nam nữ tư thế thân mật sớm đã không thấy bóng dáng, Lê Hiểu Trinh thu hồi ánh mắt, nhịn xuống nước mắt, miễn cưỡng nở ra 1 nụ cười cứng nhắc.

“Tớ không sao cậu không phải là muốn đi ăn đồ ăn Nhật sao, lại mang mình đi uống trà chiều nữa sao? Chúng ta đi thôi!” Nàng cố làm ra vẻ như không có việc gì thúc giục bạn tốt tiếp tục lên đường.

Lâu Tranh nhúc nhủ đầu trừng mắt miệng đóng giống như vỏ trai nhìn Lê Hiểu Trinh, hiểu rằng bạn ấy không muốn nói mình dù thế nào ép hỏi cũng vô ích.

Chỉ là bạn ấy rốt cuộc nhìn thấy cái gì?

Lâu Dịch cánh tay vòng tại vai Hàn Chi Trừng ôm lấy nàng...

Đột nhiên, bọn họ phát hiện đứng ở phía sau nàng lại quay lại chậm rãi hướng gần nàng đến Lê Hiểu Trinh cảm thấy hô hấp của mình cơ hồ muốn thất lại...

Trên mặt bọn họ dào dạt hạnh phúc, vui sướng nở nụ cười, thỉnh thoảng trao đổi hành động thân mật dễ ngon dễ ngọt. Lúc đi qua nàng Lâu Dịch bỗng dừng bước lại như trước kia vỗ nhẹ nhẹ đầu của nàng, dùng ngữ điệu ôn nhu tàn khốc nhất mà nói “Cô chỉ là muối muối của ta luôn là như vậy.”

Chỉ là ngăn ngừa một câu nói lại có thể đem nàng vào rơi vào địa ngục.

“... Như vậy anh tại sao phải đối với em tốt như vậy, tại sao phải dùng ánh mắt như vậy nhìn em, còn nói những lời nói kia làm em hiểu lầm?” Cấn răng dè nén nước mắt muốn trào ra nàng nắm chặt ống tay áo của hắn không để cho hắn đi.

Nàng không cam lòng... không cam lòng giấc mộng đẹp của mình dễ dàng tan vỡ...

Đúng vậy mình không nên vọng tưởng, không nên hiểu lầm, nhưng nàng không cách nào dừng lại. Kỳ thật nàng rất có lòng tham lấy được một chút thương yêu căn bản không có thể thỏa mãn yêu cầu 3 năm mong ước, nàng muốn là toàn bộ!

Lâu Dịch lạnh lùng nhìn nàng.

“Cô không biết sao? Cô luôn bày làm ra một bộ mặt khiến người ta thương yêu, đáng thương tôi bất quá là bỏ thí một chút đồng tình mà thôi, cô không cần phải tự mình đa tình!”

Hắn lần này máu lạnh tuyệt tình mà nói làm cho Lê Hiểu Trinh khiến cho toàn thân máu thoáng chốc đông lại, nàng bị hắn thô lỗ hất tay nàng ra, ôm chặt lấy Hàn Chỉ Trùng nghênh ngang rời đi...

“Không cần phải bỏ lại em...”

Nàng thét chói tai đột nhiên từ trong mộng tỉnh lại, trừng mắt nhìn căn phòng trong bóng tối, rốt cục ý thức được vừa rồi chuyện phát sinh tất cả đều là mơ...

xương lâu.

"Chào buổi sáng." Lâu Dịch
sảng khoái tinh thần đi vào nhà
ăn, nhìn thấy Lê Hiểu Trinh có
chút bóng lưng như có chút
cứng ngắc không khỏi lại cao
hưng trêu chọc nàng ý đồ xấu.

Hắn dạo bước đi về hướng
phòng bếp lại gần Lê Hiểu
Trinh, nàng liền đánh đòn phủ
đầu nói

"Gì?"

Con thỏ nhỏ xấu hổ hôm nay
ăn hỏa dược rồi chẳng? Hắn
vô tình cười cười, chỉ lấy cái
chảo nói

"Không có việc gì... Nhắc nhở
cô một tiếng nó hình như hơi
đen "

Nàng nghe vậy cúi đầu nhìn,
nhánh chóng thức ăn đã bị
nàng làm đen, lập tức nhanh
tắt lửa. Không ngờ tâm ý
hoảng loạn trong lúc đó nàng
ngược lại đem cái chảo vội rơi,
cái nóng từ đồ ăn rơi xuống tay
trái của nàng, Lê Hiểu Trinh
còn chưa kịp kêu đau, liền bị
hắn cánh tay cường tráng của
hắn ôm chầm.

"Sao lại không cẩn thận như
vậy!" Hắn nắm lấy tay trái của

hàng chạy tới với xa nước, to
lắng nói.

Nàng u mê nhìn khuôn mặt
của Lâu Dịch cảm giác sau
lưng có thể là lồng ngực tin cậy
...nhưng mà những thứ này
đều không phải là thuộc về
mình.

Nước mắt bỗng nhiên rơi ra Lê
Hiếu Trinh nhẹ nhàng giã
giũa.

"Thả tôi ra, tự tôi sẽ xử lý."

Nàng quật cường cự tuyệt sự
ôn nhu của hắn.

Lâu Dịch lại ngoảnh mặt làm
ngơ ôm nàng càng chặt hơn,
tiếp tục chuyên tâm nắm lấy tay
của nàng xả nước. Kiểm chế
lực của nàng mặc dù sẽ không
làm đau nàng nhưng lại làm
nàng tránh không ra.

Design : tuyetluoc90.wordpress.com

Cảm nhận được hắn không
vui Lê Hiếu Trinh cũng không
muốn phí công phí sức, nàng
buồn bực không lên tiếng tùy
ý hắn nắm lấy, cái miệng lại ủy
khuất nhếch nhếch ngày cao.

Vừa nhìn thấy nàng bộ dạng
không cam lòng, lại có chỗ
thẳng thắn hắn dù có cơn tức
lớn hơn nữa lúc này cũng tiêu
tán

tan .

Lâu Dịch đùa giỡn nhếch môi cười một tiếng, kéo tay trái của nàng đến bên miệng rơi xuống một nụ hôn.

"Lần sau nên chú ý một chút biết không?"

Hắn cố ý đến gần tai nàng nói, thanh âm gợi cảm, trầm thấp, thi triển ma lực hấp dẫn Lê Hiểu Trinh hoàn toàn không cách nào chống cự, ngoan ngoãn gật đầu.

Môi hắn nụ cười sâu hơn, càng tiến tới gần nàng, đem nàng vây hãm tại bàn bếp đưa mắt nhìn má nàng đỏ như trái táo ít ỏi có thể nổi lên ý muốn cắn một cái...

Hắn chậm rãi cúi đầu xuống mà nàng ngu ngơ nhìn hắn đáy mắt kia không giống với ý đùa dai, cũng không ánh mắt trêu cợt đôi mắt sáng, cảm giác nụ hôn của hắn ôn tồn rơi vào mặt của nàng, trán của nàng, chóp mũi của nàng, sau đó xuống phía dưới...

Đang khi bốn cánh môi sắp đụng vào nhau Lê Hiểu Trinh trong đầu như đình ốc đột nhiên thoát cái chốt chặt, lý trí

lay lại ... Tình thế nghìn cân treo sợi tóc nàng đưa tay đẩy hắn ra, thừa dịp hắn còn phản ứng không kịp từ hắn khuấy tay chui ra.

"Thời gian không còn sớm... anh nên chuẩn bị ra cửa."

Nàng có lên giọng, cố ý lãnh đạm.

Hắn đối với mình làm hết thấy chỉ là một khắc loạn đi. Có lẽ chỉ là bởi vì nàng cùng những cô gái hắn trước kia lui tới không giống nhau.

Nàng quá vụng về trực tiếp chơi không đến được trò lật mềm buộc chặt, chỉ cần hắn đối với nàng có cử động thân mật thì mọi cảm giác vui sướng hưng phấn liền đều hiện ra ở trên mặt nàng.

Có lẽ chính là như vậy khác hẳn với người bình thường, nên có phản ứng mới mẻ, mới để cho hắn thỉnh thoảng muốn trêu chọc mình...

Nếu như nàng có thể lý tính một chút, ngăn lại hành vi vượt qua của hắn, dần dà hắn đối với mình sẽ mất đi hào hứng chẳng?

Đúng! vì công bằng dối với
Hàn Chỉ Trừng cũng vì bảo vệ
mình không bị thương, nàng
cần phải nghiêm nghị ngăn lại
hắn!

Đến miệng rồi còn vị bay đi làm
cho Lâu Dịch bất mãn nhíu
nhíu mày. Cho tới bây giờ đều
là nữ nhân chủ động đối với
hắn yêu thương nhưng nhớ,
hắn thật đúng là không có
chạm qua nữ nhân nào nhưng
cô nàng này lại không dưới 1
lần cự tuyệt hắn

Hắn mân cẳng môi mỏng bước
đi hướng nàng, tại nàng còn
giật mình còn chưa kịp chạy
trốn, một tay ôm lấy nàng kéo
vào trong ngực, dùng tốc độ
sét đánh đặt lên cái môi đỏ
búng của nàng...

Hắn biết rõ hôn mạnh bạo như
vậy là không có phong độ nam
nhân, nhưng hắn lại cũng
không thể chịu được cái cảm
giác chỉ có thể xa xa ngắm nhìn
vẻ đẹp của nàng lại chậm chạp
không thể tiến một bước quả là
rất dày vò.

Lâu Dịch hít sao ôm lấy nàng,
tất cả quý trọng nhấm nháp cái
môi mềm mại ngọt ngào vì như

thể mạnh bạo mà lại ôn hòa
làm cho tiểu quân gia đáng yêu
lượng thiện thần hồn điên đảo,
hắn cảm tâm tình nguyện say
trong đôi môi này, vì nàng làm
bất cứ chuyện gì...

Lê Hiểu Trinh trong đầu trống
rỗng...bọn họ môi cùng môi ...
bọn họ đang đang hôn nhau !
(L: đứng thế, chị bị bức hôn?)

Cái nụ hôn đầu tiên nên có
cảm giác tê dại chua ngọt nàng
đều không cảm giác được,
nàng chỉ cảm thấy máu toàn
thân trong nháy mắt xông lên,
trong đầu loạn lên cho đến khi
Lâu Dịch thoáng lui ra chút ít,
dùng lưỡi 1 lần nữa quện lấy
môi của nàng...

Giống như dòng điện trăm vạn
Vôn chạy tới, Lê Hiểu Trinh
bỗng dựng hai chân xụi lơ,
không thể không bắt lấy vạt áo
của hắn để tránh chính mình
ngã.

"Cô đem bữa sáng của tôi làm
hư, tôi chỉ muốn bắt người đền
bù ..." (L : ... quả cao thủ)

Hắn bởi vì dục vọng mà trầm
thấp nói bên tai nàng nhẹ
nhàng, nàng lập tức cảm giác
trong cơ thể mình đột nhiên
thoát ra một cảm giác xê

thoát ra một cảm giác xa lạ ...

sợ run.

Nhưng là... này là không đúng!

Nàng thình lình tỉnh táo lại. Hẳn

rõ ràng đã có bạn gái xinh

đẹp, khôn khéo vì cái gì còn

muốn trêu chọc nàng?

Chẳng lẽ hẳn không biết nàng

có cảm giác, rồi cũng sẽ tan nát

cõi lòng sao?

Nước mắt rơi trên mặt nàng chảy xuống. Lâu Dịch chau căng lông mày, giơ tay lên muốn lau đi, lại bị nàng nghiêng đầu tránh đi. Hắn héch lên mày.

"Vì sao lại khóc?"

Lê Hiểu Trinh cúi đầu xuống trốn tránh ánh mắt hắn có chút hùng hổ dọa người. Nghĩ một đằng nói một nẻo

"Hành vi của anh làm cho tôi cảm thấy rất làm phức tạp."

Phát hiện hắn cầm tay mình tăng thêm lực đạo nàng dừng lại một chút, tái nhợt lấy mặt tiếp tục nói:

"Thành thật mà nói...tôi đã có vị hôn phu, hi vọng ngài sau này có thể tự trọng cho!" (L: có lúc nào sao mình ko biết ta?

Trinh: có mà *suyt* hắn đó chứ ai, ha ha)

Nói xong nàng tránh ra sự kiềm chế của hắn, dùng tốc độ nhanh nhất thoát đi bên cạnh hắn, hướng vào trong phòng mình khóa trái cửa...

Lâu Dịch về mặt âm u nhìn chăm chăm hướng nàng rời đi không có đuổi theo.

Vừa vào đến trong phòng Lê Hiểu Trinh liền nặng nề bỏ nhào ngã xuống giường, không cách nào đình chỉ rơi nước mắt. Nàng nghĩ, từ nay về sau Lâu

Dịch đại khái sẽ không còn để ý nàng chăng? Có lẽ còn có thể thẹn quá hoá giận mà đem nàng đuổi ra khỏi cửa Lâu gia...

Sớm biết rằng ngần dậm xa xôi trở lại Đài Loan tìm hấn lại rơi vào kết cục này nàng thà ở lại Nhật Bản tiếp tục cuộc sống tương tư đơn phương cũng tốt hơn thừa nhận nỗi đau hiện tại!

Bỗng dung điện thoại di động đột nhiên vang lên, nàng nén khóc đón nghe.

“A lô?” Tâm tình vô cùng sa sút làm cho nàng ngay cả ý muốn che dấu cũng không có.

“Làm sao vậy? Là ai dám trêu công chúa của anh khổ sở?” Đầu bên kia điện thoại nam nhân dùng giọng nói dễ nghe nói:

“Sinh nhật vui về... Trinh Trinh.”

“Trạm ca...” Nghe thấy giọng nói quen thuộc ôn nhu kia làm cho Lê Hiểu Trinh thể hiện ra yếu ớt của mình.

“Em rất nhớ anh...”

Lê Trạm nhẹ khẽ cười nói: “Thật hả? Như vậy trùng hợp anh hiện tại đang ở Đài Bắc. Nếu như em có tâm tư tổ chức sinh nhật có muốn hay không đến khách sạn cùng anh ăn mừng một chút?”

“Anh... anh chừng nào thì đến Đài Loan?” Lê Hiểu Trinh bị hù dọa thoáng chốc ngay cả nước mắt đều quên đi, từ trên giường ngồi dậy.

“Anh ở khách sạn nào? Em lập tức đi tới tìm...”

Lâu Dịch nổi giận đùng đùng rời khỏi thang máy, mang theo bộ mặt kinh người tức giận tiến vào phòng làm việc, Hàn Chi Trùng nhìn hấn khó được khi có vẻ mặt mất đi lý trí.

Hấn nặng nề trên ghế ngồi xuống, cầm điện thoại gọi 1 số quen thuộc

“Lâu Tranh, em có biết Hiểu Trinh có vị hôn phu không?” Nghĩ đến nửa đường xuất hiện 1 tên Trình Giáo Kim, Lâu Dịch nghiêng răng nghiêng lợi nói. “Hấn là ai?”

Không có chuyện gì không thể có, Lâu Tranh thiếu chút nữa lòi ra.

“Vị hôn phu nào?” Nhưng thông minh như nàng lập tức liền kịp phản ứng.

“Đó là 1 người tại Nhật mà Hiểu Trinh là có một tình cảm như huynh muội, coi nàng như bảo bối, chắc người anh muốn nói là hấn đi!”

Rốt cuộc phát sinh chuyện gì? Đang tâm phiền ý loạn vẽ không ra bản thiết kế Lâu Tranh bị khơi gợi lên lòng hiếu kỳ. Vì cái gì đại ca đột nhiên muốn gọi dò xét cái “vị hôn phu” này?

“Cho nên bọn họ không có đính hôn? Chỉ là bạn bè?” Kệ hấn khi gió cái gì tình như huynh muội hay là cha và con gái, hấn muốn biết đích xác là gì!

“Anh vì cái gì không chính mình đi hỏi Hiểu Trinh? Phí tư thương đúng là rất đắt tiền đó nha!”

Được tiện nghi còn khoe mẽ, Lâu Tranh muốn kiểm tỷ từ ông anh. Nói giỡn nhưng không có đào ra chân tướng sự tình, thôi kệ bọn họ!

Lâu Dịch lạnh lùng thốt

“Anh cúp máy.” Dù sao hấn đã hỏi ra đáp án, nếu đã như vậy cũng không cần phải lại cùng con em tán hươu tán vượn.

“Chờ một chút, anh dám hiện tại cắt đứt cũng đừng trách em không có chuyện gì nhắc nhở trước anh!” Nàng đột nhiên nhớ tới chuyện vô cùng trọng yếu vội vàng ngăn cản anh.

“Có lòng tốt nhắc nhở anh một tin tức, hôm nay là sinh nhật Hiểu Trinh đó! Còn có anh có thể cân nhắc đưa quà cho nó, nó nhất định sẽ thật cao hứng...” Nàng cực nhanh dừng máy.

Thì ra hôm nay là sinh nhật nàng! Lâu Dịch sững sốt nửa giây mới tiêu hóa hết lời của em gái.

Hấn trầm tư thật lâu rốt cục lộ ra phần thắng nắm chắc trong tay nở nụ cười. Đợi xem... hấn nhất định sẽ làm cho nàng thấm thiết hiểu mình quyết tâm theo đuổi nàng!

Chuông điện thoại di động bỗng nhiên vang lên, hấn thuận tay đón lên.

Trong loa truyền đến iongi nói của mẹ có chút phấn khích.

“Con trai! Mẹ thiếu chút nữa đã quên nói cho con biết, hôm nay đúng là sinh nhật Trinh Trinh đó! Nghe nói con bé gần đây cũng ở lại Đài Bắc, con nhớ rõ nhất định phải mang con bé đi ăn mừng một trận...”

Bà Lâu còn tại đầu bên kia thao thao bất tuyệt truyền thụ hành trình lãng mạn còn Lâu Dịch lại như mất điếc tai ngơ, tự mình lâm vào trong suy nghĩ của mình. Trùng hợp như vậy cái vị tiểu thư "Trình Trình" kia hôm nay cũng sinh nhật?

Trong phút chốc trong đầu của hắn phảng phất hiện lên một chút đoạn ngắn hình ảnh ... một cái cô gái trẻ tuổi e lệ thanh tao lịch sự, thân mặc kimono.

Hắn cố gắng hồi tưởng dung mạo cô gái kia nhưng mà như thế nào cũng nhớ không nổi ...

Tám giờ tối một chiếc xe thể thao chậm rãi chạy nhanh tới cửa Lâu gia đại trạch. Lê Hiểu Trình về mặt nhẹ nhàng, sung sướng còn nam nhân đeo kính kia nâng tay bước ra cửa xe, hai người lưu luyến ôm hôn lâu, nàng mới đưa mắt nhìn vào cửa chính.

Đứng ở lầu hai thư phòng, cửa sổ sát bên cạnh, Lâu Dịch mặt lạnh băng đem một màn này thu hết vào mắt.

Thấy nàng mở ra cửa chính đi về hướng nhà hắn thả ra 1 rượu trong tay nắm chặt cùng sóng dậy trong lòng chậm rãi bước xuống nhà.

Lê Hiểu Trình kinh ngạc nhìn nhà tối om, không có mở bất kỳ đèn nào trong lòng đột nhiên sinh ra một dự cảm xấu. Nàng thấp thòm bất an mở cửa, vừa mới mở cửa phòng khách liền bị 1 thân hình cao lớn làm sợ hãi kêu lên.

"Anh..." Nàng đang muốn oán giận Lâu Dịch nếu đã ở nhà, vì cái gì không mở đèn, lại lập tức phát hiện trên bàn thủy tinh có ánh nến. Đây là vì nàng chuẩn bị? Lê Hiểu Trình kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ thấy ánh mắt của hắn sáng quắc trùng mắt mình, về mặt cực kỳ âm trầm không vui.

"Cô còn biết trở về?" Hắn lạnh nhạt nói.

Nàng chột dạ xin lỗi.

"Thực xin lỗi. Anh muốn ăn cơm sao? Tôi bây giờ lập tức đi nấu..."

Rời nhà quá lâu, nàng cùng Trâm ca tán gẫu liền quên thời gian. Nhưng là thân là quản gia cũng đang thời gian làm việc không nói một tiếng liền chuồn ra ngoài, xác thực không nên cũng khó trách hắn tức giận như vậy. Về phương diện khác xung đột buổi sáng, nàng cũng thực đang không có dũng khí đối mặt với hắn, mới vội vã tìm lý do trốn vào phòng bếp.

Nhưng là... nàng tuyệt đối không có lường trước đến khi nàng vừa đi vào liền bị cảnh bên trong hù dọa ngay ngắn cả người...

Bàn ăn được trải khăn màu trắng tinh, trên đó nhiều món ăn nhìn bày biện rất đẹp mắt, trông rất muốn ăn, còn ngọn nến, băng trong thùng có rượu đỏ.

Chỉ là lúc này món ăn đều đã nguội lạnh, ngọn nến gần hết ngay cả băng trong thùng cũng đều mau tan ra...

Lâu Dịch ở sau lưng nàng đi đến, không nhìn nàng lấy 1 cái. Nàng ngượng ngùng thấp giọng lần nữa nói lời xin lỗi.

"Thực xin lỗi tôi thật sự không biết anh sẽ biết sinh nhật của tôi, còn đặc biệt vì tôi ăn mừng..."

Nhưng ngoài ý liệu của nàng Lâu Dịch cũng không phải là vì bị leo cây mà sắc mặt khó xem.

"Nam nhân đưa cô về là ai?" Hắn khàn khàn băng lạnh hỏi.

Người đó chắc là vị hôn phu của nàng đi? Hắn cũng tới Đài Loan rồi? Nàng chính là cùng nam nhân kia cùng nhau ăn mừng mới vui mừng đã quên sự hiện hữu của mình ư?

Một cảm giác độc chiếm mãnh liệt độc ở trong người kêu gào lên, Lâu Dịch hai tay khoanh trước ngực, sắc mặt quả thực rất khó coi.

Nữ nhân yêu mến bỏ hắn đi với tình nhân, con tức này hắn như thế nào nuốt xuống chứ? (L; có nghiệm trọng vậy ko, nhìn kĩ xme hắn là ai cái)

Hắn thấy được? Lê Hiểu Trình trong lòng một hồi sợ lại vẫn quật cường thẳng tắp lưng.

"Cái này là chuyện riêng của tôi, ai đưa tôi về hình như không có liên quan đến ôn chủ của tôi đi!" Đúng vậy, hắn chứng kiến cũng tốt vừa vặn chứng minh thật sự đã có người trong lòng, hắn cần phải sớm hết hy vọng buông tha nàng không muốn lại đến lôi kéo trái tim của nàng...

Nàng dừng cảm nghẹn nhìn hắn thâm trầm mâu quang nhưng là đôi môi nhếch lên lại lạnh lẽo tiết lộ nàng yếu ớt. Lâu Dịch héch lên mày, trong mắt hiện lên một đạo khó có thể lí giải.

"Con thỏ nhỏ góc kia em còn không biết sao?" Hắn mang theo nụ cười yếu ớt từng bước một đi về hướng nàng, giọng nói kia khàn khàn, ý đồ mê hoặc tinh thần của nàng.

"Tôi đang đang theo đuổi em..."

Lê Hiểu Trình bỗng dừng cứng đờ chỉ có thể lẳng lặng thấy hắn càng gần lui lui về phía sau, cho đến khi nàng lui đến bên quầy bar trong nhà rốt cuộc không có đường để chạy.

“Để cho anh theo đuổi em...” Hấn cúi đầu xuống thâm tình thì thầm

Đang khi hấn môi mông sắp ấn lên nằng Lê Hiểu Trinh rút cục tìm về thanh âm của mình

“Không!” (L: cứ vậy từ chối ả.... ngốc...)

Lê Hiểu Trinh ngồi trên ghế trong phòng khách, làm thứ 300 hồi tiếc câu nói lỗ mắng ngu xuẩn của mình.

Ảo tưởng qua ngàn vạn lần chuyện tình rút cục đã thực hiện nằng phản ứng đầu tiên lại là cự tuyệt!

Nhưng là Lâu Dịch lại không có tức giận ngược lại đối với nằng tặng gấp bội ôn nhu sủng ái, còn mỗi ngày tặng hoa cho nằng!

Nằng sít sao ôm trong ngực bông hoa kia, ép không được giờ lên khoe miệng vui vẻ. Loại này hoa này nghĩa là “yêu thương” đây! Hấn thật sự đang theo đuổi nằng không phải là chỉ ở trên chọc nằng để vui vẻ mà thôi!

“Bó hoa kia bà ôm từ buổi sáng đến xế chiều cũng không mệt mỏi à?” Lâu Tranh lạnh lạnh mở miệng châm chọc cô bạn mặt mũi đang tràn đầy hạnh phúc nỡ mẫn.

Lê Hiểu Trinh há lấy miệng, không cam tâm lấy ra bình hoa, đem hoa tại cắm vào bàn ở phòng khách.

“Chỉ là một bó hoa sẽ đem bà vui thành bộ dạng này? Hay là xảy ra chuyện gì mà tôi đây không biết?” Lâu tranh nháy mắt ra hiệu muốn dò hỏi nằng.

“Lâu Tranh tại sao lại hỏi thế hả?” Lâu Dịch đập mạnh cửa vào nhà cửa, liền chứng kiến màn “bức cung” này.

Thối đại ca hôm nay như thế nào lại tan tâm sớm thế?

“Thật sao! Vây em đây cái bóng đèn này lập tức biến mất là được chứ gì.” Lâu Tranh bữu môi. Dù sao còn nhiều thời gian, nằng cũng không tin hỏi không ra.

Cuối cùng đuổi đi tiểu quỷ Lâu Dịch còn không có buông ra cà vạt, liền vội lấy từ cặp xuất ra một cái gấu Teddy vẽ mặt khờ ngốc đáng yêu đưa cho nằng.

“Cảm ơn!” Nằng ngạc nhiên mừng rỡ ngọt ngào cười.

“Nó thật đáng yêu em rất thích...”

“Phải không?” Hấn thờ phào nhẹ nhõm

“Chỉ Trùng ánh mắt không sai.”

Câu nói vô tâm này nói lại đâm trúng chỗ đau của Lê Hiểu Trinh nằng vốn là vui vẻ thoáng chốc bị như không còn.

“Đây là anh cùng Hàn thư ký cùng đi chọn?” Nằng lăm bầm hỏi.

Mặc dù biết mình bây giờ nhất định lộ ra sắc mặt ghen ghét xấu xí nhưng là nằng thật sự rất để ý quan hệ của Lâu Dịch cùng Hàn Chi Trùng!

Nằng thật sự rất có lòng tham chỉ muốn trở thành người duy nhất, không muốn cùng người khác chia sẻ.

Lâu Dịch mâu quang trở nên loé lên, hấn nở lên một cái mỉm cười gọi cảm tạ mị.

“Em rất để ý cô ấy? Em đang ở đây ghen sao?”

Nhìn thấy hấn một bộ giễu cợt nét mặt của nằng, Lê Hiểu Trinh phút chốc từ trên ghế đứng lên, giận dỗi mà đem gấu đẩy trả lại cho hấn.

“Tôi không cần!”

Nằng xoay người đi, định trốn vào trong phòng nhưng Lâu Dịch sao lại có thể cho nằng lần thứ hai từ bên cạnh mình có cơ hội né ra chứ?

Hấn kịp thời túm lấy cánh tay mảnh khảnh của nằng, kéo nằng hướng mình...

Lê Hiểu Trinh không ngờ tới hấn lại đột nhiên bắt lấy chính mình, không đứng vững cả người liền lui về phía sau ngã vào lồng ngực của hấn. Nằng do ngã mà choáng váng, con người lại phát hiện mình thế nhưng gối lên trên đùi của hấn! Nằng luống cuống tay chân giây dựa muốn đứng lên.

Lâu Dịch nhẹ nhàng theo cơ thể nằng, bưng lấy mặt của nằng thâm tình nói:

“Chi Trùng chỉ là thư ký của anh, em mới là cô gái anh nghĩ muốn.” Hấn tại trên môi của nằng ấn xuống một cái hôn, ý đồ lập lại chiêu cũ lần nữa mê hoặc nằng.

“Nói em yêu anh.”

Lê Hiểu Trinh cảm giác máu toàn thân máu đều như ý thức phóng tới đỉnh đầu! Nàng mặt hồng tím đập trong tai chỉ nghe thấy tiếng tim đập thình thịch của chính mình, hần trầm ổn hít thở cùng nàng hơi thở rối loạn đáp lại

“Không cần phải.”

Bạn đang đọc truyện *Chàng Giám Đốc Hay Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Trời ạ! Nàng rõ ràng đầu heo mà

Cảm giác Lâu Dịch thân thể cứng đờ, vẻ mặt cũng bỗng dưng trở nên cực kỳ âm trầm, Lê Hiểu Trinh trong lòng thầm kêu không ổn! Nàng lại nhiều lần cự tuyệt hần vạn nhất hần giận thật thậm chí bỏ đi ý định theo đuổi mình vậy phải làm thế nào?

Lâu Dịch không chớp mắt nhìn cô gái còn đang lấy chân mình làm gối về mặt hoảng sợ.

Ai nói ai hần không thích thế nhưng đối với cái giai nhân bướng bỉnh động lòng người này cho dù luôn bị sập cửa vào mặt vì lấy được tất cả của nàng cũng chỉ không ngừng cố gắng ...

“Anh đói bụng rồi.” Hần tại môi nàng chạm nhẹ xuống coi như cái đền bù tổn thất định hôn như không có việc gì nói. Coi như là làm bộ như không nghe thấy gì.

“Em... em đem món ăn hâm nóng lại có thể ăn!” Thấy hần khôi phục vẻ mặt bình thường Lê Hiểu Trinh không khỏi nhẹ lòng. Nàng từ trên đùi hần bò dậy dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến phòng bếp.

“Không nên bảo em là con thỏ nhỏ, nên gọi là đà điểu mới đúng!” Lâu Dịch bất mãn lắm bậm tụt nói âm lượng lại lớn phải làm cho nàng cũng có thể nghe thấy được.

Nàng lung đưa về hần le lưỡi một cái. Hần giống như thật không có tức giận? Lê Hiểu Trinh âm thầm phỏng đoán trong lòng cũng nghi hoặc vì cái gì hần cũng đã giải thích hần cùng thư ký trong sách nhưng nàng lại vẫn không thể thân nhiên tiếp nhận hần theo đuổi?

Tiếp tục như vậy nữa khó bảo toàn có một ngày hần sẽ đối với nàng mất đi hứng thú. Dù sao thay vì tìm một người động tí cự tuyệt hần, làm hần lần nữa khó chịu, không nhu thuận thì thà chọn nữ nhân chủ động hào phóng lui tới!

Mặc dù chính mình cự tuyệt xong thái độ Lâu Dịch đối với nàng là sủng ái, nhưng hần còn có thể nhẫn nại bao lâu?

Lê Hiểu Trinh nắm chặt hai tay quyết định. Lần tới Lâu Dịch nếu là hỏi lại nàng thì nàng nhất định phải tinh táo một chút, đối với hần nói

“Em nguyện ý”!

“Món ăn còn không có hâm nóng thì ngược lại là mặt của em chín trước.” Lâu Dịch đi đến bên cạnh nàng lấy tay chà xát tí mi gò má của nàng, cố ý chọc cho sắc mặt nàng càng thêm đỏ.

“Em... em nguyện... em lập tức chuẩn bị xong!” Lê Hiểu Trinh gấp đến độ thiếu chút nữa cắn xuống đầu lưỡi của mình.

Mắc cỡ chết người! Nàng vừa rồi nói bậy bạ gì đó?

Nàng thẹn thùng tay chân luống cuống bộ dáng thật sự thật đáng yêu! Lâu Dịch nhân cơ hội trên má nàng hôn trộm một cái, đột nhiên giống như là nghĩ đến cái gì đó mở miệng.

“Đúng rồi đợi lát em thu thập hành lý chuẩn bị hộ chiếu.”

Nàng nhất thời sững sờ ở bàn bếp. “Thu thập hành lý?”

Tại sao phải nàng phải thu thập hành lý? Còn kêu mình đem hộ chiếu? Hần giận thật à nghĩ đuổi nàng đi? Hay là... hần rốt cục nhớ tới nàng là ai?

“Đúng vậy!” Hần từ phía sau vòng tay ở eo của nàng, hải lòng phát hiện nàng giống như con mèo nhỏ, không hề đồ bưng kháng cự hần thân mật đụng chạm.

“Anh muốn đến đi Nhật công tác vài ngày, em đương nhiên cũng phải theo.” Hần bá đạo tuyên bố không cho nàng có chút nào cự tuyệt đường sống.

“Nhật Bản?” Lê Hiếu Trinh tim bị hù thiếu chút nữa từ trong miệng nhảy ra.

“Em...” Có thể không đi hay không? Nhưng mà nàng lại nói không nên lời.

Một mặt nàng sợ hãi chính mình nếu nói sau một cái “không” nữa thì Lâu Dịch thật sự sẽ buông nàng; về phương diện khác nàng cũng quả thật có chút nhớ nhà...

Nàng tin cậy đem lưng dựa vào lồng ngực hắn, ôm hắn vòng qua cánh tay mình, yên tâm hưởng thụ hắn ôn nhu có thể tin cậy.

“Ừ, em đi với anh.” Nàng nhẹ nhàng đáp ứng.

Chỉ cần mình cẩn thận một chút có nên không bị phát hiện đi !

Chi nhánh tập đoàn Lâu thị tại Nhật Bản đang lập kế hoạch mua một nhãn hiệu truyền thông nổi tiếng của châu Âu chính thức chiếm cứ thị trường đi động sốt dẻo này, song phương gần đây dự định tại Tokyo triển khai hội nghị.

Bởi vì hội nghị tại thứ hai tiến hành, bởi vậy Lâu Dịch dự định hai ngày trước bay đi Cửu Châu, vui vẻ độ hai ngày thì chủ nhật buổi tối lại trở lại Tokyo rồi hôm sau tham gia hội nghị.

Bọn họ chơi tại Cửu Châu ở tất cả trò chơi lớn nhỏ trong công viên đại khái là bởi vì nghỉ phép mà buông lỏng mọi căng thẳng, Lâu Dịch nụ cười thêm nhiều, Lê Hiếu Trinh cũng không cự tuyệt những hành động thân mật của nữa.

Dòng người chen chúc nhau thì bọn họ sẽ sợ hãi sao ôm lấy hai bên để tránh bị lạc nhau; khi dòng người tản đi bọn họ tiện tay dắt lấy tay nhau không nhanh không chậm đi dạo phố.

“Thời gian không còn sớm kể tiếp em muốn đi nơi nào chơi?” Hai giờ chiều bọn họ ngồi ở quán cà phê lộ thiên ven đường nhân nhả nói chuyện. Lâu Dịch mỉm cười nhìn nàng bị phơi nắng mặt đỏ bừng vô luận nàng nói muốn đi đâu, hắn cũng sẽ đáp ứng.

Lê Hiếu Trinh mở lấy tin tức du lịch.

“Em nghĩ đi Miyazaki xem toà biển hình tròn!” Nàng hưng phấn mà muốn tới toà nhà vòng tròn.(L: Miyazaki là một tỉnh của Nhật Bản, ở đảo Kyūshū, Nhật Bản. Trung tâm hành chính là thành phố Miyazaki., nơi mà chị này nói tới chắc là địa điểm Vòm đại dương, bạn có thể xem chi tiết tại link này : http://yume.vn/lavender_ungu/article/ban-co-tung-nghe-qua-vom-dai-duong-cua-nhat-chua-.35D045A2.html)

Vòm đại dương là cỗ vui chơi nước có quy mô lớn nhất trên thế giới bên trong có điều hòa một năm bốn mùa đều duy trì, cũng có vài bãi biển và bãi cát nhân tạo thậm chí còn có thể lướt sóng!

Kể từ theo anh trở lại Nhật Bản Lê Hiếu Trinh bị người nhà như giọt nước không lọt nghiêm mật bảo vệ, đã có thật nhiều năm không có được đặc biệt đi chơi nhiều như vậy.

Nàng giống như con ngựa thoát cương tận tình hưởng thụ ngày mùa hè, cùng lũ khách khác hoà mình, điên cuồng mà tại bờ biển vui đùa âm ỉ, phảng phất đèn bù tòn thất lúc trước mất đi sung sướng.

Lâu Dịch nhìn nàng dễ dàng thỏa mãn chân thành tha thiết nụ cười, khóe miệng bị ảnh hưởng khẽ tác động.

Hắn vẫn luôn cho rằng nữ nhân hướng nội ngượng ngùng nhất định rất không thú vị, nhàm chán, lại tuyệt đối không nghĩ tới chính mình dĩ nhiên cũng bị cái cô gái động một chút là e lệ, đỏ mặt bắt lấy được trái tim. So với trước chứng kiến qua những cô gái kia chủ động câu dẫn mình thì nàng nhu nhược rồi lại quật cường không chịu thua tính chất rất đặc biệt, ngược lại càng thêm hấp dẫn hắn...

“Dịch!” Lê Hiếu Trinh mang theo nụ cười hưng phấn chạy về phía hắn, làm cho hắn vì chính mình phủ thêm khăn tắm lớn giữ ấm, thuận thế ngã vào trong ngực của hắn làm nũng.

“Mệt rồi?” Hắn ôm lấy nàng dịu dàng đẩy ra soi tóc rơi trên mặt nàng.

Nàng ngoài miệng cự tuyệt hắn theo đuổi nhưng là mấy ngày qua hai người lại tựa như một đôi tình nhân chân chính, mặc dù nàng không có nói ra hắn cũng hiểu biết rõ nàng đã tiếp nhận chính mình.

“Ừ, mệt quá đó!” Nàng tại trước ngực của hắn tìm được một tư thế thoải mái nhất, thích ý nhắm mắt lại.

“Cho em mượn ngủ một chút, um...” Nàng còn chưa nói hết đôi môi liền bị người ta hôn trọn.

“Giao tiền thuê trước.” Lâu Dịch chép chép miệng một bộ hưởng dụng mỹ thực.

Đại sắc lang! Lê Hiếu Trinh thở phì phì nhìn hắn một cái, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Hắn ôn nhu đưa mắt nhìn nàng một hồi, nhẹ nhàng sẽ không đánh thức nàng, chạm nhẹ gò má chỉ mong thời gian ngừng lại...

Chạng vạng bọn họ dùng bữa tối hơn nửa rửa sơ mặt liền đáp lên trực thăng tư nhân đi Tokyo.

Ngày mai sẽ phải cử hành hội nghị, Lâu Dịch chuyên chú nghiên cứu đồng tài liệu lớn trên tay, tay kia lại bá đạo cầm lấy tay của nàng không tha.

Nhìn chán cảnh sắc ngoài cửa sổ, Lê Hiểu Trinh len lén quan sát bộ dáng nghiêm túc của hắn lúc công tác.

Ba năm trước đây nàng còn chỉ có thể núp ở bên cạnh Lâu Tranh sợ hãi nhìn hắn, không nghĩ tới bây giờ hắn thương yêu che chở mình... Như vậy hạnh phúc giống như có điểm không thực tế, phảng phất chỉ cần nàng quá dùng sức nắm chặt sẽ trong nháy mắt tan biến.

Hai giờ sau trực thăng đáp tại sân bay tại nóc khách sạn hạ xuống.

“Trinh, em vẫn ngủ sao?” Lâu Dịch thấy nàng vẫn như cũ đóng chặt lấy hai mắt, thử dò xét hỏi.

Lê Hiểu Trinh tiếp tục giả vờ ngủ cố ý tùy hứng để cho hắn ôm mình đáp thang máy trực tiếp vào tổng thống.

Nàng cảm giác mình bị đặt ở trên giường, tiếp theo là hắn ngọt ngào hôn.

Thật lâu sau hắn buông môi nàng ra.

“Em đỏ mặt, người đang ngủ chắc là sẽ không đỏ.” Hắn giữ lấy cái cảm dù bận vẫn ung dung uốn nắn nàng rất không chuyên nghiệp.

“Lần sau em tuyệt đối sẽ không đỏ!” Nàng mở mắt ra không phục, mặt vẫn như cũ hồng hồng lại không có chút nào ý thức được những lời này bao hàm lời mời dụ dỗ.

“Nhớ đó.” Lâu Dịch cười đến rất xấu mừng rỡ y theo nàng, phân phó làm việc.

Lê Hiểu Trinh nghi ngờ nhìn về mặt hắn quý dị tà ác cùng đầy mắt kia hùng hực ánh lửa vẫn là không hiểu hắn vì sao khi nghe thấy mình trả lời như vậy đột nhiên trở nên rất vui vẻ.

Cho đến hắn lần nữa kịch liệt hôn nàng, hơn nữa dần dần đi xuống, tại da tuyết trắng không tỳ vết lưu lại một cái ấn ký đỏ...

“Chờ... chờ một chút!” Nàng toàn thân đỏ bừng sánh ngang nấu con tôm chín, cuối cùng nhận ra ý đồ của hắn.

“Anh bụng không đói bụng sao? Em có chút đói.. ha ha.”

Nàng còn không có chuẩn bị tâm lý mà! Hơn nữa... hơn nữa nàng mới vừa vận tĩnh ngủ... bây giờ nhìn lại nhất định rất tệ, rất lười thôi...

Nhưng Lâu Dịch nhưng không cho nàng trốn tránh, như là đã xác định là lưỡng tình tương duyệt nàng lại một lần lộ ra bộ dáng không hề để phòng hạp dẫn hắn, món ăn tuyệt đẹp như vậy bày ra trước mặt nếu không thúc đẩy thì hắn rất xin lỗi chính mình!

Hắn cố ý kéo lấy tay của nàng xuống phía dưới.”Anh chỗ này rất đói.”

Lê Hiểu Trinh quả thực không dám nhìn nữa! Cái kia... cái kia là của hắn...

Nàng phản ứng thẹn thùng làm nam tính của hắn tự tôn thoáng chốc muốn thỏa mãn hắn có chút thô lỗ hôn nàng, nhiệt tình ngắt lấy ngọt ngào của nàng.

Không hề có kinh nghiệm Lê Hiểu Trinh lại càng ngày càng khẩn trương. Nàng phải nên làm như thế nào? Là chủ động cúi xuống y phục của mình... hay là trước ôm lấy hắn là tốt rồi?

Đầu óc của nàng loạn lên thân thể cũng không tự chủ được trở nên cứng ngắc.

Cảm giác dưới thân gai nhọn cứng lại Lâu Dịch tràn ngập nhiệt tình như biển mất. Nếu như nàng không phải là cam tâm tình nguyện, chính mình cứng rắn phải có được nàng cũng không có ý nghĩa.

Dù sao hiện tại nàng đã tiếp nhận chính mình tương lai có rất nhiều thời gian... từ từ tìm hiểu nàng...

Hắn thở dài giúp nàng đem quần áo sửa sang lại cho tốt, liền cũng không quay đầu đi ra ngoài.

Anh ấy làm sao vậy? Vì cái gì đột nhiên dừng lại rồi? Là nàng quá không thú vị cho nên hắn đánh mất khẩu vị rồi chăng? Lê Hiểu Trinh vừa thẹn lại ảo não nghĩ đến sớm biết rằng thế này thì đã cởi quần áo trước...

Nàng đang suy nghĩ lung tung nên như thế nào “cải tiến” thì Lâu Dịch đã đi 1 vòng mà quay lại trong tay còn cầm lấy vài món ăn của khách sạn.

“Em muốn ăn cái gì?” Khẩu khí rất rõ ràng tràn đầy vẻ bất đắc dĩ cùng thất bại.

Nàng lười ngồi ở trên giường bộ dáng có một loại hồn nhiên gợi cảm còn thật là mê chết người mà!

Hắn cực lực đè nén dục vọng trong cơ thể đang rục rịch kiếm chế vất vả, về mặt lãnh đạm.

Bởi vì nàng không đủ phối hợp cho nên hắn tức giận?

“Anh vì cái gì...” Suy nghĩ hồi lâu cũng không có kết luận. Lê Hiểu Trinh dứt khoát trực tiếp đặt câu hỏi nhưng chỉ mở câu đầu liền nói không được...

Lâu Dịch cơ hồ muốn bắt lấy nàng hung hăng hôn lên một hồi!

“Em không phải nói dối bụng ư?” Vì rời xa lực hấp dẫn hắn đi đến một bên trên sô pha nhỏ ngồi xuống.

“Qua bên này ngồi đi.” Lần này giọng nói càng thêm thất bại.

Lê Hiểu Trinh rốt cục nghe ra trong lời nói của hắn không thể làm gì. Hắn tại vì nàng mà nhẫn nại?

Trần đầy hạnh phúc cùng yêu say đắm đồng thời vọt lên suy nghĩ trong lòng, nàng nuốt ngụm nước miếng xuống giường chậm rãi đi về hướng hắn, ngồi ở trên đùi của hắn hai tay toàn ôm lấy gáy của hắn.

Nàng thế nhưng hoàn toàn đã quên nơi này là Nhật Bản! Coi như là rất ít giao thiệp với dạ tiệc lớn nhỏ, bị Trạm ca bảo vệ nhưng ít nhiều gì đã từng ở nhà hoặc trên ti vi gặp qua những vị thương gia này, toàn đại nhân vật! Trong đó cũng không có thiếu chủ tịch, thường vụ đảm phán hoà bình là nhìn nàng lớn lên... (L: xong...)

Mặc dù nhất định phải cô phụ sợ mong đợi của Lâu Dịch nhưng Lê Hiểu Trinh không thể không trốn trốn tránh tránh đi những gương mặt quen này, xoay người hướng thang máy đi đến, dự định tùy tiện mượn cơ cớ tuyệt yếm tiệc hôm nay.

Bỗng dưng, một đôi cánh tay theo sát phía sau ôm nàng.

“Em thật đẹp!” Lâu Dịch hôn lên đầu vai bóng loáng trắng nõn ca ngợi.

Lê Hiểu Trinh lại bị hắn hù dọa hồn đều thiếu chút nữa bay ra ngoài cơ thể. Nàng bình tĩnh tâm tình vui mặt tại vai của hắn một mặt làm nũng, một mặt cũng dùng để che lấp.

“Cái này... em đột nhiên có điểm không thoải mái... có thể hay không đi về trước?” Nàng cầu khẩn.

Lâu Dịch liếc thấy nàng đang nói dối.

“Tiểu đà điều lại muốn trốn tránh rồi sao?” Hắn hôn nàng một cái.

“Không được em nhất định phải ở tại chỗ này, hôm nay là 1 ngày rất quan trọng không thể thiếu em.”

Nàng đột nhiên có dự cảm rất xấu.

“Anh nói gì? Anh muốn làm gì... vì cái gì không thể thiếu em ở đây?”

Nàng muốn giả bộ điềm nhiên như không lại phát hiện khóe miệng cứng ngắc kéo không ra nụ cười.

Hắn phát giác sự bất an của nàng, ôm sát nàng, ôn nhu an ủi.

“Không cần khẩn trương những người này sẽ không khi dễ em, em đối thì ăn ít đồ, anh đi lập tức trở về.” Hắn đưa mắt nhìn nàng trong chốc lát, mới tiêu sái xoay người rời đi.

Lê Hiểu Trinh lo nghĩ phải không có khẩu vị. Nàng tìm cái góc đứng lại nhìn Lâu Dịch cùng thư ký hội họp chu toàn trong lúc đó, thái độ không kiêu không nịnh những đại lão kia lại dùng lời nói bội phục khen ngợi hắn, điều này làm cho nàng một bên không khỏi có chút vinh quang.

“Có lẽ là mình quá đa tâm đi...” Nàng lẩm bẩm an ủi mình, hơi chút thở phào nhẹ nhõm.

Trước Dịch không cũng đã nói sao? Hắn muốn cùng mình chia sẻ niềm vui của hắn, như vậy hắn kiên trì muốn nàng ở lại hội trường cũng là chuyện rất bình thường!

Nhưng là... nếu như Lâu Dịch chạy tới kéo lấy nàng đem nàng giới thiệu cho mọi người thì làm sao bây giờ?

Đang khi nàng toát ra phiền não thì đèn tắt, người chủ trì đọc diễn văn trong tiếng vỗ tay của mọi người giới thiệu sơ lược cũng mời giám đốc Lâu Dịch lên đài đọc diễn văn.

Tận dụng thời cơ nào! Nàng nếu thừa dịp mọi người đều tập trung lực chú ý ở trên sân khấu còn mình chạy trốn, bốn phía đều tối Lâu Dịch cũng không nhìn thấy, tuyệt đối sẽ không có người nào phát hiện!

Mặc dù hắn có thể sẽ bởi vì mình nửa đường chuồn đi mà giận dữ nhưng dù nói thế nào cũng sẽ không so với làm cho hắn tình huống này biết được thân

phận thật của nàng, còn có nàng lừa gạt hắn thì sẽ xong đi!

Nàng từ từ hướng cửa chạy, chỉ thiếu một bước nhỏ sẽ phải bước ra cổng vòm hoa hồng kia thì ... một nữ nhân đột nhiên xuất hiện xuất hiện ở cửa, nắm lấy tay Lê Hiểu Trinh nàng kinh ngạc nhìn cô gái tóc dài xinh đẹp kia.

“Ách! Hàn tiểu thư... có chuyện gì sao?” Nàng cười đến vụng phần lúng túng, không quên ý đồ của mình.

“Lâu tiên sinh giao cho tôi nhiệm vụ tất yếu phải để cô cùng ngài ấy cho đến yến hội kết thúc, Lê tiểu thư.” Hàn Chi Trùng cười đến gian trá, còn đặc biệt cường điệu chữ “cùng” này, nắm lấy nàng hoàn toàn không có dấu hiệu tha.

Dịch phái Hàn Chi Trùng ở chỗ này ngăn cản mình chạy trốn? Lê Hiểu Trinh sắc mặt phút chốc xanh lại, xem ra chuyện nàng lo lắng nhất quả nhiên sắp xảy ra, chuyện cho tới bây giờ nếu là cho hắn biết hết thấy hắn nhất định sẽ hận nàng!

“Xin cô...tôi thật sự không thể đợi ở chỗ này...” Nàng cơ hồ muốn rơi lệ, muốn cầu khẩn van Hàn Chi Trùng buông nàng ra.

“Xin cô thả tôi đi được không?”

Hàn Chi Trùng không hiểu nhìn lấy nàng không có chút thất sắc lo lắng.

“Cô làm sao vậy...”

Nhưng mà lời của nàng chưa hỏi xong, thì 1 chùm ánh sáng đem Lê Hiểu Trinh chiếu lên không che giấu.

“Vị hôn thê của tôi – Hiểu Trinh!” Lâu Dịch mỉm cười ở trước mặt mọi người đơn giản tuyên bố cái tin vui này.

Hàn Chi Trùng nhẹ nhàng sau lưng nàng đẩy một chút.

“Đi đi!”

Nàng cần phải cao hứng chứ sao lại một chút cũng cười không nổi. Thấy hắn nhiệt liệt nhìn chăm chú, cùng mọi người xì xào bàn tán giữa, nàng cứng rắn cố gắng ưu nhã xuyên qua đám người đi lên sân khấu. ...

Nàng thất thần nhìn bàn tay nhỏ bé bị hắn nắm chặt. Lòng bàn tay của hắn thật lạnh như băng, chắc hắn cũng khăn trương.

Bốn phía âm ỹ ồn ào phảng phất trong nháy mắt như tĩnh lặng, nàng không nghe được bất kỳ thanh âm gì chỉ có thể cũng không nhúc nhích hai mắt nhìn hắn quý xuống ở trước mặt mình, từ trong túi móc ra hộp gấm mau xanh đậm (L; sao ko phải màu đỏ Dịch : ko nhìn thấy cô ấy mặc lễ phục xanh này, cho nó cùng màu L: *gật gật*)

Lâu Dịch trên mặt ôn nhu cười hạnh phúc mở ra hộp gấm lấy ra chiếc nhẫn kim cương xinh đẹp nâng cái tay nàng đang run lên đeo vào, dùng chiếc nhẫn tuyên thệ hắn tình yêu vĩnh hằng của hắn.

Lê Hiểu Trinh vô lực hai mắt nhắm lại nước mắt cứ vậy rơi xuống má...

Bạn đang đọc truyện *Chàng Giám Đốc Hay Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Lâu Dịch vừa lòng thỏa mãn kéo lấy Lê Hiểu Trinh bước xuống sân khấu, ở đây các vị khách giống như cảm động mà trầm mặc một lát, lập tức tiếng vỗ tay vang lên như sấm một chút hiểu được xu nịnh đồng loạt xông lên.

“Ai da! Đây thật sự là 1 đôi trời sinh mà!” Một chủ tịch phu nhân nói.

“Đúng vậy... đúng vậy Lâu thị cùng Lê thị nếu như có thể bởi vậy hợp tác thì lập tức giá cổ phiếu ở Nhật sẽ tăng vọt, khẳng định lại kiếm được gấp bội tiền!” Một vị phu nhân khác cười phụ họa.

“Cái gì Lê thị?” Lâu Dịch nụ cười trên mặt đột nhiên biến mất, hắn hồ nghi chuyển hướng người yêu đang cúi đầu không nói một câu.

“Hiểu Trinh?”

Mấy vị kia đương nhiên không có phát giác được không khí không thích hợp, nhiều chuyện thay nàng trả lời.

“Ai da, ngài đang nói đùa đi? Mọi người đều biết Hiểu trình là thiên kim của tập đoàn Lê thị, 1 trong 1 tập đoàn lớn nhất tại Nhật Bản! Ngài có thể đừng nói khờ biết nha “

Vị phu nhân mỗi câu nói làm cho mặt Lâu Dịch càng âm trầm, cầm lấy tay của Lê Hiểu Trình nắm chặt.

Nàng lặng yên chịu đựng đau đớn, hơi nhếch môi mở mồm lên dùng khí ngẩng đầu nhìn hấn.

“Thực xin lỗi, em “

“Quý bà nói không sai ngay cả điều này tôi cũng không biết đây?” Hấn dùng khẩu khí tram trực nói, ánh mắt không chớp như con sói nhìn nàng là con mồi.

“Thật xin lỗi các vị không tiếp được , tôi cùng vị hôn thê của tôi có chuyện rất quan trọng nhất định phải thảo luận.”

Nói xong hấn cũng không quay đầu lại kéo theo Lê Hiểu Trình đi ra ngoài. Chỉ là mới vừa đi ra khỏi hội trường hấn liền lập tức buông tay nàng ra tự mình sải bước bỏ xa nàng ở sau người.

Lê Hiểu Trình không hề oán hận cắn răng bước nhanh đuổi kịp, nhìn hấn bóng lưng rất giận dữ, trong nội tâm đầy bất an.

Nếu là trước đây nàng lừa gạt chuyện cho tới bây giờ vô luận hấn dù thế nào lạnh lùng hoặc là phần nộ đối đãi với mình cũng đều do nàng tự chuốc lấy.

Nhưng là nàng cũng chỉ biết hy vọng xa vời là Lâu Dịch có thể nghe nàng giải thích, có thể tha thứ, ít nhất không cần phải chối bỏ đoạn tình cảm này...

Trở lại gian phòng, Lâu Dịch nằm trên ghế, dùng giọng nói lạnh như băng xa cách nhìn chăm chăm nàng.

Lê Hiểu Trình thấy hấn vậy không biết nói như thế nào cho phải, nàng khó khăn nuốt xuống ngụm nước, thử hướng hấn giải thích rõ mong hấn tha thứ.

“Thực xin lỗi em biết rõ anh nhất định rất tức giận, đúng là em thật không phải là cố ý muốn gạt anh... Bởi vì lúc gặp lại anh hoàn toàn nhận thức không nhớ ra em, em cũng không có dũng khí chủ động nói cho anh biết...” Nàng thấy hấn phảng phất xem mình như người xa lạ cúi đầu xuống.

Hấn bỗng nhiên mở miệng.

“Cô... chính là bạn học cùng đại học với Lâu Tranh tên Trình Trình?” Những thứ kia chiếm cứ hấn suy nghĩ đã lâu nhớ lại lúc này cuối cùng bị dôn nén lên.

“Bởi vì tôi không có lập tức nhận ra cô cho nên ngăn trở, cô mới quyết tâm trả thù tôi, đem tôi là 1 thằng ngốc đúng không?”

Ngữ khí của hấn lạnh nhạt, như chuyện đang thảo luận như một món đồ tầm thường, nội dung lại cực kỳ dã thương người.

Nghe thấy hấn gán cho tội danh này Lê Hiểu Trình ngực đau đến cơ hồ muốn vỡ thành hai mảnh.

Nàng nuốt trở lại tất cả nước mắt nghẹn ngào mà nói:

“Em không phải là vì trả thù anh mới không nói cho anh, là vì em từng tại trước mặt anh...”

Nàng tuyệt đối không thể khóc! Đây hết thảy đều là nàng vì duy trì tự tôn mới gây ra, cho nên nàng tuyệt đối không thể khóc!

Nhưng là không đợi nàng nói xong, Lâu Dịch liền cắt đứt nàng.

“Hoặc là nói cô cùng Lâu Tranh mưu đồ bí mật? Nhỏ đó cho cô cái gì tốt?” Hấn từ ghế đứng lên, từng bước một tiến tới gần nàng.

“Nhìn tôi ngu xuẩn nhớ không ra cô, còn mặc cô dày vò, rất thú vị sao?”

Lê Hiểu Trình bị bức không ngừng lui về phía sau, cho đến lưng dựa vào tường, rốt cuộc không đường có thể lui.

Đôi mắt hấn tức giận, chỉ trích, nàng cố nén lấy đau đớn kịch liệt trong lòng, ra sức mở miệng.

“Không phải như thế! Nhưng em thật sự... thật xin lỗi, nhưng là... là thật... thích anh, không nghĩ...”

“Hiện tại mới đem nói cô yêu tôi những lời này không phải là quá muộn sao?” Lâu Dịch lãnh khốc đem nàng nhăm trên tường, ngữ điệu lạnh băng.

“Dù cô có nói một trăm lần, chuyện này cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi!”

“Thực xin lỗi...” Lời tỏ tình bị bị giẫm đạp nàng cũng chỉ biết chỉ có thể suy yếu nhận lỗi.

Nhìn nàng tái nhợt yếu ớt, không chịu nổi, Lâu Dịch oán hận phát hiện mình lại vẫn sẽ sinh ra cảm giác đau lòng, thương tiếc, thậm chí gần muốn quên đi bị nàng lừa gạt!

Hắn hận nhất là nữ nhân có mưu đồ đến gần mình! Lại như thế nào cũng không nghĩ tới... hắn che chở sủng ái nàng lại từ đầu tới đuôi đều bị nàng lừa gạt...

Nàng rốt cuộc là cô gái như thế nào? Vì sao có thể một giây trước làm cho hắn yêu đến phát điên, một giây sau lại làm hắn không thể không căm hận nàng!

“Chiếc nhẫn nếu đã đeo tôi cũng sẽ không thu hồi lại, tùy cô muốn ném hay muốn bán tùy. Nhưng là đừng cho là tôi sẽ nguyện cưới cô vào cửa... cô không xứng!”

Phẫn hận làm hắn bỏ lại một câu đã thương người cực độ mà nói, Lâu Dịch ra khỏi phòng, đập mạnh cửa đóng lại.

Phanh! Cánh cửa phát ra chói tai, Lê Hiểu Trinh vô lực chậm rãi trượt xuống, ngồi trên đất cũng nhìn không được đau lòng, bắt lực khóc sùi sùi...

Nàng lấy tay che miệng, đôi mắt đầm lệ mờ mờ nhìn chiếc nhẫn trên tay vẫn như cũ phát sáng nhưng không hiểu sao trời xanh lại tước đoạt hạnh phúc đó trong nháy mắt, đẩy nàng vào đáy sâu của tuyệt vọng. Cả đêm Lâu Dịch cũng không có lại trở lại căn phòng...

Trời mùa thu, ban đêm càng ngày càng dài, ban ngày lại nhanh tối. Lê Hiểu Trinh theo thói quen sáng sớm tỉnh lại, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ đột nhiên có chút hoài nghi rốt cuộc hiện tại là ban ngày hay ban đêm.

Chiếm cứ giường lớn là nam nhân của nàng còn đắm chìm trong mộng đẹp, nàng rón ra rón rén mà xuống giường, chuẩn bị thu xếp bữa sáng.

Ngày đó nàng liên tục đợi cho đến sáng sớm, Lâu Dịch mới mang một thân toàn mùi rượu trở lại phòng. Cùng ngày bọn họ lập tức bay trở về Đài Loan. Hắn không hề cùng nói bất kỳ một câu nói nào nhưng đến buổi tối lại vẫn sẽ nhiệt liệt ôm nàng...

Hắn vẫn không buông ra nàng... Lê Hiểu Trinh an ủi mình. Hắn chỉ là đối với mình lừa gạt hắn tức giận mà thôi, nếu như nàng biểu hiện tốt một chút nói không chừng hắn rất nhanh tha thứ cho nàng?

Cứ thế đi nàng vẫn thật sâu mong may mắn, ít nhất hắn đối với thân thể của mình còn quyến luyến.

Người thấy mùi thơm của thức ăn, Lâu Dịch tỉnh lại, rửa mặt đi đến nhà ăn, trầm mặc ăn bữa sáng vẫn như cũ không nói một lời, cứ thế đi làm.

“Chờ một chút.” Lê Hiểu Trinh đột nhiên gọi hắn.

“Cà vạt lệch.”

Trên thực tế đây chỉ là viện cớ vô luận Lâu Dịch thái độ lãnh đạm thế nào, chỉ cần hắn chịu cho mình đến gần, thậm chí chỉ là điều chỉnh cà vạt cũng đủ rồi, nàng cũng có thể cảm thấy hạnh phúc, cảm thấy hắn có chút tha thứ chính mình... Mặc dù điều mong đợi rất có thể chỉ là ảo giác.

Lâu Dịch ngừng lại, nâng lên mặt cho nàng kéo đang cà vạt thế nhưng không có bất kỳ tia ôn nhu nào lại làm cho Lê Hiểu Trinh cảm thấy đau nhức.

“Được rồi.” Nàng miễn cưỡng cười vui, không dám chiếm dụng quá nhiều thời gian của hắn.

“Khuya hôm nay tôi không trở lại ăn tối, cô cũng không cần chờ tôi.” Hắn hồ hững dạn dò lập tức cũng không quay đầu lại, xoay người rời đi.

“Em biết rõ.” Nàng nhìn hắn đóng lại cửa lẩm bẩm tự nói, tự nói với mình đừng bỏ cuộc.

Nàng tin tưởng một ngày nào đó Lâu Dịch nhất định sẽ hiểu rõ chính mình đối với hắn có tình cảm không có giả dối, không phải là trêu cợt, cũng không có lừa gạt...

Chuông di động vang lên, Lê Hiểu Trinh lên lại tinh thần, đón nghe.

“A lô, tôi là Lê!”

“Hiểu Trinh!” Là Lâu Tranh nàng đang dị thường hưng phấn, nửa thét chói tai mà nói:

“Bà cùng anh tôi đính hôn? Như thế nào cũng không có nói cho tôi biết chuyện này? 2 người không phải là đã đến mức đó đi...?”

Lê Hiểu Trinh đột nhiên cả kinh, thiếu chút nữa làm rơi di động trên đất

Hai đại gia tộc liên kết như vậy thực là 1 hi sự, ở Đài Loan phương diện truyền thông đương nhiên sẽ nhân cơ hội mà đưa tin. Những ngày qua nàng mãi lo cho mình, căn bản còn chưa kịp nghĩ tới tin tức truyền vào hai nhà như vậy sẽ có hậu quả nghiêm trọng gì!

Nếu để cho Trạm ca hoặc bác gái biết rõ, bọn họ nhất định sẽ có hành động. Trạm ca rất có thể sẽ đuổi tới Đài Loan chất vấn Lâu Dịch, còn bác gái thì tuyệt đối sẽ tự tiện an bài hết thảy mọi việc cho lễ cưới.

Nhưng vấn đề là... Lâu Dịch còn không có tha thứ cho mình, căn bản hôn sự này sẽ không có thời hạn tiến hành rồi...

Lâu Tranh không hiểu trong lòng nàng có khúc mắc, vẫn cười đến rất vui vẻ, mộng đẹp của bạn tốt rốt cục trở thành sự thật mà cảm thấy rất cao hứng.

“Bà cho rằng báo chí của Đài Loan tồn tại đâu phải để quảng cáo? Còn muốn giữ bí mật! Mặc dù trên báo chí viết rất có chút khó nghe bắt quá những ký giả kia chính là sợ thiên hạ không loạn, cậu ngàn vạn không cần phải để ý!” Lâu Tranh hảo tâm khuyên nàng.

Lê Hiểu Trinh sắc mặt phút chốc tái mặt, nàng vội vàng cầm lấy tờ báo trên bàn vừa nhìn quả nhiên 1 bài báo vô cùng dài báo viết về tin tức 2 nhà Lê – Lâu.

Thích gây ấn tượng là cách báo chí câu khách, thường là những tin tức không thật, chỉ riêng việc 2 đại gia tộc có mưu đồ bí mật từ lâu, dùng sản phẩm mới của Lâu Thị đánh vào thị trường điện tử Nhật Bản, tiến đà tiến tới thị trường quốc tế, lợi ích thay đổi...

Ký giả thậm chí vô tình hay cố ý châm chọc Lâu Dịch lúc trước sở dĩ có thể nhất cử thành công tại Nhật Bản thế lực, cũng toàn bộ là vì dựa vào bám váy nhà vợ..

Dòng viết như dòng máu tươi ra khỏi cơ thể nàng, đem hi vọng sống của Lê Hiểu Trinh không còn một mảnh. Nàng chán nản ngã ngòi ở trên ghế nghĩ cũng không dám nghĩ, người có lòng tự trọng cực cao như Lâu Dịch nếu chứng kiến những báo còn viết như thế này sẽ có phản ứng như thế nào...

“Này? Hiểu Trinh, bà có nghe không đó?” Lâu Tranh thật lâu không thấy bạn đáp lại, lo lắng gọi.

“Mình đang nghe.” Sắc mặt của nàng tái không thấy máu.

“Bà có khỏe không? Có phải là có tâm sự gì không? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Phát hiện nàng không có mừng như điên vì tình yêu nở hoa kết trái, Lâu Tranh mơ hồ nghĩ ra không khí không thích hợp.

Lê Hiểu Trinh trừng mắt nhìn báo chí, không nghe thấy bất kỳ thanh âm gì. Nàng ngu ngơ phun ra một câu.

“Mình... mình gọi lại cho cậu sao...” Liền cúp điện thoại.

Chuyện phát triển làm sao biến thành như vậy? Lâu Dịch sẽ nghĩ như thế nào về nàng?

“Loại kết quả này không phải là cô muốn sao?” Một tiếng nói châm chọc vang lên.

Nàng ngẩng đầu lên trông thấy Lâu Dịch đang tựa tại cửa lớn, dùng vẻ mặt bí hiểm nhìn nàng.

Hắn còn hiểu lầm nàng...”Không phải vậy... xin anh tin tưởng em... Em không biết trên báo chí lại viết khó nghe tới như vậy...” Lê Hiểu Trinh khổ sở mở miệng.

Hắn có thể tha thứ cho mình sao, hay trực tiếp triệu tập ký giả tuyên bố hủy bỏ đính hôn, thậm chí đem nàng đuổi ra Lâu gia!

Lâu Dịch cười lạnh một tiếng.”Tôi tại sao phải tin tưởng cô? Để cho cô lại lừa dối tôi sao?” Nói xong hắn sai bước đi lên lầu.

Vừa rồi hắn vừa ra khỏi cửa còn không có khởi động xe! Di động đã thấy thư ký Hàn Chi Trùng điện tới cảnh cáo hắn tạm thời không nên ra cửa, bởi vì tin tức truyền ra vô luận là 4 phía Lâu gia hoặc là cửa công ty đều đã sớm bị rất nhiều ký giả, cùng kẻ săn tin tức bao vây!

Lê Hiểu Trinh hồn bay phách lạc đưa mắt nhìn bóng lưng của hắn, không biết nên làm thế nào cho phải. Đột nhiên, chuông di động lần nữa vang lên.

Nàng trừng mắt nhìn màn hình không thể không đón nghe.

“A lô?”

Đang hướng thư phòng đi đến Lâu Dịch đột nhiên dừng bước lại. Cái tiếng nhạc chuông này cùng nhạc khi nàng cảm mạo giống nhau! Là người nam nhân kia, “vị hôn phu” của nàng gọi tới?

“Trình Trình đây rốt cuộc là thế nào?” Liên lụy đến hạnh phúc của em gái, nam nhân vốn ưu nhã cũng mất đi bình tĩnh, lớn giọng hỏi hồi.

“Đây là...em...”

Nàng đang phiền não không biết nên giải thích như thế nào, một giây sau Lâu Dịch một tay cướp lấy di động của nàng.

“Anh làm gì...” Nàng thấy hắn vậy không dám lên tiếng.

“Làm sao em sẽ không nói một tiếng cùng Lâu Dịch đính hôn? Em biết mẹ có lo lắng nào không? Vì cái gì em cho tới bây giờ không có nhắc tới cho anh chuyện này? Em lập tức cho trở về Nhật Bản co anh!” Nam nhân kia vẫn nói không phát hiện là tự mình thao thao bất tuyệt. (L: a men, con ghen lại nổi lên.)

Lâu Dịch lạnh lùng hếch mày, kết thúc trò chuyện còn tự tiện giúp nàng dập máy.

“Cô thật là có bản lĩnh!” Hắn đưa điện thoại di động ném trên bàn, ngồi ở trên ghế dùng ánh mắt rất phức tạp làm cho người nhìn không ra tâm tình của

hắn.

Trạm ca vừa rồi rốt cuộc nói những gì mà sắc mặt của anh ấy trở nên âm trầm đáng sợ như vậy? Lê Hiểu Trinh thấp thòm bất an nắm chặt hai tay chỉ xuất hiện ra vẻ mặt hoang mang.

“Cô nghe không hiểu sao?” Hắn cười lạnh một tiếng, đem lời nói tuyệt tình.

“Đem hai nam nhân thành 2 kẻ ngốc đùa giỡn, cô nữ nhân này thật đúng là không đơn giản! Mới lòi ra cái đuôi cáo nhanh như vậy đã tìm đến đối tượng kế tiếp ư?”

Lâu Dịch trừng mắt quan sát nàng, mọi phản ứng trên mặt muốn tìm ra một chút chốt dạ. Nàng thế nhưng nói đó là một hiểu lầm!

Nếu như nàng ngay từ đầu liền muốn ôm ý định phải gả vào Lâu gia làm thiếu phu nhân trong đầu, nên muốn vui vẻ thừa nhận bọn họ đính hôn là sự thật mới đúng! Dù sao hắn cũng không có đem chiếc nhẫn thu lại. Duy nhất có thể giải thích nàng nóng lòng phủ nhận chính là... nàng bỏ đi hắn, tìm tới nam nhân khác!

Mặc dù đối với hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý bị châm chọc, khiêu khích nhưng Lê Hiểu Trinh vẫn bị sự lên án khinh khùng của hắn cuồng bạo cơ hồ thờ không nổi. Nàng vội vã cúi đầu xuống, trốn tránh ánh mắt của hắn.

“Em...” Muốn giải thích thế nào hắn mới bằng lòng tin tưởng mình đây? Hiện tại vô luận nói cái gì đều sẽ bị hắn xuyên tạc thành một ý khác, nàng muốn nói lại thôi thật sự không biết mình còn có thể nói cái gì!

Không phủ nhận... đó chính là đồng ý ư?

Thấy nàng không chịu nhìn mình, ngay cả 1 câu phản bác cũng không nói, Lâu Dịch lửa giận trong lòng càng thêm cháy điên, muốn nổ tan.

Nếu hắn không chiếm được trái tim nàng nam nhân khác cũng đừng mơ tưởng được! Ham muốn mãnh liệt tham muốn giữ lấy đồng loạt xông lên, hắn bước đi hướng nàng, không chút nào thương hương tiếc ngọc nắm chặt cổ tay của nàng.

“Tôi thay đổi chủ ý!” Hắn kéo ra nụ cười tàn nhẫn.

Lê Hiểu Trinh mất rú xuống thấy mình bị hắn nắm chặt đôi môi run rẩy hỏi:

“Anh có ý gì?”

“Tôi sẽ không để cho cô vừa lòng đẹp ý, tôi sẽ cưới cô! Cô cả đời nà cũng phải trôi ở bên cạnh tôi” (L: được thế còn j bằng...)

Hắn chính miệng nói muốn cưới mình, nàng cần phải cao hứng nhưng nàng một chút cũng cười không nổi. Lâu Dịch quá cố chấp, thậm chí ngay cả hạnh phúc của mình cũng tình nguyện hi sinh cũng chỉ vì trời buộc nàng...

“Em... không có ý kiến.” Nàng lẩm bẩm.

Hắn đột nhiên buông nàng ra dùng ánh mắt hoài nghi đề phòng xem nàng, giống như phòng bị nàng sẽ làm ra chuyện đáng sợ gì.

Không biết từ nơi nào sinh ra 1 tẹo dừng khí, nàng giương mắt ngheh tiếp tầm mắt của hắn.

“Em muốn anh thu hồi câu nói vừa rồi. Thật sự em nguyện ý gả cho anh nhưng đó là bởi vì em yêu anh không vì cái khác!” Nàng nói rất ôn nhu mà lại rất kiên định. Nói xong, không đợi Lâu Dịch có bất kỳ phản ứng nào nàng liền nhanh chóng xông lên lầu hai, đem mình nhốt ở trong phòng.

Nàng cũng quá cố chấp biết rõ hắn sẽ không tin tưởng, nàng vẫn là ngốc lần nữa đem trái tim mình giao cho hắn. Cho dù biết hắn cả đời cũng sẽ không tha thứ cho mình, nàng cũng chỉ biết sẽ khăng khăng nột lần nữa cho...

Lâu Dịch đứng nguyên tại chỗ, không chớp mắt nhìn nàng rời đi.

Không thể phủ nhận mình thật sự bởi vì nàng đột nhiên tỏ tình mà có một tí dao động, nhưng chết tiệt hắn thế nhưng lại bị nàng thành công chi phối tâm tình!

Hắn bực bội vò tóc của mình liên tục chửi bới, như thế nào cũng không cách nào đè nén tiếng nàng nói ra “em yêu anh” rung động...

Bà Lâu hành động quả nhiên giống như Lê Hiểu Trinh dự liệu... thần tốc mới cách một ngày bà còn chưa kịp phản ứng, nhưng hôm sao đã liên hệ với lễ phục cưới, mang Lâu Tranh đã tìm tới cửa.

Chiều hôm đó bà vừa bước vào dưới nhà của Lâu Dịch vừa gọi điện thoại cầu nhàu cho con trai về nhà cùng nhau thảo luận.

“Con trai à! Mẹ đã mời công ty áo cưới tới, con nhanh trở lại chọn kiểu dáng!”

Đối với bà má mru cầu danh lợi, Lâu Dịch thái độ có vẻ cực kỳ lãnh đạm.

“Mẹ! Con bè bộn nhiều việc, mẹ cứ nói Hiểu Trinh chính mình quyết định là được rồi.” Sau đó liền dừng máy.

“Cái gì? Thiết là... kết hôn là chuyện hai người đó! Tại sao có thể đều ném cho Trinh Trinh đây?” bà bất mãn nói làm nhảm.

“Thôi bỏ đi con, Lâu Dịch nó gần đây thật sự bè bộn nhiều việc. Mẹ cũng vậy cùng hấn thảo luận qua, hấn chuyên tâm lo sự nghiệp những thứ này mẹ cũng lo được.” Bác gái nói vậy làm cho Lê Hiểu Trinh trong nội tâm bỗng dưng cực đau xót, nàng miễn cưỡng cười vui cố làm ra biện hộ cho người mình yêu.

Tại một đêm kia, Lâu Dịch đúng là từng nói với mình hôn sự liền do mình toàn quyền chịu trách nhiệm, muốn làm thế nào thì làm, đừng khiến hấn một nhục, phiền hà...

Kết hôn đối với hấn mà nói thật sự chỉ là một chuyện phiền lòng sao?

Bạn đang đọc truyện *Chàng Giám Đốc Hay Quên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

“Anh... anh làm sao vậy?” Cảm giác hấn hình như có sự dữ dằn tức giận hơn trước Lê Hiểu Trinh khó khăn lên tiếng.

Hấn túm lấy hai vai của nàng, đem nàng chống ở trên tường.

“Cô... chết tiệt! Rốt cuộc có đem tôi để vào mắt hay không?”

Sau khi định ngày kết hôn, nhưng ngày hang qua nàng lại vẫn dám đeo bám mình và mà lại bên ngoài cùng tình nhân gặp nhau, thậm chí tại cửa nhà hấn làm ra hành động thân mật như thế?

Nếu không phải là hấn hôm nay trở lại cầm đồ quần áo, có trời mới biết nàng đều thừa dịp mình bên ngoài tức làm ra cái dạng hoạt động gì không biết!

Chưa từng có một nữ nhân có thể như nàng, lần nữa xâm chiếm tinh thần của hấn, tan rã lý trí của hấn, nếu như đây cũng là nàng đùa bỡn tay đàn ông như vậy cô ta... chết tiệt thành công!

Bởi vì hấn như bị quỷ ám vậy! Cho dù biết rõ nàng chỉ là vui đùa đối với mình cũng đã mất đi hào hứng, bắt đầu vui vẻ với người mới, hấn còn vô dụng không bỏ được nàng ra...

“Đau quá... anh thả em ra!” Lê Hiểu Trinh bị hấn dùng lực mạnh bóp lấy đầu vai, áp chế ở trên tường đau đến sắc mặt trắng bệch.

Hấn rốt cuộc là thế nào? Nàng lại đã làm sai điều gì hấn mới thô bạo đối đãi mình như vậy? Lê Hiểu Trinh cố nén nước mắt, không nghĩ ra chính mình đến tột cùng chọc hấn tức giận khi nào.

“Sao lưu luyến không rời như vậy sao không mời người vào nhà ngồi một chút?” Rốt cục hấn chậm rãi mở miệng.

Lê Hiểu Trinh nhất thời phản ứng không kịp.

“Ài?” Đột nhiên trong lúc đó nàng bừng tỉnh đại ngộ. Lâu Dịch nhất định là hiểu lầm quan hệ của nàng cùng Trạ ca!

“Không phải vậy... anh hiểu lầm rồi, anh ấy...” Nàng tình thế cấp bách giải thích.

Nhưng mà nàng vẫn chưa nói hết Lâu Dịch đã đưa đầu về phía nàng, cuồng bạo gặm nhấm đôi môi của nàng.

Nụ hôn này tới thật hung hăng, hoàn toàn không có một tia ôn nhu, hấn không thương hương tiếc ngọc chà đạp cần đôi môi nàng bị thương, những giận hờn không cách nào phát tiết lần này tràn ra đầy phần nộ.

Hấn cánh tay dùng sức kiềm chế nàng, Lê Hiểu Trinh hoàn toàn không có hơi sức mà thoát ra, chỉ có thể mặc cho hấn trên môi của mình bừa bãi tàn sát.

“Em là của tôi... là của tôi!” Hấn gầm nhẹ, động tác vẫn thô lỗ như là cố ý muốn làm đau nàng, để cho nàng ném được cảm giác đau nhức.

Cầm thụ lấy hấn mãnh liệt mạnh mẽ tham muốn giữ lấy, Lê Hiểu Trinh vờn tay ôm chặt cổ hấn, vui mặt vào vai của hấn, yên lặng thừa nhận hết thảy.

Chính mình nói dối làm cho bọn họ nhất thời không lòng dạ nào rút cuộc tổn thương nặng hơn 2 bên? Để cho bọn họ lâm vào vũng bùn là không thể tự kiềm chế, lại vẫn không nhận ra...

Nhưng là...nếu như đây có thể làm lại từ đầu, nàng nghĩ chính mình sẽ vẫn lựa chọn như vậy. Nàng tình nguyện như thiêu thân lao đầu vào lửa, ngán ngùi nhưng khoan khoái cũng không nguyền đày lòng của hấn chưa bao giờ có hình bóng của nàng... (L: chứ giờ là hình bóng của ai...?)

Cảm giác căm hận không phải là một cách làm cho hấn nhớ thật sâu hay sao?

Kích tình qua đi, Lâu Dịch ở bên kia giường nằm xuống còn Lê Hiểu Trinh thì lẳng lặng xoay người lưng về hấn.

Lâu Dịch ảo não vò rối tóc mình hồi hận chính mình quá mức xúc động. Vừa rồi hấn thật sự là giận điên lên... thế nhưng làm ra loại hành vi thô bạo, đã mạn chiếm lấy nàng!

Nhìn nàng nhỏ nhắn mềm mại yếu ớt, thân thể run lên nhẹ hấn háng giọng một cái, ngồi dậy nhẹ vỗ tay của nàng.

“Hiểu Trinh?” Nhưng mà vừa thấy được mặt của nàng, sắc mặt của hấn lập tức biến sắc!

Có gì không đúng... nàng cong lên lưng, cả thân thể rúc vào một chỗ, 2 tay gắt gao ôm lấy chính mình, giống như là đang nhấn nạy cái gì đó rất đau đớn, trên mặt không có chút máu, mồ hôi lạnh rơi ra như những giọt nước rơi xuống... (L: xong...)

Lâu Dịch này mới phát giác bàn tay mình đụng da nàng thì người nàng rất lạnh!

“Hiểu Trinh! Em...em đau ở đâu?” Hấn nhất thời cũng sợ tay chân luống cuống, xuống giường qua một bên mặt nàng, ngồi xổm trước mặt nàng lo lắng hỏi.

Lê Hiểu Trinh miễn cưỡng mở mắt ra, hơi thở mong manh.

“Đau... bụng của em... đau quá...” Nàng cắn chặt môi nói ra vài câu, run run, cổ gấn nên đau

Đau bụng? Vừa rồi mình quá cuồng bạo đã thương nàng? Lâu Dịch long nói lên hồi hận, lập tức từ tủ quần áo cầm lên y phục thay nàng mặc lên.

“Em cố gắng chịu một chút...anh lập tức đưa em đi bệnh viện!” Động tác của hấn cực kỳ dịu dàng rất sợ không cẩn thận sẽ làm hại nàng càng đau đớn.

Nhưng mà... khi hấn vén lên chăn đang muốn ôm ngang nàng lên lại phát hiện có máu tuôi màu đỏ sẫm máu chậm rãi chảy ra...từ dưới nàng. (L: xong... đi em bé...quả này anh bị bơ rồi, ko thêm yêu rồi...)

“Hiểu Trinh... em, em đang chảy máu! ?” Hấn sửng sờ nhìn kia lượng máu kinh người kia.

Trong ngực người đã không hề có động tĩnh gì, Lâu Dịch vội vàng nhìn đã thấy nàng hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch... giống như...sẽ biến mất vậy.

“Hiểu Trinh... Hiểu Trinh? Tỉnh lại!”

Nhưng nàng sớm rơi vào bóng tối, lại cũng không nghe thấy tiếng hấn la lên.

Phảng phất như 1 cơn ác mộng thật lâu, Lê Hiểu Trinh rốt cục dần dần tỉnh lại. Ý thức của nàng càng rõ ràng, cảm giác phần dưới bụng đã không hề quặn đau nhưng thân thể lại vẫn nhớ rõ cái đau đáng sợ kia...

Bốn phía tựa hồ có chút âm ỷ nàng nhú nhú mảy, muốn động động thân thể mới như, nhưng ngay cả sức mở mắt ra cũng không có.

Anh trai à! Anh thực sự là quá nhiệt tình đi? Rõ ràng đem cả Hiểu Trinh phải nằm viện!” Trong lúc đó, nàng nghe thấy một giọng nữ rất quen thuộc.

Lâu Tranh? Bạn ấy mới vừa nói gì? Mình nằm viện?

Lê Hiểu Trinh ra sức mở ra mí mắt, tri độn nháy vài cái mới nhìn rõ ràng mình đang nằm ở trong một gian phòng xa lạ, chung quanh ở bên giường chính là cả 1 nhà Lâu thị đang dùng ánh mắt lo lắng, mà Lâu Dịch đang ngồi ở mép giường nắm thật chặt lấy tay của nàng.

Nàng nhận ra nơi này là bệnh viện, khó khăn mở miệng hỏi thăm mọi người.

“Mình... mình làm sao vậy?” Lời vừa ra khỏi miệng nàng liền phát hiện thanh âm của mình khàn khàn rất khó nghe, giống như là có vài ngày cũng không mở miệng.

Bác Lâu ôn nhu vỗ tay của nàng trấn an.

“Con thiếu chút nữa sinh non, thật may là thai nhi cuối cùng an toàn. Bác sĩ nói thân thể của con quá suy nhược, tâm tình lại không ổn định, như vậy đối với cục cưng rất không tốt! Cũng đã trở thành mẹ nửa tháng rồi, phải biết suy nghĩ hơn biết không?”

Lê Hiểu Trinh sửng sờ... gật gật đầu... nửa tháng? Đó không phải là khi nàng cùng Lâu Dịch đến Nhật chơi sao?

Cảm giác tay bị lực đạo nắm thật chặt, nàng quay đầu nhìn về phía Lâu Dịch, hấn đang dùng ánh mắt rất nhiệt tình nhìn nàng, hốc mắt có chút ướt. (L:

xém thì hi sinh đứa con vì ghen vợ vẩn. ...)

Nàng thất thần nhìn hấn. Hấn bao lâu rồi mới nhìn mình ôn nhu như vậy? Thật lâu... lâu đến mức mình còn cho rằng không thể quay lại...

Bà Lâu vẫn ở một bên lải nhải. "Mẹ đã nói rồi! Tại sao có thể đem toàn bộ chuyện cưới xin ném cho Trinh Trinh đây? Hiện tại mọi chuyện xảy ra vẫn đề đi? Ai da..." nàng chợt nhớ tới cái gì, quát to một tiếng.

"Lần này eo của áo cưới có thể phải làm rộng ra một chút rồi! Há? Con gái con làm gì thể... đây mẹ? mẹ..."

"Mẹ để cho bọn họ hàn duyên một chút đi! Chúng ta đừng làm bóng đèn nữa!" Lâu Tranh liếc mắt kéo lấy mẹ rút khỏi phòng bệnh.

Hai cái bóng đèn đi ra, Lâu Dịch đưa tay vì nàng đẩy ra sợi tóc tán loạn.

"Em... Em cảm thấy thế nào? Có gì khó chịu không?" Ngực khí của hấn nhẹ vô cùng giống như là sợ sẽ dọa lấy nàng vậy. (L: thì đúng thế mà)

"Cũng tốt..."

Nàng vẫn thập phần gầy yếu, trên mặt cũng còn chưa khôi phục vẻ đỏ thắm. Nhìn nàng yếu ớt vô lực như vậy Lâu Dịch đau lòng ngực vỡ tan thành hai mảnh.

"Thực xin lỗi... anh quá xúc động! Không nên không phân tốt xấu liền hiểu lầm em..." Hấn không được tự nhiên ngưng một chút.

"Lúc em hôn mê, anh trai có đến thăm, anh mới biết được..." Hấn mới biết được thì ra ngày đó hấn lại đi ghen đùng đoàng với ông anh vợ...

Lâu Dịch trên mặt xuất hiện vẻ xấu hổ khó gặp. Hấn thậm chí ngay cả đối tượng hợp tác lớn nhất của mình ở Nhật Bản cũng nhận không ra! Điều do bóng đèn trong đêm quá mờ, mà hấn lại quá mức nghi thần nghi quỷ... (L: đòi cho bóng đèn, điện lực đâu...)

Hiểu Trinh chỉ là che giấu thân phận của mình, kỳ thật căn bản không phải sai lầm quá đáng, đều là hấn quá mức điên nàng nói cái gì cũng không chịu tin tưởng nàng, nếu là con của mình hoặc nàng bởi vậy xảy ra sai lầm gì, hấn nhất định sẽ hận mình cả đời!

"Lâu Dịch..." Lê Hiểu Trinh trở về nắm bàn tay của hấn, ôn nhu nói: "Em yêu anh." Mặc dù còn có chút vô lực nhưng nàng vẫn cố gắng lộ ra tươi cười ngọt ngào nét mặt muốn hấn yên tâm.

Lâu Dịch kéo tay của nàng đến bên môi, hôn 1 cái.

"Anh biết rồi."

Nàng thở phào nhẹ nhõm cười. Thật tốt quá tâm tình của nàng cuối cùng cũng có thể được hấn tiếp nhận, không có hiểu lầm, cũng không có hoài nghi...

Yên tâm bỏ đi lo lắng trên đầu, Lê Hiểu Trinh trầm trầm ngủ...

Lưu lại viện quan sát vài ngày bác sĩ rốt cục tuyên bố nàng có thể xuất viện về nhà. Sáng sớm, Lâu Tranh liền bị anh trai lôi đi làm lao động tay chân.

"Cái kia... mình có thể giúp..." Xem hai anh em bọn họ bận rộn thu dọn đồ đạc, mình lại chậm rãi thông thả ngồi ở trên ghế hóng mát, Lê Hiểu Trinh bắt an mở miệng.

"Em ngồi yên đó cho anh! – Cậu ngồi yên đó cho tớ" Bọn họ thể nhưng cùng nói một lời rồi đem nàng đưa về trên ghế, nàng chỉ đành phải ngồi nghiêm chỉnh không dám lộn xộn.

Lâu Tranh gật gật đầu, giống như là hết sức hài lòng thái độ biết nghe lời của Lê Hiểu Trinh.

"Anh trai... vợ anh liền giao cho anh, em đi làm thủ tục xuất viện." Nàng vỗ vỗ vai Lâu Dịch nhìn Lê Hiểu Trinh cảnh cáo một cái.

Đội em gái rời đi, Lâu Dịch sau khi thu hết các vật dụng xong, bắt đầu hôn lão bà đại nhân, thao thao bất tuyệt.

"Về nhà anh sẽ lại tìm một quán gia, tất cả chuyện nhà đều giao cho quán gia đi làm là được, cái gì cũng không cho em làm, chỉ bồi bổ cơ thể mình biết không?"

Lê Hiểu Trinh cảm thấy không biết nên khóc hay cười.

"Mọi người có thể hay không quá khoa trương đi? Làm chuyện nhà đâu phải chuyện gì to tát!" Hấn sao vậy? Bị mắc bệnh ông bố tiêu chuẩn? Hay là muốn cùng Lâu Tranh hợp tác đi!

Lâu Dịch không đồng ý nhả lên mày rậm. "Bác sĩ cũng đã nói: em cần tĩnh dưỡng nhiều, tránh cho mệt quá mức em không nghe thấy sao?"

Lúc này Lâu Tranh vừa vận cũng trở về trong phòng, lên tiếng ủng hộ đại ca.

"Đúng vậy đúng vậy! Muốn kháng nghị chờ bà đem thân thể của mình bồi bổ khoẻ mạnh đi!"

Đối mặt hai thế lực gian ác, Lê Hiếu Trinh dù không cam lòng, đều phải phụng mệnh.

Giăng co cả buổi chờ trở lại Lâu gia lúc đã là 10 giờ tối, kẻ vừa mắc chứng “khi ta làm bố” Lâu Dịch cũng bắt đầu bày ra kiểu chăm sóc nàng như bệnh nhân

Lê Hiếu Trinh muốn đi thay quần áo, đang muốn tới phòng tắm quen thuộc hạo hạo mà tắm rửa, không nghĩ tới mới quay người lại hấn cũng đi theo vào.

Phòng tắm to lớn vậy đương nhiên có thể dung nạp được hai người đi, nhưng Lâu Dịch trước này có bao giờ cùng nàng cùng nhau tắm đâu !

Lê Hiếu Trinh đỏ bừng cả mặt nhìn hấn, mặc dù hai người đã từng có quan hệ xác thịt, nhưng là muốn tại nơi sáng như vậy thân thể không che khuất gặp nhau, không có thói quen!

“Anh vào đã làm cái gì?” Nàng bĩu môi nói.

“Đương nhiên là cùng nhau tắm.” Hấn tâm tư cực kì về chính, phảng phất như đang nói với 1 đứa bé không hiểu chuyện.

“Phòng tắm ướt như vậy, vạn nhất em không cẩn thận trượt chân thì làm sao bây giờ?” (L: anh thành thê nô hả?)

Nàng bật cười.”Anh đừng quá lo lắng đi! Em..” nàng bỗng dừng thất thần bởi vì Lâu Dịch đã cởi xuống áo lộ ra da thịt cường tráng rắn chắc.

“Không được... việc này phải làm. Vì đứa bé khỏe mạnh, anh phải thật tốt bảo vệ n mới được.” Nói rồi hấn lại chủ động vươn tay ra thoát y phục của nàng

“Ách, chờ một chút! Em tự mình cởi... Lâu Dịch!” Lê Hiếu Trinh cố gắng túm lại bàn tay không an phận của hấn, mặt đỏ lên trừng hấn.

Nàng phi thường hoài nghi lý do của hấn quang minh chính đại thật nhưng sau lưng liệu có động cơ phải không?

Không ngờ Lâu Dịch lại sảng khoái buông nàng ra, vừa đi đến bồn tắm bên cạnh, vừa nhắc đi nhắc lại nàng.

“Nước chuẩn bị tốt rồi, em tắm đi không lại bị cảm bây giờ.”

Lê Hiếu Trinh hoang mang nhìn hấn, do dự thật lâu cuối cùng vẫn là khuất phục khi hấn dị thường kiên trì, lau lau, chà chà giống như nữ vương tôn quý đang tắm.

Trở về vào trong phòng nàng buồn cười nhìn Lâu Dịch giúp mình đắp chăn chặt chẽ, quả thực không có một tia khe hở.

Kiểm tra hết sức cẩn thận sau hấn tại mép giường ngồi xuống.

“Em con mắt trừng lớn như vậy làm cái gì? Còn không mau ngủ đi?” Hấn cười trêu chọc nàng.

“Vậy còn anh? Anh còn chưa ngủ sao?” Nàng tò mò hỏi.

“Anh đến căn phòng bên cạnh ngủ, em có chuyện gì liền rung chuông.” Hôm nay tại bệnh viện hấn gọi người mua chuông, đặt ở đầu giường.

Lê Hiếu Trinh giật mình ngồi dậy.”Anh tại sao phải đến phòng bên ngủ?”

Hấn như đương nhiên nói.”Nếu như ngủ thẳng nửa đêm anh áp phải bụng của em thì làm sao bây giờ?”

“Anh... Anh suy nghĩ nhiều quá!” Nàng ghen hống nhìn trần trời, không thể tin kẻ luôn luôn tinh táo trấn định như hấn thế lo nghĩ thành như vậy.

“Em mới mang thai nửa tháng, bụng cần bản còn không có lỗi ra !”

“Hiện tại mà áp phải cũng rất nguy hiểm!” Hấn vẽ mặt cứng rắn nói giọng điệu phi thường quyền uy.

“Trước thiếu chút nữa sinh non, hiện tại nhất định phải càng thêm coi chừng mới được.” Hấn đẩy nàng trở về chăn ngoan ngoan ngủ, trên trán nàng hôn một cái, liền đi ra.

Trùng mắt nhìn giuòn trống rỗng, Lê Hiếu Trinh trong lòng vọt lên cảm giác thất lạc lớn...

Nàng còn tưởng rằng... hai người đã quên hết ân oán trước kia, chính mình cũng cuối cùng có thể trong vòng tay hấn ấm áp của hấn an tâm chìm vào giấc ngủ, không nghĩ tới lại hoàn toàn không có chuyện như vậy...

Bất đắc dĩ lên cái bụng bằng phẳng của mình, nàng thở dài một hơi nhắm mắt lại tịch mịch ngủ.

Hôm sau, Lâu Dịch thật sự tìm tới một vú nuôi chuyên nghiệp chẳng những một mình ôm lấy mọi việc lớn nhỏ tất cả chuyện nhà, thậm chí còn có trước

mặt sau lưng, giám sát nhất cử nhất động của nàng, để tránh cho nàng “có gắng” làm ra cái gì tổn thương đến em bé.

Nghĩ đến muốn tới vườn hoa tưới hoa, tân bộ thì lại không cho phép, nếu như bị cảm nắng té xỉu thì làm sao bây giờ? Muốn đi lên hay xuống cầu thang đều nhất định phải có bà quản gia này cùng ở bên người, ra khỏi cửa làm bất cứ chuyện gì cũng nhất định phải chờ bà quản gia gia xin phép qua Lâu Dịch rồi mới có thể gọi taxi đưa nàng đi...

Cuộc sống giống như phạm nhân qua vài ngày, Lê Hiểu Trinh rốt cục không chịu nổi, nàng thừa dịp lấy bà quản gia nấu cơm gọi điện thoại cho Lâu Dịch kháng nghị.

“Như vậy một chút tự do em cũng không có, có thể kêu bà ấy về lại nhà mẹ không?” Nàng đáng thương thỉnh cầu hắn.

“Kỳ thật việc nấu cơm hoặc là giặt quần áo những công việc này đều rất nhẹ nhàng! Em tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng mình.”

“Không được.” Hắn lại thiết diện vô tư bác bỏ.

“Vi an nguy baby suy nghĩ, em hãy nhẫn nại chín tháng đi! Chờ bé sinh ra, em muốn làm cái gì anh cũng sẽ không cản em.”

Mặc dù biết hắn xuất phát từ lòng tốt nhưng Lê Hiểu Trinh trong lòng cảm giác bất an

Chờ con sinh ra nàng muốn làm cái gì hắn đều không can thiệp? Hắn nói như vậy giống như hắn lo lắng cho mình hoàn toàn là vì trong bụng của nàng của con của hắn, mà không phải là vì nàng!

Nàng lắc đầu kéo về suy nghĩ đồ kỳ.

“Em biết rồi...” Hiểu rằng kháng nghị không có hiệu quả, nàng cũng chỉ có thể nhắm mắt thành thói quen cuộc sống bị quản lý như vậy.

Chỉ là trong lòng một khi có vướng mắc thì sẽ luôn để ý không dứt.

Buổi tối, nghe được tiếng động cơ quen thuộc, Lê Hiểu Trinh hưng phấn mà ra cửa nghênh đón.

Đáng tiếc Lâu Dịch nhìn thấy nàng quần áo mỏng sợ nàng bị lạnh chẳng những không giống trong dự liệu của nàng loại cho nàng một cái ôm nhiệt tình ngược lại nhũn mỳ kêu nàng dừng lại.

“Bên ngoài lạnh như vậy như thế nào không mặc thêm quần áo vậy? Vạn nhất bị cảm thì làm sao bây giờ?”

“Em có thứ muốn cho anh xem, anh mau vào!” Dù cho bị giới một thùng nước lạnh, cũng không giảm ý nóng lòng muốn cùng hắn chia sẻ vui sướng.

Nàng kéo lấy cánh tay của hắn như đứa bé không thể đợi muốn khoe khoang món đồ chơi mới.

Rốt cuộc là vật gì thế?” Lâu Dịch bị nàng làm cho hiểu kỳ.

Chờ bọn họ đi vào phòng khách ngồi xuống, nàng thần bí từ túi sách lấy ra một tờ giấy, đó là tấm ảnh đầu tiên của thai nhi...

“Anh xem... đây chính là cục cưng của chúng ta! Bác sĩ nói nó rất khỏe mạnh, bất quá trước mắt còn nhìn không ra là nam hay là nữ...” Lê Hiểu Trinh mừng rỡ hướng hắn báo cáo kết quả khám thai, trên mặt ôn nhu xinh đẹp chói lọi.

Lâu Dịch nhìn trong ảnh đáng yêu của thai nhi, cơ hồ cảm động đến nói không ra lời. Hắn hôn một cái gương mặt của nàng.

“Cảm ơn em...”

Lê Hiểu Trinh có chút e lệ, nàng không được tự nhiên nói:

“Anh... Anh khát không? Em đi rót ly nước cho anh.” Nói rồi nàng liền đứng dậy, định lướt qua hắn đến phòng bếp.

Lâu dịch cũng lập tức ngăn cản nàng.

“Để anh tự mình...” hắn kịp thời kéo lấy nàng cánh tay nàng không để cho nàng tiếp tục đi. Nhưng Lê Hiểu Trinh không nghĩ tới hắn lại đột nhiên túm lấy chính mình, cước bộ một cái không ổn, nàng cả người lui về phía sau ngã!

Lâu Dịch nhanh tay lẹ mắt đỡ nàng, hai người cùng nhau ngã vào ghế. Nàng chỉ cảm thấy một hồi trời đất quay cuồng vừa mở ra mắt phát hiện Lâu Dịch chẳng những vững vàng ôm lấy nàng còn như cái đệm thịt bị nàng áp dưới thân thể.

“Nguy hiểm thật...” Đợi hắn an ổn đặt nàng ngồi về trên ghế, nàng chưa vỗ ngực một cái.

“Thật may là có anh đỡ em...”

Sắc mặt của hắn xanh mét. “Em còn dám nói? Không cần phải bởi vì bác sĩ nói cục cưng rất khỏe mạnh sẽ theo liền phốt lờ! Đứa trẻ thật là yếu ớt em cũng làm mẹ phải có tự giác mới được!” Hắn hung dữ dạy dỗ bà mẹ không ý thức nguy cơ này.

“Vâng... Em sẽ cẩn thận.” Nàng tự nhận mình đuối lý, khúm núm đáp ứng.

Lâu Dịch thở dài. “Baby có sao không? Bụng có đau không?”

Hắn thực bị đêm hôm đó thấy nàng mặt không chút máu, mồ hôi lạnh chảy bộ đáng làm cho hắn rất sợ hãi.

Lê Hiểu Trinh ngẩn người. “Bé hoàn hảo...” Nàng thì sao đây? Hắn không hỏi xem nàng có bị thương không chỉ quan tâm đứa bé thôi sao?

“Vây là tốt rồi!” Lâu Dịch không có phát giác, lộ ra vẻ mặt yên tâm tự mình cảm lấy ảnh chụp thai nhi cẩn thận chu đáo.

Một cảm giác cực kì không thoải mái từ trong lồng lan tràn, lên cổ của nàng. Mặc dù biết cùng với đứa bé chưa ra đời ghen là một việc rất không có đạo lý nhưng nàng thực tại để ý vô cùng.

“Dịch...” Nàng nhẹ giọng gọi hắn. “Nếu như em không có mang thai anh còn có thể cưới em sao?”

Nàng đột nhiên muốn hỏi một câu để mình có thể an tâm bảo đảm, cho dù chỉ là một câu trả lời qua loa cũng tốt.

Lâu Dịch mặt lạnh nhưng bỗng dưng nhu hòa vài phần, trên mặt cực kì vui vẻ.

“Không có việc gì đi nói chuyện này để làm gì! Nghĩ quá nhiều sẽ mang đến áp lực, thả lỏng vui vẻ đi nào.” Hắn vô ý thức trốn tránh vấn đề theo như hôm nay mới vừa mua ” sổ tay làm cha” máy móc chỉ đạo nàng.

Kỳ thật đáp án đương nhiên là bởi vì hắn yêu nàng.

Cứ khi đó chính mình lầm tưởng muốn dùng hôn nhân trói buộc nàng, nhưng từ lúc Nhật Bản hắn cũng đã hướng nàng cầu hôn trong lòng nàng chắc rất rõ ràng đi? !

Không có được muốn đáp án lại nghe thấy hắn mở miệng ngậm miệng nói con thế này...con thế kia, Lê Hiểu Trinh trong nội tâm nghi vấn càng lớn.

Nhớ lại, thái độ Lâu Dịch lúc trước và sau khi biết nàng có thai xoay đến 180 độ. Trước đó, hắn thống hận sự lừa gạt của nàng, tránh nàng giống như loại tâm địa rắn rết? Lê Hiểu Trinh về mặt âm thầm ngồi ở trên ghế thất thần.

Cho nên hắn sẽ đối với nàng che chở là tha thứ cho lời nói dối của mình, hay toàn bộ là bởi vì mình có con của hắn?

Nếu như không phải như vậy thái độ của hắn làm sao có thể đột nhiên chuyển biến như thế? Huống chi hắn gần đây mọi cử động giải thích rõ trong lòng hắn quan trọng nhất chỉ có cục cưng!

Không yên lòng cứ cho Lâu Dịch trong nom nàng tắm rửa xong, Lê Hiểu Trinh chui vào chăn cảm giác yếu ớt cùng bất an đột nhiên ập vào lòng...

“Dịch... anh có thể ở bên cạnh em ha không, hôm nay thôi...” Nàng mềm mại mở miệng yêu cầu, không cách nào tiêu trừ buồn bực trong lòng.

Chỉ cần hắn có thể nằm cùng mình, thậm chí tới khi nàng ngủ cũng được, nàng là hy vọng có thể ở trong ngực hắn xua tan đi tất cả cmar xúc khôn hay.

Lâu Dịch đương nhiên không hiểu tâm sự của nàng, không đồng ý nhìn nàng.

“Đương nhiên không được anh không phải đã giải thích qua lý do với em rồi?”

Hắn nhìn ánh mắt của nàng rồi thấy nàng như 1 học trò cứng đầu.

“Em gần đây càng ngày càng tùy hứng.”

Lê Hiểu Trinh chấn động khó có thể tin nhìn hắn.

Tùy hứng? Hắn nói mình như vậy!

Nàng cũng là lần đầu tiên làm mẹ, cũng sẽ cảm thấy bất an, ngẫu nhiên mềm yếu một chút, muốn ý lấy hắn khích lệ mình khôi phục dũng khí chẳng lẽ như vậy là tùy hứng?

Nàng bị trách cứ như bị đâm thương vậy, đau lòng nhắm mắt, ủy khuất rơi nước mắt.

Lâu Dịch thật ra là rất chán ghét nàng đi? Cho nên mới ngay cả một yêu cầu nhỏ nhỏ như vậy cũng không chịu đáp ứng, còn cho là nàng tại cố tình gây sự...

Hơn nữa hắn cho tới bây giờ không có nói với nàng 3 chữ “anh yêu em” ngay cả mình chủ động tỏ tình hắn cũng chỉ sẽ nhàn nhạt đáp lại một câu “anh biết rồi” mà thôi.

“Ngủ ngon.” Hắn hôn trán của nàng 1 cái.

Lê Hiểu Trinh cố gắng làm cho giọng của mình không khác thường.

“Ngủ ngon...”

Cửa vừa đóng lại nước mắt của nàng liền rơi oà ra, như thế nào cũng không dừng được...

Bạn đang đọc truyện *Chàng Giám Đốc Hay Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Lê Hiểu Trinh tuy bên ngoài cười vui, nhưng trong lòng cực kì sầu muộn, càng ngày càng không che dấu được, đến nỗi như Lâu Dịch cũng rốt cuộc cảm nhận được nàng buồn bức không vui.

Theo sự nhờ vả của anh trai, nhân viên cứu hoả Lâu Tranh được phái tới.

“Nghe nói nướng nướng gần đây ngọc thể bất an? Có thể hay không nói ra cho nô tỳ có thể được biết giúp ngài giải đi âu lo hay không?” Trong tay nàng xách theo một hộp bánh ngọt, trêu ghẹo nói.

Lê Hiểu Trinh bị bạn tốt làm cho tức cười.

“Đừng nháo, mình chẳng qua là lần đầu mẹ có chút khẩn trương thôi, Dịch anh ấy chính là quan tâm mù quáng.” Nàng vừa đem bánh ngọt cắt ra vừa tránh né nói quạ quạ.

Cậu ấy không nói thật! Nhưng thân là bạn tốt của nàng Lâu Tranh đương nhiên hiểu tính tình của bạn. Nếu như nàng không muốn nói mình có lấy dao kẻ sát cô thì cũng không hé răng.

Lâu Tranh bắt đầu đi thờ dài, nói sang chuyện khác.

“Cậu không có việc gì là tốt rồi. Kỳ thật mình cũng cảm thấy anh trai thật sự thái quá ngày đó mình còn trông thấy anh ấy ôm “sổ tay làm cha” gặm nhấm, quả thực giống như là chỉ cần đem quyển sách kia nhét vào óc có thể làm 1 ba ba hoàn mỹ!”

Lê Hiểu Trinh cười nhạt một tiếng, có một chút cũng không thành thật.

Ăn bánh ngọt, Lâu Tranh đột nhiên nói vài câu.

“Giữa 2 người đúng là duyên phận thật đúng là vô cùng kỳ diệu. Tại thời điểm tất cả mọi người cho rằng không có hy vọng thì 2 người lại đột phá, lại còn ở tại Nhật Bản đính ước cả đời, ngay cả đứa trẻ cũng thấy choáng” Nàng lắc lắc đầu.

“Quả nhiên người khác dù miễn cưỡng hỗ trợ thế nào cũng không có được, tình cảm do trời đất xoay vần tới thời điểm tự nó sinh ra...”

Bỗng dưng Lê Hiểu Trinh nhìn bánh ngọt lịch sự đóng gói trong hộp mồm miệng. “Lâu Tranh cậu biết không? Kỳ thật tình yêu tựa như bánh ngọt mặc dù ăn rất ngon miệng, nhưng nó chỉ có thời hạn. Khi quá hạn bánh có ngon thế nào cũng thay vị...”

Ánh mắt của nàng không có tiêu cự như đang nói cho bạn tốt nghe, lại giống như lẩm bảm 1 mình.

Nàng này làm sao lại đột nhiên nói ra như vậy lời buồn chán này? Không giống như kẻ đắm chìm trong bể tình? Lâu Tranh hồ nghi lo lắng nhìn nàng nhưng nhìn không ra. Thật không hiểu Hiểu Trinh cùng anh trước đó, rốt cuộc lại phát sinh chuyện gì?

Từ đó về sau, Lê Hiểu Trinh không hề biểu hiện sự uể oải, cùng tâm sự nặng nề, nàng trước mặt người khác giả bộ điềm nhiên như không trong lòng lại đã có quyết định.

Lâu Dịch cũng không biết nàng đang nghĩ gì nữa, chỉ vui khi nàng khôi phục nụ cười thường ngày.

“Anh hôm nay có về sớm một chút không?” Một mặt thay hân kéo cà vạt, Lê Hiểu Trinh hỏi trên mặt nhẹ nhàng cười.

“Hôm nay anh phải đi xã giao, em mệt mỏi thì cứ ngủ trước, không cần chờ anh.” Hai tay hân ôm lồng eo của nàng, có bầu 2 bụng đã nhô ra, nhưng hân vẫn si mê nhìn nét mặt ôn nhu của nàng.

“Em biết rồi.” Nàng đem caravat điều chỉnh nhanh, đưa hân ra cửa, ôm trong lồng ngực hân lắng nghe tiếng tim đập.

“Làm sao vậy?” Lâu Dịch nhẹ nhàng ôm nàng, cùng nàng hưởng thụ một lát hạnh phúc nhỏ.

“Không có gì.” Nàng lắc lắc đầu rồi lui khỏi ngực của hắn, nhìn thẳng hắn. “Lâu Dịch, em yêu anh!” Trên mặt nàng cười tươi như hoa.

“Ừ.” Trong lòng hắn song dãy mẫn liệt vì nàng nói vậy mà cảm thấy tốt đỉnh hạnh phúc, cũng không nói biểu đạt chỉ hàm súc tại trên trán nàng hôn một cái.

“Anh đi.” Mặc dù nói như vậy hắn lại vẫn ôm nàng không có buông tay. Không biết vì cái gì hắn vô thức không muốn buông nàng ra.

Lê Hiểu Trinh cười cười đẩy đẩy hắn.

“Mau đi đi! anh bị muộn rồi.” Đưa hắn tới cửa vẫy tay về phía hắn nói lời từ biệt.

“Hẹn gặp lại.”

Lâu Dịch mơ hồ phát giác thái độ của nàng có chút khác hẳn với bình thường, nhưng không thể nói kì quái chỗ nào. Hắn thầm cười nhạo chính mình quá đa tâm, đập xuống chân ga lái xe đi.

“Gặp lại sau.” Nàng yên lặng nhìn xe càng lúc càng xa, cuối cùng biến mất, nhẹ nói.

Bởi vì gần đây biểu hiện của nàng làm “hài lòng” Lâu Dịch cùng cùng bà quản gia đều đối với nàng lơ lửng phòng bị, không hề như trước đây đâu cùng kẻ bên nàng. Trở về đến trong nhà nàng thừa dịp bà quản gia không chú ý, gọi điện thoại kêu tắc xi cũng rón ra rón rén mang hành lý từ gian phòng lui ra. (L: đúng là nh bà có bà hay cả nghĩ...)

Lê Hiểu Trinh bước nhanh ra đường tắt, nhìn về hướng nhà nước mắt rơi, không muốn xa rời!

Nàng biết rõ Lâu Dịch là một người biết chịu trách nhiệm, hắn cũng không thích mình lại hoàn toàn ý cười toàn bộ là vì trong bụng của nàng có cốt nhục của hắn... Nhưng nói thẳng ra chẳng qua là không thoát khỏi được vướng víu đi!

Nếu như nàng chủ động rời đi, không hề ngăn trở cuộc bộ của hắn, hắn có thể tìm tới đối tượng hợp hơn, sinh cho hắn con cái, cho hắn 1 cuộc sống đúng nghĩa!

Đi ra ngõ hẻm nàng hướng cánh tay che ánh mặt trời chói mắt, nhìn về phía đường cái. Đã mau vào mùa đông đứa bé này sẽ sinh vào mùa xuân ấm áp...

“Xin lỗi con, xin lỗi con...” Nàng áy náy sờ lấy bụng đối với cục cưng sám hỏi.

Nàng không nên làm cho con mình vừa ra đời sẽ không có cha nhưng là... nàng thật sự không có lựa chọn nào khác...

“Tiểu thư! Có cần đi xe không?”

Lê Hiểu Trinh về sợ hãi, nàng nghĩ tắc xi chắc đang tới, nhưng sau lưng vang lên một giọng nói quen thuộc là giọng nữ!

Lâu Tranh tựa trong xe giọng nói khinh bạc nói với nàng:

“Ngài muốn đi suối nước nóng hay là Khẩn Đình nghỉ phép? Vô luận lên núi hay xuống biển tiểu nhân đều nguyện ý phụng bồi!”

Cười nhìn Lê Hiểu Trinh về mặt làm chuyện xấu bị bắt tại chỗ bắt Lâu Tranh có ý khi dễ nàng.

“Đều không phải sao? Chẳng lẽ bà nghĩ xuất ngoại giải sầu?”

Tâm sự bị một câu nói ra, Lê Hiểu Trinh chấn động một chút, không biết nên giải thích như thế nào cho bạn tốt.

“Lâu Tranh, mình...”

“Được rồi, chờ cậu nghĩ ra lúc đó hãy nói!” Lâu Tranh cắt đứt tiếng ấp úng của, đi tới giúp nàng đem vài hành lý ra sau xe.

“Dù sao nghĩ cũng biết nhất định là tên đại ca gốc của tôi chọc giận bà thương tâm có đúng hay không?” Nói xong còn dí dõm hướng nàng nháy mắt mấy cái.

“Không... anh ấy không có sai...” Lê Hiểu Trinh lộ ra nụ cười khổ. Sai là nàng, nàng nên biết rõ phần tình cảm này không có kết quả, còn ngoan cố lừa gạt hắn thậm chí dùng con để cường cầu hạnh phúc...

“Đủ rồi! Không cho phép ở trước mặt tôi cười xấu như vậy.” Lâu Tranh đẩy nàng ngồi vào ghế lái phụ, không chịu nổi hét lên: “Muốn khóc thì khóc, cười liên tục, bà là phụ nữ có thai đó! Phụ nữ có thai thì nên hết sức sử dụng quyền lợi của mình hiểu hay không?”

Lê Hiểu Trinh bị bạn nhe răng trợn mắt, cố làm ra vẻ hung ác về mặt chọc cười, cũng thật lòng nụ cười.

“Đứng rồi hay tở cùng cậu trốn đến Nhật Bản chơi đi, nhưng là hộ chiếu của mình bị tên đầu heo Khẩu Lưu lừa gạt đầu!” Lần này nàng thật sự tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Hơn nữa bản cô nương vẫn còn giận cậu có phiền não gì cũng không chịu nói cho mình biết, tạm núp ở nhà mình trước đã.”

Lê Hiểu Trinh cảm kích nói: “Lâu Tranh, cảm ơn bà...”

Giận cứ giận, Lâu Tranh là lượng thứ cho nỗi khổ tâm riêng của mình thậm chí nguyện ý thu lưu chính mình không có chỗ nào để đi... Ngoại trừ cảm tạ, nàng thực cũng không biết còn có thể nói cái gì. (L: ko có chỗ đi mà cũng đòi bỏ nhà đi, thật là ko chuyên nghiệp...)

Chỉ là Lâu Dịch phát hiện mình không chào mà đi không hiểu được sẽ có phản ứng như thế nào... Là may mắn rất cực có thể để gỡ bỏ trọng trách, hay là lo lắng “con của hần” có sao hay không?

Nàng nhìn cảnh vật bên ngoài, một lòng vẫn không tự chủ được đảo quanh bầu trời của 1 nam nhân 1 cách vô ích....

eng keng...

Trời vừa rạng sáng mọi thứ im lặng, thời khắc đó người người chìm trong giấc ngủ. Nhưng có 1 người lại mãnh ẩn lấy chuông điện, có vẻ rất cố chấp, mạnh mẽ giống như là không nên đem cả tòa nhà này đánh thức thì mới bằng lòng từ bỏ ý đồ.

“Em nói – anh rốt cuộc có biết bây giờ rất trễ rồi sao?”

Huyết áp cực thấp Lâu Tranh bầy lấy bộ mặt thê thảm, ra mở cửa. Nàng rất khó rời giường, mặc kệ bên ngoài có là đại nhân vật gì cho dù là Ngọc hoàng đi chăng nữa thì quấy rầy giấc ngủ của bản tiểu thư sẽ mang cho bay nóc nhà!

“Hiệu Trinh ở chỗ em đúng không?” Ngoài cửa là sắc mặt cũng không khá hơn chút nào - Lâu Dịch đầu tóc tán loạn, cả vật lung tung, trời cuối mùa thu ớn lạnh nhưng sau lưng của hần đầy mồ hôi ướt.

Từ khi lão quản gia thông báo với hần vị hôn thê mất tích đến nay vẫn chưa tới một ngày nhưng hần trở nên chán nản tiêu tụy như vậy xem ra đã bị đá kích không nhỏ.

Mà Lâu Tranh không hổ là một nữ vương tính quái, nói dối vẫn như cũ mặt không đổi sắc.

“Người là ở chỗ anh, anh chạy đến chỗ em tìm có nhầm hay không đó?”

“Cô ấy... đi, anh buổi trưa nhận được điện thoại quản gia gọi điện thoại tới, về đến nhà mới phát hiện cô ấy đem y phục của mình toàn bộ mang đi...” Những quả hần tặng, đều để lại hết.

“Anh hỏi qua sân bay, danh sách lễ khách không có tên của nàng...” Hần chán nản thất vọng trên ngai xuống, vùi mặt vào bàn tay.

“Đại ca, anh có phải hay không làm cái gì chọc giận Hiểu Trinh không?” Nàng nhin không được dò xét thử anh trai. Tuy nói nàng không muốn bức Hiểu Trinh nói nhưng cũng không có nghĩa là nàng không muốn biết!

Rốt cuộc là xung đột gì mới để cho kẻ luôn luôn ôn nhu hiền hòa làm ra chuyện ác như vậy?

Hoang mang lo sợ Lâu Dịch mất điếc tai nghe.

“Không biết nàng ăn cơm rất thật ngon? Cô ấy hiện tại cũng không phải một người vạn nhất đối thì cực cùng sẽ không tốt...”

Lâu Tranh không khỏi nhíu mày.

“Anh nói những lời này ngay cả em nghe đều tức giận, huống chi là Hiểu Trinh?” Nàng không chút lưu tình chỉ trích anh.

“Cái gì vạn nhất đối thì cực cùng sẽ không tốt? Vậy anh cũng không trông nom Hiểu Trinh chết hay sống sao?”

Núp ở cửa phòng Lê Hiểu Trinh bởi vì bạn quát tháo mà co rúm lại, như đụng phải miệng vết thương phảng phất lại lần nữa bị vạch trần.

“Anh sẽ không phải ở trước mặt Hiểu Trinh cũng đều dùng giọng nói nói như vậy nói với cậu ấy đi?” Thấy đại ca trầm mặc không nói giống như là chấp nhận tội của mình, Lâu Tranh tiếp tục nói thẳng.

“Anh không biết phụ nữ có thai đều rất yếu ớt hay sao, rất dễ ngã rơi lung tung hay sao? Khó trách cô ấy muốn rời nhà trốn đi!”

Lâu Dịch sa sút tinh thần mệt mỏi ngẩng đầu.

“Anh không có ý thế, anh chỉ là... không hi vọng nàng sẽ như lần trước thiếu chút nữa sinh non nhìn rất đau khổ...” Lo lắng tung tích của nàng, cùng an nguy hơn nửa ngày đã hao hết tâm trí của hần, hần không có dư thừa khí lực đi che dấu tâm sự của mình.

“Một chút cũng không hiểu!” Lâu Tranh không có ý định khinh địch như vậy buông tha, nàng nghiêm nghị lên án.

“Thái độ của anh quá khoa trương, Hiểu Trinh cũng là lần đầu tiên mang thai trong lòng nhất định so với anh còn bất an hơn. Thành thật mà nói cô ấy có thể bao dung, nhẫn nại anh đến bây giờ đã rất có độ lượng!”

Lâu Dịch không nói lời nào, thừa nhận em gái trách mắng. Đến bây giờ hẳn mới giật mình thấy mình ngu xuẩn, chỉ lo Hiểu Trinh tránh khỏi khả năng sinh non, lại bỏ quên cảm thụ của nàng. . .

Hồi tưởng lại lần trước nàng chủ động yêu cầu hi vọng mình cùng ở bên người đó là củ chỉ yêu thương hết sức bình thường giữa nam nữ mà hẳn lại nhẫn tâm cự tuyệt nàng, đẩy cô ấy ra xa!

Lê Hiểu Trinh dựa ở trên cửa môi mở, không ngừng khóc thút thít.

Nàng quá ngốc rồi! Tại sao phải lung tung phỏng đoán, để tâm mấy chuyện vụn vặt? Vì cái gì không trực tiếp cùng hắn nó thẳng ra đây?

Nếu không phải Lâu Tranh lưu lại nàng bọn họ rất có thể vĩnh viễn cũng không biết tâm ý của nhau đau xót thế nào!

Lâu Tranh đại loạn rồi dụ dỗ đại ca về nhà đi vào trước cửa phòng gỗ.

“Hiểu Trinh, có thể cùng bà nói chuyện một chút không?”

“Cậu vào đi.” Lê Hiểu Trinh vội vàng lau khô nước mắt đứng dậy đem cửa mở ra.

“Cậu đều nghe thấy hết đi?” Đau lòng nhìn bạn khóc đến hai mắt sưng đỏ, Lâu Tranh kéo nàng ngồi trên giường.

“Hiện tại hiểu lầm đều sang tỏ đi?”

Lê Hiểu Trinh dùng sức gật gật đầu “Lâu Tranh, cảm ơn cậu! Nếu như không có cậu hỗ trợ chúng ta có thể sẽ bỏ lỡ hai bên. . .”

Lâu Tranh lại đột nhiên cười rộ lên.

“Ai nói cậu có thể nhanh như vậy liền tha thứ cho anh ấy hả? Dám khidể bạn tốt nhất cùng cháu nhỏ của bản tiểu thư nào có dễ sống như vậy!” (L: @@ bà này nhiều trò)

“Ách. . . cậu muốn làm gì?” Lê Hiểu Trinh sợ hãi dò xét nhìn về mặt bạn trong nội tâm đột nhiên sinh ra dự cảm không tốt.

“Mình có sự kiện rất quan trọng . . . hai tháng nữa 2 người sẽ phải kết hôn đúng không?” Nàng mang theo nụ cười xấu xa hỏi.

Chẳng lẽ cậu ấy muốn ngăn cản hôn lễ? Mới vừa vặn coi bỏ hiểu lầm mà thở phào nhẹ nhõm lúc này tim Lê Hiểu Trinh lại bị bạn tốt treo đến giữa không trung.

“Đừng lo lắng hết thảy xem mình!” Lâu Tranh vỗ vỗ tay của nàng muốn nàng an tâm, vừa tự mình kế hoạch đưa cho bọn họ một cái hôn lễ. . .” đặc biệt”

Hai tháng rất nhanh liền qua, Lâu Dịch bốn phía bốn ba, tìm mọi đường ngang ngõ tắt, nhưng vẫn là một chút tin tức cũng không có. . .

Hôn lễ cử hành vào 10 giờ buổi sáng tại 1 nhà thờ trong thành phố. Mới bảy giờ rưỡi bà Lâu đã liên lo lắng điện thoại cho hắn. (L: ẹc, nhà này rắp tâm lừa chú rể đáng thương. . .)

“Con trai này! Hiểu Trinh vẫn chưa trở về sao?” Bà Lâu dùng một chút, chần chờ nói tiếp.

“Ta xem như vậy đi. . . thừa dịp hiện tại thời gian vẫn còn kịp tìm lý do hủy bỏ hôn lễ đi?”

Hơn một tháng trước, bà Lâu đột nhiên điện tới thông báo cho hắn, bà nhận được tin tức từ nơi nào đó báo Hiểu Trinh bình an.

Đối mặt với mẹ cường thế ép hỏi, Lâu Dịch không thể không đem sự tình từ đầu đến cuối nói cho mẹ biết.

“Con sẽ đợi cô ấy.” Hắn kiên định cự tuyệt.

“Không cần hủy bỏ, con sẽ liên tục đợi cho đến khi cô ấy nguyện ý xuất hiện ở trước mặt con.”

“Nếu như con bé đến cuối cùng cũng không xuất hiện. . .” Bà do dự mở miệng.

“Không. . . con tin cô ấy nhất định sẽ tới.” Hắn phi thường chắc chắn.

“Vậy thì tốt.” Bà bất đắc dĩ dùng máy, xoay người nhìn 1 người phòng nghỉ:

“Nó nói sẽ liên tục đợi đến khi con xuất hiện! Thật là có nắm chắc vậy ư. . .” Bà có chút hâm mộ nói.

Người nọ chỉ là nhả nhận lịch sự cười cười không trả lời.

Lê Hiểu Trinh lặng yên nhìn hấn cẩn thận đeo chiếc nhẫn tiến vào ngón tay áp út của mình phảng phất chỉ như vậy, là thế nhưng nàng cũng sẽ vững vàng ở bên cạnh hấn, không dễ dàng rời đi.

“Em định nói chuyện này ...” nàng thờ dãi quyết định cho hấn thêm một cái cơ hội cuối cùng.

“Chuyện gì?”

Bỗng dưng đột nhiên có người dùng sức giẫm hấn một phát. Đó là nàng rất không yên tâm ông anh ngốc nhà mình nói cái gì cũng không chịu, Lâu Tranh được Lê Trầm hộ tống xuống đài khom người chào.

Lâu Dịch bị đau nhưng hấn nhú nhú mày, còn chưa thông suốt.

Lê Hiểu Trinh bữu môi.”Thôi.”

Nàng nhắc lên lụa trắng hướng Lâu Dịch ngoắc ngoắc ngón tay, lại ngoắc ngoắc ngón tay, đợi đến khi hấn đủ tới gần, nàng một phát bắt được nơ đeo cổ của hấn, kéo hấn hướng mình.

“Em hiện tại tuyên bố, anh có thể hôn cô dâu.” Ôm gáy của hấn, nàng hảo tâm chỉ thị việc hấn cần làm.

Lâu Dịch nhếch môi cười một tiếng, nhanh chóng hôn nàng bởi vì hấn chờ đợi quá lâu rồi.

Mấy tháng này, bọn họ đều cảm thấy như thất lạc một bộ phận của mình, không hề hoàn chỉnh. Cho đến giờ phút này bọn họ sít sao ôm chặt nhau như tìm được cái điều đã mất.

Cách đó không xa giống như có ai đó nhẹ khẽ cười một cái, có ai lại khụ một tiếng, bất quá những thứ này đối với bọn họ mà nói đều không quan trọng.

Quan trọng là... cái người dễ dàng thẹn thùng lại ưu thích cây mạnh, luôn đem tất cả tâm tình viết ở trên mặt, tình khiết thật đáng yêu cuối cùng cũng trở lại cạnh hấn...

“Em yêu anh.” Lê Hiểu Trinh rúc vào trước ngực hấn hạnh phúc đến muốn rơi lệ.

“Anh cũng vậy, anh yêu em!” Hấn nói đầy yêu thương.

Trông thấy nàng hai mắt ướt, vụn phần kính ngạc ngẩn đầu Lâu Dịch cười, thương tiếc, hôn nàng quá mức vui sướng, không dùng tự giữ nước mắt.

“Anh yêu em! Sau này em còn có thể nghe được rất nhiều lần như thế.” Lâu Dịch một lần nữa ôm chặt người vừa khóc vừa cười, đối với nàng hứa hẹn.

Ánh trăng chiếu vào trong giáo đường nho nhỏ, chiếu vào trên người 2 kẻ yêu nhau. Ban đêm còn rất dài... bọn họ còn rất nhiều thời gian thổ lộ vô số lần... ta yêu nhau...

Bạn đang đọc truyện *Chàng Giám Đốc Hay Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.